

eul_wid: udm-ab

Πορφύριος ὁ Τύριος · Porphyry of Tyre

Remains of Homeric Questions Pertaining to the Odyssey

Λείψανα Ὅμηρικῶν ζητημάτων περὶ τὴν Ὀδύσειαν

Period: Ὀψιμαρχία [Late Antique](#)
Dialect: Κοινὴ φιλοσοφικὴ [Philosophical Koine](#)
Domain: Φιλοσοφία [Philosophy](#)
Format: Πραγματεία [Treatise](#)
Affiliation: [Neoplatonist](#)

¹ ¹ Οὐκ ἐπαινέειν φησιν Ἀντισθένης Ὅμηρον τὸν Ὀδυσσεά μᾶλλον ἢ ψέγειν λέγοντα αὐτὸν πολύτροπο ν. οὐκ οὖν τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Αἴαντα πολυτρόπους πεποικέναι, ἀλλ' ἀπλοῦς καὶ γεννάδας, οὐδὲ τὸν Νέστορα τὸν σοφὸν οὐ μὰ Δία δόλιον καὶ παλίμβολον τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀπλῶς τῷ Ἀγαμέμνονι συνόντα καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον, εἴ τι ἀγαθὸν εἶχε, συμβουλευόντα καὶ οὐκ ἀποκρυπτόμενον. καὶ τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ τὸν τοιοῦτον τρόπον ἀποδέχεσθαι ὁ Ἀχιλλεύς, ὡς ἐχθρὸν ἠγεῖσθαι ὁμοίως τῷ θανάτῳ ἐκεῖνον, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεῦθη ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἴπη (I 313). λύων οὖν ὁ Ἀντισθένης φησὶ τί οὖν; ἄρα γε πονηρὸς ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτι πολύτροπος ἐρρέθη, καὶ μὴ, διότι σοφός, οὕτως αὐτὸν προεῖρηκε; μήποτε οὖν τρόπος τὸ μὲν τι σημαίνει τὸ ἦθος, τὸ δὲ τι σημαίνει τὴν τοῦ λόγου χρῆσιν· εὐτροπος γὰρ ἀνὴρ ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον, τρόποι δὲ λόγων αἱ ποικίλαι πλάσεις· καὶ χρῆται τῷ τρόπῳ καὶ ἐπὶ φωνῆς καὶ ἐπὶ μελῶν ἐξαλλαγῆς, ὡς ἐπὶ τῆς ἀηδόνης· ἢ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχεὰ φωνήν (τ 521). εἰ δὲ οἱ σοφοὶ δεινοὶ εἰσι διαλέγεσθαι, καὶ ἐπίστανται τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ πολλοὺς τρόπους λέγειν· ἐπιστάμενοι δὲ πολλοὺς τρόπους λόγων περὶ τοῦ αὐτοῦ πολύτροποι ἂν εἶεν. εἰ δὲ οἱ σοφοὶ καὶ ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἀγαθοὶ εἰσι, διὰ τοῦτο φησι τὸν Ὀδυσσεά Ὅμηρος σοφὸν ὄντα πολύτροπον εἶναι, ὅτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἠπίστατο πολλοῖς τρόποις συνεῖναι. οὕτω καὶ Πυθαγόρας λέγεται πρὸς παῖδας ἀξιωθεὶς ποιήσασθαι λόγους διαθεῖναι πρὸς αὐτοὺς λόγους παιδικούς καὶ πρὸς γυναῖκας γυναιξὶν ἀρμοδίους καὶ πρὸς ἄρχοντας ἀρχοντικούς καὶ πρὸς ἐφήβους ἐφηβικούς· τὸν γὰρ ἐκάστοις πρόσφορον τρόπον τῆς σοφίας ἐξευρίσκειν, ἀμαθίας δὲ εἶναι τὸ πρὸς τοὺς ἀνομοίως ἔχοντας τῷ τοῦ λόγου χρῆσθαι μονοτρόπῳ. ἔχειν δὲ τοῦτο καὶ τὴν ἰατρικὴν ἐν τῇ τῆς τέχνης κατορθώσει, ἡσκηκυίας τῆς θεραπείας τὸ πολύτροπον διὰ τὴν τῶν θεραπευομένων ποικίλην σύστασιν. ... τρόπος μὲν οὖν τὸ παλίμβολον τὸ τοῦ ἦθους, τὸ πολυμετάβολον καὶ ἄστατον. λόγου δὲ πολυτροπία καὶ χρῆσις ποικίλη λόγου εἰς ποικίλας ἀκοὰς μονοτροπία γίνεται· ἐν γὰρ τὸ ἐκάστῳ οἰκεῖον. διὸ καὶ τὸ ἀρμόδιον ἐκάστῳ τὴν ποικιλίαν τοῦ λόγου εἰς ἓν συναγείρει τὸ ἐκάστῳ πρόσφορον. τὸ δ' αὖ μονοειδὲς ἀνάρμοστον ὃν πρὸς ἀκοὰς διαφόρους πολύτροπον ποιεῖ τὸν ἄλλως ὑπὸ πολλῶν ἀπόβλητον ὡς αὐτοῖς ἀπόβλητον λόγον. θ 3. ^[35]

¹ ³

διὰ τί προσέθηκεν Ὅμηρος καὶ νόον ἔγν ω; εἰσὶ γάρ τινες μωροὶ πολλὰς πόλεις καὶ χώρας ἰδόντες, ἀλλ' οὐχὶ γινώσκουσιν λαμβάνουσιν· διὰ τοῦτο καλῶς προστέθηκε νόον ἔγν ω. διὰ τί, μιᾶς ὑφ' Ἡλίου νεὼς ἀπολωλυίας, ἔνδεκα δὲ παρὰ Λαιστρυγόνων (κ 132 coll.

1 5sqg

B 637), ὁ ποιητὴς ἔφη· οἱ κατὰ βοῦς Ὑπερίωνος Ἡελίοιο ἦσθιο ν, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμα ρ, ὡς δὴ ἀπάντων ὑφ' Ἡλίου ἀπολωλότων; φαμέν οὖν ὅτι ἑταῖροι ἦσαν μὲν πάντες οἱ ἐπανιόντες ἐξ Ἰλίου μετὰ Ὀδυσσεώς, ἰδίως δὲ οἱ συμπλέοντες αὐτῷ ἐν τῇ αὐτῇ νηὶ· καὶ ἡ μὲν σπουδὴ ὑπὲρ τῆς πάντων σωτηρίας, δυνατὴ δὲ μᾶλλον ἢ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ νηὶ συμπλεόντων. καὶ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν κοινὴ ναὺς κοινὴ σωτηρία, ἀλλ' οὐκέτι κοιναὶ νῆες καὶ κοιναὶ σωτηρίαί. τὸ γοῦν πολλὰ δ' ὅ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν, ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων ἰδίως τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεώς νηὶ δημοῖ, ὧν καὶ μάλιστα ὡς ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὄντων τῆς σωτηρίας φροντίζειν ἐδύνατο· ἐπεὶ τοῦ μόνου εἰς οἶκον ἀνακομισθῆναι τὸν Ὀδυσσεά· αἴτιος γέγονεν ὁ Ἥλιος, τοὺς περιλειπομένους ἀποκτείνας. ὥσπερ οὖν ἂν τις λέγοι, τοῦ τοὺς Τρῶας ἀπολέσθαι αἴτιον Ὀδυσσεά γενέσθαι τὰ περὶ τὸν ἵππον μηχανησάμενον, καίτοι τῶν πλείστων προαπολωλότων ὑπὸ Ἀχιλλέως Νεοπτολέμου Αἴαντος καὶ τῶν λοιπῶν ἀριστέρων—ὁ γὰρ τὴν πρᾶξιν τελειώσας ἐπώνυμος τοῦ παντὸς ἔργου γίνεται—, οὕτως κἀνταῦθα, αἰτίου τοῦ μόνου ὑποστρέψαι τὸν Ὀδυσσεά γεγονότος Ἡλίου, δικαίως εἶπεν αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμα ρ. οὐκ ἀνακόλουθον δὲ τὸ, εἰδότα τὸν ποιητὴν ὅτι ἡ ἀτασθαλία αὐτοῖς αἰτία τοῦ θανάτου, ἔπειτα, οὐ πάντων δι' ἀβουλίαν ἀπολωλότων, ἀλλὰ τῶν μὲν διὰ δυστυχίαν, ὥσπερ οἱ εἰς τοὺς Κίκονας ἐμπεσόντες ἢ εἰς τὸν Κύκλωπα ἢ εἰς τοὺς Λαιστρυγόνες ἢ εἰς τὴν Σκύλλαν, τῶν δὲ δι' ἀβουλίαν, ὥσπερ μόνοι εὐρίσκονται οἱ εἰς τὸν Ἥλιον ἐκουσίως ἀσεβεῖν ἐλόμενοι, τὸν Ὀδυσσεά σαφῶς φάναι ὅτι ὑπὲρ τούτων μάλιστα ἐσπούδασεν, ὑπὲρ τῶν μὴ ἔξωθεν αἰτίας ἀπολεσθέντων, ἀλλὰ τῶν σωθέντων ἂν, εἰ μὴ ἄφρονες ἦσαν καὶ παραίτιοι αὐτοῖς τοῦ θανάτου. ὡς γὰρ ἑαυτὸν σώζει ἐκ παντὸς τοῦ παρ' ἑαυτοῦ ρυόμενος θανάτου, οὕτως καὶ τοὺς ἑταίρους ἐκ τοῦ παρ' ἑαυτοῦ θανάτου δύναται μόνου σοφὸς ῥύεσθαι, εἰ τὸ παρ' ἑαυτοῦ αἴτιον μὴ πρόφασιν ἐνδοῦναι πείσειεν. ἀθανάτους δὲ οὔτε σοφία ποιῆσαι ἐπαγγέλλεται οὐθ' ὁ σοφὸς ἐκ παντὸς σώσειεν ἂν θανάτου, ἀλλ' ἐκ μόνου, εἰ ἄρα, τοῦ παρὰ τὴν ἡμετέραν αἰτίαν ὑφισταμένου, εἰ πεισθεῖεν αὐτῷ οἱ συνόντες· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦ πείσαι ἐκ παντὸς κύριος ὁ σοφός. πολλὰ ὁ μὲν ἔπαθεν ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, ἐν τοῖς παρ' ἑαυτοῦ σωστικοῖς ἔργοις τῶν κινδύνων, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς μὴ παρ' ἡμᾶς ἀποβαινόντων· καὶ ὁμοίως ἐν τοῖς παρ' ἡμᾶς αὐτὸς μὲν ἔσωσεν ἂν ἀρετῇ πειθομένους τοὺς δυνηθέντας ἂν μὴ διὰ τύχην ἔξωθεν τινὰ καθ' εἰμαρμένην ἀποθανεῖν, ἐκ δὲ τῆς παρ' αὐτῶν αἰτίας καίπερ πολλὰ προθυμηθεὶς οὐκ ἔσωσεν. αὐτοὶ γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο. οὗτοι ἦσαν εἰς τὸν Ἥλιον μόνοι ἀσεβήσαντες. ἔδειξεν οὖν ὅτι τῶν συμβαινόντων τὰ μὲν παρὰ τὴν τύχην καὶ τὴν ἔξωθεν αἰτίαν, ὧν ὁ σοφὸς οὐ κύριος, τὰ δὲ παρ' ἡμᾶς καὶ τὴν ἡμετέραν ὁρμήν, ὧν κρατεῖν οἶός τε ὁ σπουδαῖος. καὶ θανάτου οὖν τοῦ μὲν ἔξωθεν καὶ παρὰ τὴν τύχην οὗτ' ἐφ' ἑαυτοῦ οὗτ' ἐπ' ἄλλου ὁ σπουδαῖος κύριος, τοῦ δὲ παρὰ τὴν ἡμετέραν αἰτίαν ἐκ παντὸς προνοήσεται ὁ σπουδαῖος καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῷ διαφερόντων, καὶ περιγενόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ ἀποτακτῆσαι τὰ πολλὰ ἐπὶ ἄλλων, ὅταν μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ ἐκ φρονήσεως ἔχωσιν ἔξιν. ^[45]

1 5sqg

(50) ἀκουστέον οὖν τὸ πολλὰ δ' ὅ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν, ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων ἐν τοῖς δυνατοῖς καὶ παρ' ἡμᾶς τοῦ θανάτου αἰτίοις, ἀλλ' οὐ μέντοι τοῖς μὴ παρ' ἡμᾶς αἰτίοις· τῶν γὰρ ἐφ' ἡμῖν μόνων ῥεκτικός ὁ σπουδαῖος, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἐξ ἡμῶν αἰτιῶν θανάτου φυλακτικός, ἀλλ' οὐ τῶν ἔξωθεν κατὰ τὴν εἰμαρμένην αἰτίαν ἀποβαινόντων· οὔτε γὰρ ἀπαξαπλῶς τὰ ἔξωθεν αἰτία, οὔτε πάλιν τὸ ἐφ' ἡμῖν πάντων κύριον, ἀλλ' ὧν μὲν τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὧν δὲ κρατεῖ τὰ ἔξωθεν. καὶ τῶν θανάτων οἱ μὲν δι' ἔξωθεν γίνονται αἰτίας, οἱ δὲ δι' ἡμετέρας ἀμαρτίας καὶ ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνοίας ἡρτηνται, ὡς οἱ γε πλείστοι τῶν

διὰ κακίαν εἰς κόλασιν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγομένων, ἡρτημένοι δὲ ἀπ' αἰτίας τῆς ἐκ τῶν ἐκουσίων ἀμαρτημάτων. scholia, quae ad Ω 527 sqq. ^[65]

1 33-34 et Z 488 (p. 105, 33 sqq.) sec. Dindorfium edidimus, non est cur hic repetantur. Illud etiam in codd. H (f. 2 a), M (a, f. 10 b), D (f. 178 a) sine ulla, quae quidem digna sit, quae afferatur, scripturae discrepantia legitur; de altero, quod M 1 f. 10 b et H f. 2 a int. (hic quidem ita ut plurima detrita sint et incerta) habent, afferendum, verba οὐ σύνθετον τὸ ὑπὲρ μόρον (p. 105, 33) et πῶς (I. 34) uni M 1 deberi. Priori (v. 33= Ω 527) in codice Vaticano gr. 1320 praemitti Πορφυρίου, Ludwich, pr. I, p. 23, attulit. cf. ^[5]

1 44 v. 69. * τὸ ἀσκελές σημαίνει τὸ ἄγαν σκληρόν.

1 68 σκέλλειν γάρ ἐστι τὸ σκληροποιεῖν, καὶ ὁ σκελετὸς ὁ κατεσκληκῶς διὰ τὴν ἀσαρκίαν, καὶ Ἀσκληπιὸς κατὰ στέρησιν μετὰ ἡπιότητος, ὁ διὰ τῆς ἱατρικῆς μὴ ἔων σκέλλεσθαι. ἐνίοτε δὲ ἀσκελές τὸ ἐπὶ πᾶσι σημαίνει. καὶ Σοφοκλῆς (Ant. 475) σίδηρον ὀπτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖς τ' ἂν εἰσίδοις. οἱ δὲ ἀπέδωκαν ἀσκελέως ἀδιαλείπτως κατὰ μετάληψιν· τὸ γὰρ ἀσκελές ἄβατον, ἀπόρευτον. * ἀσκελές τὸ ἄγαν σκληρόν. σκέλλειν γὰρ τὸ σκληροποιεῖν, ἐξ οὗ τὸ κατεσκληκέναι τὴν σάρκα. οἱ δὲ τὸ ἀσκελές ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως κατὰ μετάληψιν· τὸ γὰρ ἀσκελές ἄβατον ἀπόρευτον. καὶ ἡ ὀργὴ ἀμετακίνητος. ad ι 106 sqq. ^[10]

1 69 ad eundem versum, interiecto ἄλλως, in codice Har l. (f. 3 a) fragmentum quaestionis Vaticanae θ' adscriptum est, incipiens a verbis (=Iliad. p. 294, 14): φωτὸς γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὄντος, desinens (in f. 3 b) verbis (=p. 295, 11) καὶ φοβερὸν τὸν <sic> ἄγαν λαμπρὸν καὶ στίλβον. Cuius fragmenti pars extrema (δέδορκε τὸ ἄγαν στίλβον—καὶ φοβερὸν τὸ ἄγαν λαμπρὸν καὶ στίλβον, =p. 295, 5—11) codicis f. 2 b adscripta est; quae verba, interiecto signo scholii finiti, ab iis excipiuntur, quae p. 295, 13 sqq. edidimus: γλαυκιῶντες δὲ οἱ λέοντες—οὕτως ἐβουλόμην τὰς Ὀμηρικὰς λέξεις καὶ τοὺς ἐξηγητὰς σκοπεῖσθαι, καὶ τοὺς τοῦτον τὸν τρόπον ἐξηγησαμένους ἀποδέχεσθαι, quae ut, nisi fallor, etiam superiora illa (δέδορκε—στίλβον) signo apposito ad γλαυκῶπις v. 44 relata sunt. Horum scholiorum a quaestione a nobis edita scripturae discrepantiam nonnumquam propter miseram chartae condicionem satis incertam afferre, praesertim cum a Ludwichio, progr. III, p. 13, tria illa fragmenta accurate edita sint, supervacaneum esse duximus. inter quaestiones a nobis ι 106 sqq. ^[15]

1 70 collatas extremo loco positum. v.

1 93 284. scholium Porphyrianum ad ἀπείρονα γαῖαν adscriptum, quod ad Ξ 200, p.

1 98 193, 11 sqq., Dindorfii et textum et annotationem secuti e codice E edidimus, non solum in hoc codice (f. 3 b), sed etiam in D (f. 179 b), sed longe peius traditum, et secundum Ludwichium, progr. III, p. 22, etiam in cod. Va t. gr. 1320 (hic quidem praemisso Πορφυρίου) legitur. Hoc loco ea, quae l. c. Ambrosiano codici prave tribui, afferre sufficiet. Legendum igitur p. 193, 12 ἦγουν σφαιρικὴν 18 καὶ πολλὰ 21 πολλὰ τέρατα 22 οὗ γὰρ ἂν ἔλθοι τις τοῦτο ἐπ' αὐτὸ τὸ τέρας ἴσως ἔχοι 25 ἔφην 28 περίστατε <an περίστατε?> 29 ὁ γὰρ λόγος <sic>. ad δ 52. ^[10]

1 145 ad ω 208. προφασίζεται νόσφιν εἶναι τὴν ναῦν, πρὸς τὸ μὴ καὶ τοὺς ἐταίρους ἐθέλιν ξενίσαι, τὸν δὲ πλοῦν μακρόν τε καὶ ἀναγκαῖον εἶναι, πρὸς τὸ μὴ κατασχεθῆναι παρ' αὐτοῦ.

1 215-216 εἰ μηδεὶς τῶν γεννωμένων δύναται γινῶναι τὸν πατέρα, πόθεν ἡ γινῶσις τοῖς παισὶ τοῦ πατρὸς; τὸ γὰρ μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμενα ι, αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ οἶδα λόγον μὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου· ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ ἀπεδήμει, παῖς ἦν ἐπὶ μαζῶ (λ 448)· διὸ μόνου τοῦ ὀνόματος παρὰ τῆς μητρὸς γίνεται ἀκροατής, ἀκούων ὅτι τοῦ Ὀδυσσεως ἐστὶ παῖς. εἰ δὲ καθόλου τὸ οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, πόθεν ἡ γινῶσις; ἔδει γὰρ φάναι· ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶδον τὸν γεγεννηκότα, ἀλλὰ μὴ καθόλου ποιεῖσθαι τὴν ἀπόφασιν, ὡς μηδενὸς εἰδότος τὸν ἑαυτοῦ

πατέρα. ὀρθῶς οὖν ὁ Σέλευκος εἴρηκεν, ὅτι δεῖ προσλαβεῖν τὸ εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι. κἂν γὰρ ἀπῇ ἢ τεθνήκη, ἅμα τῷ γενέσθαι τὸν παῖδα ἢ μήτηρ διδάσκει τοῦ πατρὸς τοῦνομα, κἂν περιῇ καὶ παρῇ, ἢ μήτηρ δείκνυσιν, ὅτι τούτου ἐστὶ παῖς· ὥστε τὸ οὐ γὰρ πῶ τις ἐδὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω προσλαβόντας δεῖ τὸ εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι δοκιμάζειν, εἰ μὴ ὀρθῶς εἴρηται. ἀλλὰ καὶ οὕτως ζητοῦσι, τίς ὁ νοῦς, τοῦ μὲν ξένου ἐρωτήσαντος ἄλ λ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξο ν, εἰ δὴ ἐξ αὐτοῦ τόσος πάις εἷς Ὀδυσῆος· αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ, τοῦ δὲ ἀποκρινομένου· τοιγὰρ ἐγὼ το ι, ξεῖν ε, μά λ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω· μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμενα ι, αὐτὰρ ἐγὼ οὐκ οἶ δ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐδὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. τίς γὰρ ἢ διάνοια τοῦ λέγοντος οὐδεὶς τὸν πατέρα ἀνεγνώρισεν; οὐ γὰρ αὕτη ἢ ἀκολουθία, ὅτι μὴ περὶ παρόντος ἐστὶν ὁ λόγος, εἰ γνωρίζει τοῦτον, ἀλλὰ περὶ ἀπόντος, περὶ οὗ οὐκ, εἰ μὴ γνωρίζει ἐχρῆν λέγειν, ἀλλ' εἰ μὴ πεπίστευκεν; ὁ γὰρ λόγος εἰπέ μοι, εἰ τοῦ Ὀδυσσεὺς εἶ παῖς· ὁ δὲ φησιν· οὐκ οἶδα· παρὰ γὰρ τῆς μητρὸς ἀκήκοα—Ὀδυσσεὺς γὰρ εἶναι φησὶ, τοῦ ἀνδρός— οὐ γὰρ αὐτὸς ἐώρακα. πρὸς δὲ τὸ παρὰ μητρὸς ἤκουσα οὐκ ἔχει λόγον τὸ οὐ γὰρ τις δι' ἑαυτοῦ τὸν πατέρα ἐγνώρισεν. ἔσται οὖν τὸ ἀνέγνω ὡς πρὸς τὴν ἀκοήν, ἐπίστευσε. κἂν οὕτω λαμβάνηται, ἔσται ὁ λόγος· ἢ μήτηρ μὲν ἔφη ἐκείνου εἶναι, ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ τις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς τὴν πίστιν ἔσχευεν. ἐνθάδε δεῖ πάλιν ἀκοῦσαι· εἰ μὴ παρὰ μητρὸς πύθοιτο καὶ σεβαστικῶς δὲ ἐκδέξαιτο τὸν λόγον· οὐδεὶς γὰρ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀνεζήτησε καὶ ἀνηρεύνησεν, ὄντως εἰ εἴη ὁ λεγόμενος, λεγούσῃ δὲ τῇ μητρὶ πᾶς πεπίστευκεν ἄνευ ζητήσεως διὰ τὸ σέβας τὸ πρὸς τοὺς τεκόντας. τινὲς δὲ ταῦτα τὸν Τηλέμαχόν φασι λέγειν, ἐπεὶ μικρὸς καταλέλειπται. καὶ τὸ οὐκ οἶδα οὐκ ἀπιστοῦντός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεᾶ φησὶν ἀγνοεῖν οὐχ ἐωρακῶς· οὐδὲ γὰρ ἂν δύναίτο τις τοὺς γονέας ἐξ ἑαυτοῦ γινῶναι. scholium Porphyrianum incipiens τοὺς ἐταίρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ ὁ ποιητὴς κτλ. ^[40]

1 238 in Odysseae codicibus, quibus adscriptum est, cum iis quae ad Iliadem Δ 491, p. 77, 8 sqq., edidimus adeo congruit, ut causa, cur hic repetatur, non adsit. Tantum dico, cum Iliadis codicibus, si ab innumeris, quos librarius committere solet, scribendi erroribus discesseris, maxime codici T convenire (p. 43), in quo scholium ad δ 16 legitur; ad α 238 cod. H (f. 4 b) verba Ἐκτορι —μενοινᾷς (Il. p. 77, 14—16), καὶ μεταφέρων—ἐταίρους (p. 77, 22—25), διὸ ἐπιζητεῖ κτλ. (p. 78, 8) omittit; E (f. 6 b) et D (f. 181 b) partem tantum scholii habent; hic enim non ultra v. τολύπησεν (sic, p. 77, 29), ille non ultra v. ἔψομαι αὐτός (p. 77, 18) producunt; in utroque eadem fere quae in cod. H lacunae. Addere tamen h. l. iuvat schol. excerptu m: ἐταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, φίλοι δὲ οἱ οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες. ἔται μὲν γὰρ οἱ συνέστιοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες. ἐταίρους δὲ λέγει καὶ τοὺς συνδιαίτας καὶ ἐρίηρας ἐταίρους (ι 100) τοὺς διὰ χρεῖαν φίλους. καὶ συνευωχητὴς μὲν καθὼς λέγει· τοῖος γὰρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι ι, ὅς τοι νῆα θοήν (β 286). καὶ διακρίνων λέγει· ἢ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ ἢ ἐ φίλων ἐν χερσίν (α 237)· οὐκ ἂν, φησὶν, ἐλυπήθην, εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ ἀπέθανεν μετὰ τῶν ἐταίρων αὐτοῦ πολεμῶν ἢ εἰ κατεργασάμενος τὸν πόλεμον ἐν χερσὶ τῶν οἰκείων ἐτελεύτησεν. τὰ ἔπη ταῦτα ὄντινα ἔχει λόγον ἐζητοῦμεν· εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι σταίη ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρ ε, τοῖος ἐὼ ν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶ τ' ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τ ε, εἶτα μετ' ὀλίγον· τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, καὶ στῇ ἐν τοῖς μνηστῆρσι τερπόμενος, ἅπαντας ὠκυμόρους γενέσθαι. ^[5]

1 255sqg πῶς γὰρ ἂν ἦν φοβερὸς ὁ εἰς ποτὰ καὶ τέρψιν δείπνων τρέψας τὴν διάνοιαν; πῶς δὲ οὐκ ἄτοπον τῷ Μέντῃ μὲν ὠμοιωμένην τὴν Ἀθηνᾶν τῷ Ἀγχιάλου παιδὶ λεληθότως ἀσεβείας κατηγορεῖν τοῦ πατρὸς; εἰ γὰρ ὁ Ἴλος θεοὺς σεβόμενος τὸ θανάσιμον φάρμακον οὐκ ἔδωκεν, ὁ δούς Ἀγχιάλος ὁμολογουμένως ἂν εἴη ἀσεβής. τὸ μὲν πρῶτον ζήτημα οὕτως ἂν λυθείη· εὐχεται γὰρ

αὐτὸν ἰδεῖν ἐν τοῖς μνηστῆρσιν ἔχοντα πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, τῇ ἡλικίᾳ καὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ τοῖον ἔοντα, οἷον τὰ πρῶτα ἐνόησα παρὰ τῷ Ἀγχιάλῳ ξενιζόμενον. τὸ δὲ λέγειν πίνοντά τε τερπόμενόν τε οὐ τῆς εὐχῆς ἐστὶ μέρος, τῆς δὲ πρὸς Ὀδυσσέα ξενίας πατρικῆς ὑπόμνησις. ἐπεὶ γὰρ ὡμοίωται Μέντη καὶ ἠρώτῃται ὑπὸ Τηλεμάχου· ἢ νέον μεθέπεις ἢ καὶ πατρῴος ἐσσι ξένος (ν. 175); καθόλου δὲ λέγει· ξεῖνοι δ' ἀλλήλοις πατρῴοι εὐχόμε θ' εἶναι (ν. 187), κατὰ μέρος δὲ ἐξηγεῖται, ὅτι ἐν οἴκῳ ἡμετέρῳ πολλάκις αὐτὸν εἶδον πίνοντά τε τερπόμενόν τε. τὸ οὖν τοῖος ἐὼ ν, οἷόν μιν τὰ πρῶ τ' ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ οὐκ ἔχει ἀναφορὰν πρὸς τὸ πίνοντά τε τερπόμενόν τε, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἡλικίας ῥωμαλέον, οἷος ὦφθη ἐλθὼν τότε. καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς· εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, πάντες κ' ὠκύμοροι γενοίαιτο πικρόγαμοί τε. ἐνθάδε μὲν οὖν τοιούτου ὀφθησομένου χρεῖα, ἐγὼ δὲ οἴκῳ τῷ ἡμετέρῳ ἐνόησα πίνοντά τε τερπόμενόν τε. [ἀνωτέρω μὲν γράψαντες λελύκαμεν τὸ πρῶτον ζήτημα τοῦ σταίῃ ἔχων πῆληκα καὶ δύο δοῦρε, ὅπερ ἐστί.] νῦν δὲ σκοπήσωμέν πως καὶ τὸ δεύτερον, τὸ τοῦ παρ' Ἴλου Μερμερίδαο (ν. 259). καὶ φαμεν οὕτως λύοντες, ὅτι ἀμφοτέροι εἶχον τὸ θανάσιμον φάρμακον, ὃ τε Ἴλος καὶ ὁ Ἀγχιάλος, καὶ εἰ ἦν ἀσεβὲς τὸ διδόναι, καὶ ἀσεβὲς ἦν καὶ τὸ κεκτῆσθαι, ἢ οὐδ' ἀσεβὲς τὸ διδόναι. ἀλλ' ὁ μὲν Ἴλος οὐκ ἔδωκε τοὺς θεοὺς φάμενος εὐλαβεῖσθαι, ὁ δὲ Ἀγχιάλος δέδωκεν οὐδὲ εὐλαβήθεις πρὸς τὴν δόσιν, ὅτι οὐδὲ τὴν κτῆσιν. οὐτ' οὖν αὐτὸς οὔτε ὁ Ἴλος τοὺς θεοὺς εὐλαβήθησαν; ἀλλ' ὁ μὲν εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀνάγκας οὐκ ᾤετο εἰ ἐκέκτετο ἀσεβεῖν, τὸ δὲ ἄλλοις διδόναι πλημμέλειαν ἔχειν, ὁ δ' Ἀγχιάλος τὸ δοῦναι Ὀδυσσεὶ φίλῳ ὄντι, ὃν ἴσον ἑαυτῷ τιμᾶν τις ἐχρῆν, οὐκ ᾤετο πλημμελὲς εἶναι. ὦν γὰρ ἡ κτῆσις οὐκ ἄδικος, οὐδὲ ἡ τούτων μετάδοσις πλημμελής, εἰ φίλοι εἶεν οἱ λαμβάνοντες, καὶ ὦν ἡ κτῆσις εἰς τὰς ἀνάγκας οὐκ ἀσεβῆς, τούτων ἡ μετάδοσις τοῖς ἄγαν φίλοις οὐ νεμεσητή. διὸ τῷ μὲν Ἴλῳ οὐ μεταδόντι ἀπολογία, ὅτι μὴ ἄγαν αὐτὸν εἶχε φίλον, τῷ δ' Ἀγχιάλῳ μεταδιδόντι οὐδεμία ἀσέβεια· φιλέεσκε γὰρ τὸν Ὀδυσσέα αἰνῶς. διὰ τί οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως χριστοῖς βέλεσιν εἶπε χρῆσθαι τοὺς πολεμοῦντας, ἀλλ' οἱ πολλοὶ τῶν τοξευομένων διασώζονται, καὶ τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων, ὥσπερ Διομήδης μὲν καὶ τὸν ὦμον (Ε 98) καὶ τὸν πόδα βληθεῖς (Λ 377), Εὐρύπυλος δὲ τὸν μηρόν (Λ 809), Γλαῦκος δὲ τὴν χεῖρα (Μ 387); καὶ διὰ τί ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι οὐδ' ὅλως τόξῳ χρώμενον ποιεῖ τὸν Ὀδυσσέα, ἀλλ' ὅτε ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐξορμᾷ σὺν Διομήδει, Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην (Κ 260), ὡς ἂν μὴδὲ τόξον ἔχοντι οἰκεῖον; ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσεΐᾳ φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενον ἀπελθεῖν πρὸ τοῦ ἀπόπλου τοῦ εἰς τὴν Ἰλίον αὐτόν φησιν, ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι, καὶ τυχεῖν γε τούτου παρὰ Ἀγχιάλου· ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός, καὶ [μέντοι ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ] τόξοις χρώμενον ποιεῖ ἐν τῷ ἀπόπλῳ· λέγει γάρ· αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους εἰλόμε θ' ἐκ νηῶν (ι 156). ^[10]

1 262 57), αὐτός τε παρὰ τοῖς Φαίαξιν ὑπάρχων ἀρχεῖ ἐφ' ἑαυτῷ λέγων· εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐύξοον ἀμφοφάασθαι, πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι καὶ τὰ ἐξῆς. (θ 215. 16). ῥητέον οὖν, ὅτι ταῦτα πάντα πρὸς κατασκευὴν τοῦ μεγίστου ἀγῶνος τῆς μνηστηροφονίας· αὐτὸς μὲν γυμναζόμενος ἐν τῇ ἐπανόδῳ, ἵνα φανῇ τηρήσας τὴν ἰδίαν ἔξιν, ἀρχῶν δὲ πάντων προφερέστατος εἶναι τῶν ἀνθρώπων (θ 221), ἵνα μὴ ἐξαίφνης οἰηθῶμεν τοξότην αὐτὸν ἄριστον ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ γενέσθαι. ἀπιθάνου δὲ ὄντος πάντας τοὺς τιτρωσκομένους εἰς ὀτιδηποτοῦν μέρος τοῦ σώματος παραχρῆμα διαφθεῖρεσθαι, πεφαρμακευμένους προκατασκευάζει τοὺς ὀιστούς, ἵνα τοῦτο συμβαίνει λέγειν αὐτῷ· βάλλε τιτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον (χ 116). ὅταν οὖν τὰ βέλη πικρά τε καὶ πευκεδανὰ λέγη καὶ ἐχευεκῇ, ἐν τῇ Ἰλιάδι κοινῶς, οὐ πάντως διὰ τὸ φαρμάκῳ κεχρῖσθαι ἀκουστέον (οὐδαμοῦ γὰρ τοῦτο ἐν τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ ἐπεσημῆναι), διὰ δὲ τὸ τὰς ἐξ αὐτῶν πληγὰς ἐπωδύνους εἶναι, καθὰ καὶ τὸν πόλεμον πευκεδανὸν ἔφη καταχρηστικῶς, ἐπώδυνον βουλόμενος ἐμφανίσαι· ἢ ποθὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο

(Κ 8). πῶς ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι οὔτε τοὺς ἥρωάς φησι χριστοῖς χρῆσθαι βέλεσι· τῶν γὰρ τοξευθέντων πολλοὶ σώζονται· οὔτε τὸν Ὀδυσσεῖα τόξῳ χρῆσθαι φησιν; ἀμέλει ἐν τῇ Δολωνείᾳ (ν. 260) παρὰ Μηριόνου κίχραται τόξον, καὶ πάλιν· τὸ δ' οὔποτε δῖος Ὀδυσσεὺς ἐρχόμενος πόλεμόνδε ἥρεῖτο (φ 38). ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ καὶ περὶ τῶν χριστῶν ἰὼν φησι, καὶ αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν (ι 156. 57), καὶ εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐύξοον ἀμφαφάσθαι (θ 215). δῆλον οὖν ὅτι προκατασκευάσματα τῆς μνηστηροκτονίας εἰσὶ καὶ τοῦ λέγειν ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί, τόφρ' ὅγε μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ βάλλε τιτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον (χ 116 sqq.)· ἦν γὰρ τὸ βέλος οὐ μόνον διὰ τοῦ σιδήρου, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ φαρμάκου ἀναιροῦν, ὅθεν οὐδὲ δέονται δευτέρας πληγῆς. ad v. ^[45]

- 1 263-264 255 sqq., p. 12, 16 sqq.; 12, 9 sqq. οὐκ ἀποδέχονται τινες τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑποθήκην ἐκπεμπούσης Τηλέμαχον, ὅτε ἦν ἐν μεγίστοις κινδύνοις ἡ οἰκία, πρὸς τὴν ἄπρακτον ζήτησιν τοῦ πατρός, τῶν μνηστήρων ἐτοίμων ὄντων καὶ βίαν προσφέρειν τῇ Πηνελόπῃ διὰ τὴν πολυχρόνιον μνηστείαν, τῆς δὲ οἰκίας οὐκ ἐχούσης τὸν προῖστάμενον ἄνδρα. ^[5]
- 1 284sqg καὶ ὅμως ὑπαίτιου οὔσης τῆς συμβουλῆς οὐκ ὀκνεῖ ἡ Ἀθηνᾶ λέγειν (ν. 279)· σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθῃαι, ἐπαινοῦσα ὡς σοφὴν τὴν τοιαύτην παραίνεσιν. ἢ οὖν δεικτέον τὸ σοφὸν τῆς εἰς ἀποδημίαν ἀποστολῆς, ἢ ἀλόγου οὔσης ὑποθήκης ἄτοπος ὁ τοιαῦτα θεοῖς ἀνατιθεῖς νοήματα. φαίνεται τοίνυν Ὅμηρος ἀδύνατον νομίσαι ἄνδρα ὑπὸ γυναικὶ τεθραμμένον, εἰ καὶ σωφρονεστάτη εἴη, καὶ ἐν οἴκῳ κατακεκλειμένον πλήθει ὕβριστῶν ἀνθρώπων ἐν θεραπαίναις τε ἀσελγέσιν ἐναυξόμενον καὶ νήσῳ μικροπρεπεῖ καὶ ἀβασιλεύτῳ πολὺν χρόνον, κινδύνων τε ξενικῶν μὴ εἰληφότα πεῖραν, μὴδὲ μετασχόντα ἀηδιῶν καὶ ἀγωνιάσαντα ἐν ὅσαις ἀδημονίαις γέγονε Τηλέμαχος προσιέναι μέλλων Νέστορι καὶ Μενελάῳ καὶ Ἑλένῃ· φαίνεται οὖν μὴ τοι ἂν δυνηθῆναι νομίσαι ἀρετῆς ἄλλως τί πως μετασχεῖν. διὸ πρόφασιν μὲν ἔχει ἡ ἀποδημία περὶ ἐξετάσεως τοῦ πατρός, σκοπὸς δέ ἐστι τῇ συμβουλευούσῃ Ἀθηνᾶ παίδευσις, ἀφ' ἧς ἡμελλεν ἔσεσθαι, ὃ προὔθετο μάλιστα ἡ θεός. καὶ ἐρεῖ (α 93—95)· πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόντα νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλον, ἦν που ἀκούσῃ, ἡ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσι ν. εἰ μὲν οὖν ἡ πρόφασις ἐξέτασιν εἶχε πατρὸς ἐπανόδου, σκοπὸς δ' ἦν ταύτης παίδευσις, ἀφ' ἧς τὸ κλέος ἐν ἀνθρώποισι γίνεται, εἴη ἂν θεία ἡ παραίνεσις καὶ τῇ Ἀθηνᾶ πρέπουσα. μένων δ' ἐν Ἰθάκῃ ἀπαίδευτος ἡ τῶν μνηστήρων εἶχετο καὶ προὔδωκεν ἂν τὸν οἶκον, ἢ ἐπιτιθέμενος αὐτὸς ἀπώλετο ἂν, μόλις τοῦ Ὀδυσσεῶς δι' ὑπερβολὴν φρονήσεως καὶ ἐμπειρίας δυνηθέντος αὐτοῖς δολίως ἐπιθέσθαι, ἄξιός τε οὐκ ἂν τοῦ πατρὸς ἐγένετο, μὴ τοι γε παρὰ τῶν συστρατευσάντων πυθόμενος περὶ τῶν ἐκείνου πράξεων. διὸ καὶ συνεῖναι αὐτῷ ἐλθόντι καὶ φανερώς συμβουλευέσθαι κωλυόμενος πεπαίδευται ἤδη, καὶ οἶδε πῶς προσενεχθῇ τῷ πατρὶ ἀφ' ὧν ἀκήκοε περὶ αὐτοῦ διηγημάτων. τὸν τε περὶ τῆς μητρὸς φόβον καὶ ὅλως τὸν περὶ τοῦ οἴκου τὸ μὲν τι ἡ Πηνελόπη ἐξέλυσεν, ἱκανὴ οὖσα περιγενέσθαι τῷ φρονήματι τῆς τῶν μνηστήρων ἀνοίας, τὸ δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἡσφάλισται, τὸν δῆμον ἐπαναστῆσαι συμβουλεύσασα (α 272 sqq.) κατὰ τῶν μνηστήρων διὰ τῆς κατὰ τὴν ἐκκλησίαν ὧν δρῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν μηνύσεως. *** ***** ἐξ οὗ, ὁ γὰρ Αἰγύπτιος φησιν, Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶ ν, οὐδέποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὐδὲ θόωκος (β 27. 28), ὥστε πῶς ἂν ἔλαβέ τις τὸ μέγεθος τῆς τῶν μνηστήρων ἀδικίας; καὶ δημηγορήσαντος τοῦ Τηλεμάχου τοσαύτη ἐπιστροφή γίνεται, ὥστε οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα (β 81), καὶ φοβηθέντας τοὺς μνηστῆρας λέγειν (β 85. 86)· Τηλέμαχ' ὕψαγόρῃ, μένος ἄσχετ' ε, ποῖον ἔειπας ἡμέας αἰσχύνων, ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι; καὶ ἄλλους δ' ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας φάναι (β 166 sqq.)· πολλοῖσι δὲ καὶ ἄλλοισι κακὸν ἔσται, οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείλο ν, ἀλλὰ

πολὺν πρὶν φραζώμεσθ' , ὥς κεν καταπαύσομεν , ἡδὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων · καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊόν ἐστι. ^[45]

1 284sqg (50) ἡ δὲ πρόφασις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ῥηθεῖσα τῆς ἀποδημίας οὐδὲν καινοτομεῖ· τί γὰρ φησιν; ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω· ἤδη γὰρ τά γ' ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί. ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοήν (β 210 sqq.). καὶ εἰπὼν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἀποπλεῖν μέλλει, ἐπάγει (β 218. 19)· εἰ μὲν κε πατρὸς βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω, ἢ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτὸν καὶ τὰ ἐξῆς. οὕτως τοίνυν ἡ ὑπόθεσις, ὥς καὶ αὐτῶν ἐπὶ συμφέροντι γινομένης τῆς ἀποδημίας, πεπεισθαι δοκούντων ὅτι τέθνηκε, καὶ πρῶτον μὲν ὅτι οὐκ ἐπιδημήσει ἐλπίζοντων, ἔπειτα δ', εἰ καὶ ἐκτελέσειε τὴν ὁδὸν, ὅτι πεισθήσεται ὅτι τέθνηκεν αὐτῷ ὁ πατήρ, πεισθεὶς δὲ τὴν μητέρα ἐκδώσει, μηδὲν ἐγχειρεῖν ἐποίει τῶν ἀτόπων εἰς τὸν οἶκον. ἔπειτα δ' οὐκ ἦν σκοπὸς βιάσασθαι τὸν γάμον—οἱ γὰρ ἄλλοι ἡμύναντ' ἂν τὸν βεβιασμένον—, ἀλλ' ἀποκριθῆναι ὑπὸ τῆς μνηστευομένης τῶν γονέων αὐτὸς ἕκαστος ἡξίου, ἵν' οὕτως οἱ λοιποὶ παύσωνται τῆς μνηστείας. πολὺν δὲ χρόνον ἡ ἀποδημία λανθάνει τοὺς μνηστήρας αἰσθάνονται γὰρ, ὁπνίκα Νοήμων ὁ τὴν ναῦν χρήσας Τηλεμάχῳ (β 386) πάρεστιν ἐρωτῶν αὐτοὺς περὶ τῆς ἐκεῖνου ἀπουσίας (δ 630 sqq.), καὶ φοβερὸς αὐτοῖς ἀποδημήσας γίνεται, ὥς βουλευσάσθαι περὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ γάμου. ὥστε καὶ περιέσπασε μᾶλλον ἡ ἀποδημία εἰς ἄλλα ἀπὸ τῆς κατὰ Πηνελόπην βίας, ἐξεῖλε δὲ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν κινδύνων, οὓς πολλάκις ἂν ὑπέστη μετ' αὐτῶν πάντα χρόνον διατρίβων. ὥς γὰρ τὰ τελευταῖα, ὅτε ἐπανήει (δ 659 sqq.) τε καὶ ἐπανήλθεν (π 363 sqq.), ἐπιβουλεύοντες διετέλουν, οὕτως ἂν παρόντι καθ' ἡμέραν τὴν πεῖραν προλαβόντες ἔδρασαν ἂν τι τῶν ἀνηκέστων. διὰ πάντων οὖν φαίνεται ἡ ἀποδημία ἀναγκαία, καὶ κρείττων καὶ πολλῷ ἀσφαλεστέρα τῆς ἐν Ἰθάκῃ ἐκδιγηγῆτος μετὰ τῶν μνηστήρων διατριβῆς. τὸ γὰρ λέγειν, ὅτι, ἵνα ἐντύχη τῷ πατρὶ κατὰ τοὺς ἀγροὺς, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἡ Ἀθηναῖα ἀποδημῆσαι πεποίηκε, ψεῦδος. καὶ γὰρ καὶ μὴ ἀποδημήσας ὑπερόριος, ἐν δὲ τοῖς ἀγροῖς γενόμενος, ἐνέτυχεν ἂν τῷ πατρί· καὶ οὐχ, ἵνα ἐντύχη τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀποδημῆσαι αὐτὸν πεποίηκεν ἡ Ἀθηναῖα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀποδημίας διὰ τοῦτο θᾶττον εἰς τὴν πατρίδα ἐπανήγαγεν. ἄτοπος εἶναι δοκεῖ Τηλεμάχου ἡ ἀποδημία, πρῶτον μὲν κίνδυνον προξενούσα τῷ νέῳ, δευτέρον ἐπανάστασιν τῶν μνηστήρων ἀπειλοῦσα, τρίτον οὐκ ὠφελοῦσα τὴν ζήτησιν τοῦ πατρός. ἀλλ' ἔδει τὸν ἐν γυναιξὶ τεθραμμένον, λύπαις τεταπεινωμένον, ῥητορειῶν οὐ πεπειραμένον οὐδεπώποτε πολύτροπον γενέσθαι παραπλησίως τῷ πατρί, καὶ τοῦτο κερδᾶναι τῇ πλάνῃ καὶ κοινωνεῖν τῷ πατρὶ τῶν κατορθωμάτων ἐν τῇ μνηστηροκτονίᾳ. ἀσφαλίζεται δὲ τὰ κατ' οἶκον, ἐπαναστήσας πρῶτον μὲν τὸν δῆμον κατὰ τῶν μνηστήρων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, δευτέρον ταῖς ὑποσχέσεσιν ἀνεξικακεῖν διδάξας τοὺς μνηστήρας, εἰπὼν καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω (β 223). ἔτι μάλα καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν μνηστήρων ὁ κίνδυνος ἡκόννησεν αὐτοῦ τὴν προθυμίαν. ad δ 1 sqq. ^[95]

1 327 v. ad v. 332, p. 20, 1 sqq. ad v.

1 330 332, p. 19, 25 sqq. αἰτιᾶται ἐκ τῶν ἐπὼν τούτων Δικαίαρχος τὴν παρ' Ὀμήρῳ Πηνελόπην ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν , στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο , ἅντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρηδέμνα καὶ τὰ ἐξῆς. ^[5]

1 332sqg οὐδαμῶς γὰρ εὐτακτον εἶναί φησι τὴν Πηνελόπην, πρῶτον μὲν ὅτι πρὸς μεθύοντας αὐτὴ παραγίνεται νεανίσκους, ἔπειτα ὅτι τῷ κρηδέμνῳ τὰ κάλλιστα μέρη τοῦ προσώπου καλύψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς μόνους ἀπολέλοιπε θεωρεῖσθαι· περίεργος γὰρ ἡ τοιαύτη σχηματοποιία καὶ προσποίητος· ἢ τε παράστασις τῶν θεραπαινίδων ἐκάτερθεν εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι καλὴν οὐκ ἀνεπιτήδευτον ἐπιδείκνυσι. φαμὲν οὖν ὅτι τὸ καθ' Ὀμηρον ἔθος ἀγνοεῖν ἔοικεν ὁ Δικαίαρχος, σύνηθες γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ τὰς ἐλευθέρων γυναικῶν εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν εἰσιέναι συμπόσια· μαρτυρία δὲ τούτων ἢ τε παρὰ τοῖς Φαίαξιν Ἀρήτη συνευωχουμένη ἢ τε τοῖς

τοσούτοις κεκλημένοις εἰς τὸν γάμον δαιτυμόσι καὶ νέοις ἐπελθοῦσι ξένοις τοῖς περὶ τὸν Τηλέμαχον συνεστιωμένη Ἑλένη. σαφῶς δὲ ἐδήλωσεν ὅτι παρθένοις μόνον ἦν αἰσχρὸν τὸ ἦ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφαδὸν γάμον ἐλθεῖν (ζ 287. 88), ταῖς δὲ γαμηθείσαις μὴ εἶναι αἰσχρὸν. ἔθους οὖν ὄντος ταῖς γεγαμημέναις ἀναμίγνυσθαι τοῖς ἀνδράσι καὶ φαίνεσθαι ἐν τοῖς συμποσίοις, οὐδὲν ἄτοπον ἐλθεῖν τὴν Πηνελόπην, ἵνα παύσῃ τὸν ὥδον, ὃς Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε λυγρόν (α 326). τό τ' αὐτουργεῖν δὲ ἐλευθέριον μάλιστα εἶναι ἐδόκει τοῖς παλαιοῖς, ὥς καὶ ἐπὶ πλυνοὺς μὴ ὄνειδος εἶναι τὰς τῶν βασιλέων ἀπιέναι θυγατέρας καὶ εἰς ὑδροφορίαν καὶ τινὰς τοιαύτας ὡς ἰσοδουλικὰς τὸ νῦν ἀποβεβλημένας διακονίας. τῇ δὲ Πηνελόπῃ καὶ τὸ παῦσαι ἄλλως οὐκ ἐνῆν τὸν ὥδον, μὴ αὐτῇ δεηθεῖσιν καὶ μετὰ δακρύων ἰκετευούσῃ· οὐ γὰρ ἔπεισεν ἂν δι' ἀγγέλων τοῦτο κελεύουσα. ὥστε ἡ μὲν παρουσία ἐκ τούτων οὐκ ἄτοπος, ἀλλὰ καὶ σωφροσύνην ἐμφαίνουσα· αἶε γὰρ ἐβούλετο ὑπόμνησιν ποιεῖν τοῖς μνηστήρσιν, ὥς παρὰ γνώμην αὐτῆς ἡ μνηστεία καὶ ὁ γάμος ἀπεχθής, ἡ δὲ τοῦ ἀνδρὸς μνήμη ἀνεξάλειπτος. τὰ γὰρ τῆς ἐπιβουλῆς οὐχ ἡ κλιμαξὶ ἡ ἄχρι τοῦ ὑπερφύου διεῖργεν, ἀλλ' ἕκαστος τῶν μνηστήρων αὐτὸς κριθήσεσθαι νυμφίος ὑπολαμβάνων ἐκώλυε τὸν πέλας βίαιόν τι δρᾶν, ἵνα τῶν προκειμένων μὲν αὐτὸς μὴ σφαλῇ, ἐπιεικῇ δὲ πρὸς ἐκείνην ἑαυτὸν ἐπιδείκνυσιν, ἵνα προκριθῇ· ὁ γὰρ σκοπὸς ἦν οὐ τὴν Πηνελόπην ὑβρίσαι, ἀλλὰ νόμῳ λαβεῖν γυναῖκα καὶ κύριον ἀπάντων γενέσθαι τῶν ἐκείνης. πάντες οὖν πάντας διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν φυλάξειν ἔμελλον. τὸ δὲ ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ τῷ αὐτίκα δ' ἄργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνησιν ὠρμαῖο (Γ 141. 42)· τὸ δὲ κρήδεμνον οὐκ ἦν προσώπου περίβλημα, ἀλλὰ κεφαλῆς, ὥς πού (Ξ 184. 85) φησι κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύψατο διὰ θεάων καλῶ νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν ἡέλιος ὥς. [ὥς οὖν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καλύπτραν, ἣν κρήδεμνον ἔφη, ταῖς χερσὶν ἐφελκυσταμένη τὰ δάκρυα ἀποκαλύπτειν ἐβούλετο καὶ ἀποψᾶν τῷ κρηδέμνω τὰ δάκρυα. ^[45]

1 332sqg (501) τὸ οὖν ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα οὐ τὴν περιβάλλουσιν δηλοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς παρειάς, μόνους τοὺς ὀφθαλμοὺς δεικνύσαν, ἀλλὰ τὴν ἐφελκυσσάν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ κρήδεμνον καὶ γυμνώσασαν μὲν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον δείξασαν, κρατοῦσαν δὲ ἐν ταῖς χερσὶ πρὸ τῶν παρειῶν τὰ δάκρυα, ὥσπερ ὁ Τηλέμαχος δακρύων τὴν χλαῖναν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνίσχει (δ 115. 154)· διόπερ ἡ μὲν σχομένη εἴρηται, ὅτι ἐλκύσασα πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν, ὁ δὲ ἀνασχεῖν, ὅτι κάτωθεν ἐπάρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐποίησεν. εἰ δὲ καὶ καλύπτει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον, αἰδουμένη κλαίειν ἐπὶ τῶν παρόντων τοῦτο ποιεῖ, οὐχ ἐταιρίζουσα διὰ τῆς ἐπιτηδευτῆς προαιρέσεως. καὶ Ὀδυσσεὺς πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλων χερσὶ στιβαρῇσι κακὰ κεφαλῆς εἵρυσεν, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα· αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων (θ 84 sqq.), καὶ παυσταμένου μὲν τοῦ ὥδοῦ δάκρυον ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἔλεσκεν, αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο καὶ ὀτρύνειαν αἰδεῖν, ἂψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γοάσκει. εἰ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀνὴρ ὢν ἠδεῖτο κλαίων φαίνεσθαι ἐν συμποσίῳ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκάλυπτε καὶ τὸ πρόσωπον, πῶς οὐκ ἔτι μᾶλλον ἢ παρ' αὐτοῦ παιδευθεῖσα κρύπτειν ἐν συμποσίοις τὰ δάκρυα αἰσχύνεται ἐπὶ ἀνδρῶν οὐ σφόδρα τῶν καθεστηκότων; ἢ τε τῶν θεραπαινίδων παράστασις ἦν μὲν ἐξ ἔθους ταῖς παλαιαῖς, ἐξαιρεῖ δὲ τὴν Πηνελόπην τῆς βλασφημίας ἢ προσθήκῃ· οὐ γὰρ ἐξ ἐκείνων αὐτῇ ἔπονται τῶν μεγίστων παιδισκῶν, αἱ πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν (χ 424), ἀλλ' ἀμφίπολος αὐτῇ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη, τουτέστι σώφρων. τῇ οὖν περὶ τὰς θεραπαινίδας κοσμιότητι τὸ τῆς Πηνελόπης εἶδος διασαφεῖται. ad v. ^[75]

1 334 332 sqq., p. 21, 1. 19. v.

1 354 ad v. 368 sqq. ὅτι ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος (fr.

1 365

236 Fl.) καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκιδόντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ. ἄτοπον γὰρ τὸν μὴ δυνάμενον τὰς πράξεις τῶν μνηστήρων κωλύειν ἀποτόμως τούτοις ἐπιτιμᾶν .

1 368sqg καὶ πῶς οὐκ ἄλογον μὴ συμμαχεῖσθαι τὸν Τηλέμαχον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων; ἢ ὅτι ἐμφυλίου οὐ ῥάδιον ἦν πολέμους ἀνελέσθαι, ἢ ὅτι μεγάλῳ πολέμῳ τῆς Ἑλλάδος καμούσης ἔναγχος ὀκνηροτέρους εἶναι τοὺς πολλοὺς εἰς τὴν βοήθειαν συνέβη.

1 389sqg πῶς Ἀντινόου εἰπόντος (ν. 386. 87)· μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσῃ ν , ὅ τοι γενεῇ πατρῴϊον ἔστιν, Τηλέμαχος ὥσπερ τὸ ἐναντίον ἀκούσας φησί· καὶ κεν τοῦ τ' ἐθέλοιμι Διὸς γε διδόντος ἀρέσθαι ι; εἰ μὲν γὰρ εἰρήκεσαν· βασιλῆᾶ σε ποιήσῃαν οἱ θεοί, ἀκόλουθον ἦν φάναι· καὶ κεν τοῦ τ' ἐθέλοιμι, ὡς καὶ αὐτοῦ ἐθέλοντος τὸν Δία δῆθεν πιστεῦσαι αὐτῷ τὴν βασιλείαν καὶ συνευχομένου, τῷ φαμένῳ δέ· μὴ ποιήσῃ σε μηδὲ δοίῃ σοι ὁ θεὸς τὴν βασιλείαν, ἀκόλουθον ἦν φάναι ὅτι οὐκ ἂν τοῦτο ἐθέλοι, ἀλλὰ τούναντίον ὅτι βασιλεῦσαι εὔχεται· ὥπερ τί παραστῆσαι βούλεται ὁ Τηλέμαχος; ῥητέον οὖν ὅτι ἐστὶ τὸ τοῦτο δεικτικόν, καὶ οὐ κοινῶς ἐπὶ τὸ προειρημένον ὑπὸ τοῦ Ἀντινόου ἀναφέρεται, ἀλλ' ὅτι ἡ περίοδος τοῦ λόγου ἀνέστραπται. ἔστι γὰρ αὕτη· οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμε ν , αἰψὰ τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηστέρος αὐτός· καὶ κεν τοῦ τ' ἐθέλοιμι Διὸς γε διδόντος ἀρέσθαι· ἢ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι ι; ἐπεὶ γὰρ ὡς ἐν εὐχῇ προήγαγε τὸν λόγον Ἀντίνοος· μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσῃεν, ἀπευχόμενος διὰ τὸ μῖσος τὴν τευξίν τῆς ἀρχῆς, Τηλέμαχος δὲ οὐχ ὡς ἐχθροῦ προσποιεῖται τὴν ἀπευχὴν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ὡς φίλου ὄντος ἀπευχὴν τινὸς κακοῦ, οὐκ ἐλέγχων ὅτι ἐξ ἀπεχθείας πεποιήται τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἀπευχὴν ὁ Ἀντίνοος, προσποιοῦμενος δὲ ὡς ἀπὸ φίλου γενέσθαι κακοῦ παραίτησιν, δι' εὐχῆς διορθοῦσθαι προαιρεῖται, ὅτι καὶ μὴν τοῦτο ἐθέλει Διὸς γε διδόντος ἀρέσθαι, τὸ βασιλεῦσαι δηλονότι, ὃ σὺ μοι ἀπηύξω κηδόμενος ἴσως ἐμοῦ· ἐπερωτᾷ δέ· ἢ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι ι; καὶ ἐπάγει· καὶ μὴν οὐκ ἔστι κακόν· οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμε ν . διὰ τί δέ; αἰψὰ τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηστέρος αὐτό ς . εἴτα περὶ μὲν τῆς βασιλείας φησί μὴ ἀμφισβητεῖν, περὶ μέντοι τοῦ κρατεῖν τοῦ ἑαυτοῦ οἴκου· ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέοι ἠδὲ παλαιοί· τῶν κέν τις τό δ' ἔχῃσι ν , ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς, ὡς τῆς βασιλείας μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ τύχῃ κειμένης, τῶν δὲ κτημάτων ὧν δέδωκεν ὁ βασιλεὺς ὀφείλοντα κύριον εἶναι ὧ δέδωκε. πᾶς οὖν ὁ λόγος ῥητορικὸς καὶ ἐνθυμηματικὸς· διὸ καὶ τῆς περιόδου ἀνεστραμμένης προενήνεκται. ad ν. ^[40]

1 392 389 sqq., p. 24, 11 sqq. Ἡὼς διάφορα σημαίνει· τὴν τε γὰρ σωματοειδῆ θεόν, διὰ τοῦ φάναι τὸν ποιητὴν Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων πα ρ ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὦρνυ θ' , ἵ ν ' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι (Λ 1. ^[5]

2 1 2), καὶ τὸν ὄρθρον φερωνύμως κληθέντα ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦσθαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι ἔργα, ὡς ὅταν φησὶν ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐ π ' αἶαν (Θ 1), καὶ τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι ὥρας ἑκτῆς διάστημα, ὡς τὸ ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ (Θ 66), καὶ τὴν ὅλην ἡμέραν, καθ' ὃ σημαίνόμενον ἡμέρα νοεῖται ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου δρόμος μέχρι δύσεως, ὁπότε τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ποιεῖται φορὰν ὁ θεὸς οὗτος, τὸ παρ' ἡμᾶς διεξιὼν ἡμισφαίριον, ὡς τὸ οἶ ρ ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβῇ ἡοῖ τῇ προτέρῃ η , τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι (Ν 793), καὶ ἡματι τῷ προτέρῳ φ , ὃ τ ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἐκτωρ (Φ 5), καὶ τὸ συναμφοτέρον ἡμέραν τε καὶ νύκτα, καθ' ὃ σημαίνόμενον καὶ παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς νοεῖται, ὡς τὸ ἠὼς δέ μοι ἔστιν ἠδὲ δυωδεκάτ η , ὃ τ ' ἐξ Ἴλιον εἰλήλουθα (Φ 80), καὶ τὴν ἡλίου πάροδον καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κατὰ Ἀρίσταρχον· ὧ φίλο ι , οὐ γὰρ ἴδμεν ὅπη ζόφος οὐ δ' ὅπη ἠὼ ς , οὐ δ' ὅπη ἥλιος φασείμβροτος εἶ ς ' ὑπὸ γαῖα ν , οὐ δ' ὅπη ἀννεῖται (κ 190 sqq.)· νῦν γὰρ, καθά φησιν ὁ Κράτης, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μέμνηται μερῶν, ἄρκτου, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἅπερ ἀλλήλοις ἐξ ἀντιθέτου ἀντίκειται, ἢ μὲν ἄρκτος τῇ

μεσημβρία, ἡ δὲ ἀνατολὴ τῇ δύσει. διὰ τί δὲ τῷ προτέρῳ τὸ σκῆπτρον οὐκ ἐνέθηκε; διότι ὁ μὲν ἔρωτᾷ, ὁ δὲ δημηγορεῖν ἐθέλει, ἄλλως τε καὶ βασιλέως υἱὸς ὢν. ^[25]

2 51

ἐκατὸν δέκα καὶ ὀκτὼ σχεδὸν τῶν ἀπάντων ὄντων μνηστήρων, ἀπὸ τούτων δὲ ἐκ τῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι ῥηθέντων (π 251), ζητεῖ Ἡρακλείδης, πῶς ὁ Τηλέμαχος κατασμικρύνει ἐν τῇ δημηγορίᾳ, συστέλλων τὸ πλῆθος εἰς μόνους τοὺς Ἰθακησίους. τί γάρ φησι; μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελοῦς ἢ, τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱε ς, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστο ι· τὸ γὰρ πολὺ φορτίον τῆς μνηστείας περιήρηκε, συστείλας τὸ πλῆθος εἰς τοὺς ἐνθάδε, [τοὺς] ὄντας ἐλάχιστον μέρος τοῦ παντὸς πλήθους. φαίη δ' ἂν τις ἐν Ἰθάκῃ δημηγοροῦντα τὸν Τηλέμαχον τῶν ἐξ Ἰθάκης εἰκότως κατηγορεῖν· κατηγορηθέντων δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ἀπολογία μᾶλλον ἦν τοῖς πατράσι τῶν Ἰθακησίων, ὅτι οὐχ οἱ ἡμέτεροι μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, καὶ δεῖ πρότερον ἐκείνους κωλύειν πλείους ὄντας· τοῖς γὰρ πολλοῖς ἀκολουθήσειν καὶ τοὺς ἐλάττους. εἰ γὰρ ἀπλῶς ἔφη· μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελοῦς ἢ, κοινῶς ἂν κατηγορήσεν ἄλλοδαπῶν καὶ ξένων ἐν ἀλλοτρίοις ἀκροαταῖς· ἡ δὲ ἐπαγωγὴ ἢ τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱε ς, οἱ ἐνθάδε εἰσὶν ἄριστοι, ἴδιον τὸ ἀδίκημα ἐποίησεν, ὥς καὶ τῶν ἄλλων τούτοις ἀκολουθησάντων, ὅτι τῶν ἀρίστων ἐν Ἰθάκῃ ἦσαν παῖδες οἱ Ἰθακήσιοι μνηστῆρες. ὥς ἂν οὖν ἡγεμόσιν οἱ ἄλλοι εἶποντο· ἐν πᾶσι γὰρ τὸ ἡγεμονοῦν ὀλιγώτερον τῶν ἀρχομένων, καὶ τῷ ἡγεμονοῦντι, κἂν [τὸ] ὀλίγιστον ᾗ, πείθεται τὸ ἄλλο πλῆθος εἰς τε τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς ἀποχὰς τῶν πρattoμένων. δ 1. ^[20]

2 63sq

αἰτιᾶται ὁ Ἡρακλείδης καὶ τὸ τῆς Τηλεμάχου δημηγορίας ἀνοικονόμητον. δέον γὰρ, φησὶν, ἀξιοῦν καὶ ἱκετεύειν συνάρασθαι αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν μνηστήρων τοῦ οἴκου ἀπαλλαγὴν, ὁ δὲ ἐπιπλήσσει, λέγων οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται οὐδέ τι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε, καὶ τὸ ὅτι [εἰ] μὴ πάρεστιν ὁ πατήρ ταῦτα πάσχειν ἐπανατεινόμενος· οὐ γὰρ ἔστ' ἀνὴρ οἶος Ὀδυσσεὺς ἔσκειν ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦνα ι, ἡμεῖς δ' οὐ νύ τοι τοῖσι ἀμυνόμεν (v. 58 sq.), καὶ, ἔτι πικροτέρου πρὸς τοὺς Ἰθακησίους ὄντος τοῦ λόγου, καὶ τὴν ἀπειλήν· ἄλλους τ' αἰδέσθητε, φησὶ (v. 65 sq.), περικτίονας ἀνθρώπου ς, θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν. ἀγνοεῖ δὲ ὁ κατήγορος τὴν δύναμιν τῆς δημηγορίας. συμπλέκεται γὰρ βασιλικὸν φρόνημα δεήσει καὶ ἱκεσίᾳ. καὶ ἔστιν οὐχ ἀπλῶς ὁ λόγος ἀτυχοῦντος, ἵνα δέησις ἢ μόνη, ἀλλὰ βασιλέως ἀτυχοῦντός τε ἅμα καὶ ἀδικουμένου ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν. ὁ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας· διὸ ἡ μὲν παρρησία τῆς ἐπιπλήξεως βασιλική, ἡ δὲ δέησις—παραμέμικται γὰρ καὶ δέησις—οἰκεία τῷ δυστυχοῦντι· λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιστο ς, σχέσθε φίλοι καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθει λυγρῷ τείρεσθαι καὶ τὰ ἐξῆς βαρύτης μὲν γὰρ ὀνειδίζειν μὲν ἃ πάσχει, ἱκετεύειν δὲ συγχωρεῖσθαι αὐτῷ πενθεῖν τὸν πατέρα, ὃν πάντας μὲν ἔδει ποθοῦντας δακρύειν· αὐτὸς δὲ ἐν ἱκετηρίᾳ τίθεται τὸ κἂν μόνῳ αὐτῷ συγχωρηθῆναι τὸ πένθος. καὶ εὐθὺς ἀπολογισμὸς περιδέξιός ἐφ' οἷς δρῶσι παραδόξως· εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς δυσμενέων κάκ' ἔρρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς (v. 71 sq.), καὶ ἐχθρὸν τιμωρούμενοι ἐμὲ δι' ἐκεῖνον ἀμείβεσθε. συμπλέκει δὲ τοὺς Ἰθακησίους τῇ ἀδικίᾳ τῶν μνηστήρων, καίπερ κατ' ἀρχὰς χωρίσας τοὺς μνηστῆρας ἀπ' αὐτῶν, κατ' ἰδίαν τούτων κατηγορῶν· μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον ν, τῶν ἀνδρῶν φίλοι [μοι] υἱε ς, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστο ι, οἱ πατὴρ μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι ι, οἱ δ' εἰς ἡμετέρου πωλεύμενοι καὶ τὰ ἐξῆς (v. 50 sq.). ἐκθεῖς γὰρ ταῦτα περὶ ἐκείνων, μετὰ τὴν διήγησιν καὶ ἐπίδειξιν τοῦ ὅτι παῖδές εἰσι τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἀρίστων ἀκόλουθον τὸ τῆς κοινοποιίας ἐπήγαγε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ ἄλλους τ' αἰδέσθητε ε, θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν ν, σχέσθε φίλο ι. τίς οὖν ἢ τούτων ἀδικία; οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἀμύνονται, ἀλλὰ καὶ τούτους ὀτρύνοντες (v. 74). πῶς οὖν ὀτρύνουσιν; ὅτι [εἰ] παῖδας ὄντας αὐτῶν οὐκ ἐπέχουσιν· οὐς γὰρ αὐτὸς τις κωλύειν δυνάμενος διὰ τὸ εἶναι κύριος ἐξ πλημμελεῖν, αὐτὸς ἂν εἴη ὁ δοὺς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀδικίας. καὶ πάλιν χωρίσας ἀπ' αὐτῶν τοὺς μνηστῆρας ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, φησὶν, ὑμέας

ἐσθόμεναι (v. 74 sqq.). διὰ τί; παρ' ὑμῶν μὲν γὰρ ἔστιν ἀπολαβεῖν, παρὰ δὲ τούτων οὐκέτι· εἴτα πάλιν κοινῇ· νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὁδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ (v. 79). τῷ μεταξὺ διαιρεῖν τε καὶ κοινοποιεῖν τὸ ἀδίκημα καὶ παρρησίᾳ κέχρηται βασιλικῇ καὶ δεήσει πάλιν ταπεινὰ πράττοντος, καὶ ποτὲ μὲν τὸ δίκαιον ὑπομιμνήσκει καὶ νέμεσιν, ποτὲ δ' αὖ καὶ αἰσχύνῃ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τὴν παρὰ θεῶν μῆνιν καὶ τὴν τοῦ πατρός. διὰ πάντων γοῦν τούτων μικτὴν τε ὁμοῦ καὶ ποικιλίᾳ πλήρῃ ποιήσας τὴν δημηγορίαν δεινοῦ ῥήτορος δυνάμει κεχρημένος φαίνεται. τινὲς τὸ ἀγασσάμενοι ἀντὶ τοῦ μεμψάμενοι ἐκλαμβάνουσιν. ^[45]

2 67 οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ σημαίνει τὸ ἐκπλαγῆναι ἐπὶ τινι μεγάλῳ παρανομήματι, ἀπὸ τῆς ἄγαν καὶ τῆς ἄγης· ἄγῃ μ' ἔχει (γ 227)· ὅθεν καὶ ἀγνηορίῃ ἢ ἄγαν ἐπιτρισαμένη ἡνορέῃ. καὶ ἔστιν ἄγαν ἐκπλαγέντες ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν. ad v. ^[5]

2 70 63 sqq., p. 28, 1 sqq. ad v.

2 74-75 63 sqq., p. 28, 18. fragmentum quaestionis Vaticanae ιζ' a codice T h.

2 152 l. (p. 20) servatum ad Iliad. p. 320, 20 sqq. edidimus. Ex eodem fonte pendere videtur schol. S Dind. (c. 1. ὅσσοντο δ' ὄλεθρον): προεμαντεύοντο, προεδήλουν αὐτοῖς ἀπώλειαν (cf. Iliad. p. 321 β 5). ἐγγὺς ἐώ v.

2 165 ἀλλὰ μὴν ἐν Ὠγυγίᾳ ἐστίν, ὥστε οὐκ ἐγγὺς ἐστίν. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἐγγὺς καὶ ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ τόπου τάσσεται· νῦν οὖν ἐπὶ χρόνου παρείληπται. τὸ ἐγγὺς οὐ τοπικὸν νῦν ἀλλὰ χρονικόν· ἐν Ὠγυγίᾳ γὰρ νήσῳ ἦν. λύσις δὲ τοῦτο τοῦ ἀποροῦντος εἰς τὸ ἐγγὺς τάσσεται γὰρ τοῦτο καὶ ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ τόπου. editum ad Iliad. ^[5]

2 169 p. 332, 12 sqq. scholium e quaest.

2 315 Vaticana ie41 excerptum, quod ad Iliad. p. 308, 16 sqq. commemoravimus, non solum inter scholia E (f. 19 b), sed etiam D (f. 193 a) legitur. Utrumque prae iis, quae meliores secuti codices ibi edidimus, ita sordet, ut non sit cur h. l. in medium prodeat. τὸ ἐξῆς· εἴμι μὲν ἔμπορος, ὃ ἐστὶν ἐπιβάτης ἐπὶ νεὼς ἀλλοτρίας. ^[5]

2 318sqg ἔμπορος· τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς πλέοντα ἐπιβάτην οὕτως εἶρηκεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης (ω 300). ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος τοὺς κατηναλωκότας μου τὸν πλοῦτον, διὰ τὰ ἄνω· ἢ οὐχ ἄλῃς, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά (v. 312). οὐ μέντοι ὁ ἔμπορος ἀπὸ τοῦ πορίζειν πεποιήται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόρου, τουτέστι τῆς πορείας. τὸν δὲ πόρον κυρίως ἐπὶ τοῦ ὕδατος, λέγων Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον (B 592) καὶ ἄλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἑυρρεῖος ποταμοῖο (Ξ 433), τὴν διάβασιν τὴν διὰ τοῦ ὕγροῦ. ὡς οὖν τὸ μὴ ἐν ἰδίῳ οἴκῳ γαμεῖν, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίῳ, ἐγαμεῖν λέγουσιν, οὕτως τῷ ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι καὶ ἐμπορεύεσθαι καλεῖται ἔμπορος ὁ τοιοῦτος. ἐπήβολος ἐκ τοῦ βάλλω, τὸ ἐπιτυχάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ βουλή, οἰονεῖ βολή τις οὔσα, ὅθεν ἔφη· σῆ δ' ἥλω βουλῇ πόλις Πριάμοιο ἄνακτος (χ 230), ὡς εἰ ἔφη· τοῖς σοῖς ὅπλοις ἢ τοῖς σοῖς τόξοις ἢ βέλεσιν. λύσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἢ δὲ Φεράς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ (ο 297)· μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόρῳ τὴν ἐπιβολὴν ποιουμένων· ἢ ναῦς οὖν ἐπιβολὴν ἐποιεῖτο ὥστε τυχεῖν τῶν Φερῶν. χρῶνται δὲ ταύτῃ τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον· Ἀρχιππος· νῦν δ' ὡς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῆς καὶ κύριος. τί οὖν αἱ λέξεις σημαίνουσι δεδῆλωται. τὸ δὲ ὡς νῦν οὐ μὲν εἰσατο κέρδιον εἶναι σὺν βαρύτητι εἴρηται, λέγοντος τοῦ Τηλεμάχου, ὅτι ἐν ἀλλοτρίῃ πλεουσῶμαι νηί· οὐ γὰρ εἴμι, φησὶν, ἐπιτυχῆς ἰδίας νεὼς οὐδὲ κέκτημαι οἰκείους ἐρέτας· τοῦτο γὰρ ὑμῖν ὠφελιμώτατον εἶναι ἐφάνη, τουτέστι τὸ ἐμὲ μὴ ἔχειν ἰδίαν ναῦν ἀλλ' ἔμπορον πλεῖν. ἀναφέρει δὲ εἰς ἐκεῖνο, ὅτι εἰς πενίαν αὐτὸν κατέστησαν. προεῖπε γάρ· Ἀντὶν ο', οὕτως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκκλω v. ἢ οὐχ ἄλῃς, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά καὶ ἐσθλὰ κτήματα· ἐμὰ μνηστήρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦ

α; ἔστιν οὖν δυνάμει τὸ νόημα· ἀντὶ τοῦ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης γέγονα, τοὺς τὰ ἐμὰ κατηναλωκότας. ἐπήβολο ς. Ἀττικὴν εἶναί φησι τὴν λέξιν ὁ Πορφύριος ς. δηλοῖ δὲ τὸ ἐπιτυχὲς καὶ ἐγκρατές, ἀπὸ τοῦ βάλλειν, τοῦ σκοποῦ τυγχάνειν. * ἢ τὴν ὀρθρινὴν ὥραν τὴν μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡλίου ἀνατολῆς. ^[35]

- 3 20 Ἐναντίον ἐστὶ τοῦτο τῷ ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια (τ 203)· καὶ γὰρ πεπνυμένος ὑπόκειται. ἢ δὲ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸ γὰρ κατὰ καιρὸν κατεπεύγοντα ψεύδεσθαι, τοῦτο φρόνησιν εἶναι φασίν. καὶ πῶς ὁ πεπνυμένος καὶ συνετὸς Ὀδυσσεὺς ἴσκειν ψεύδεα πολλὰ λέγων; ἀλλὰ τὸ πρὸς μηδὲν κατεπεῖγον ψεύδεσθαι, τοῦτο κομιδῇ νηπίου ἀνδρός. οὐδὲ τί πω μύθοισι πεπεῖρημα ι. ^[5]
- 3 23 καὶ πῶς ἐν τοῖς Ἰθακησίοις οὕτως ἐπαρρησιάσατο; ἀλλ' ἐκείνοις μὲν συνανατραφεῖς, ἔτι δὲ καὶ κινηθεῖς πρὸς ὀργὴν ἱκανῶς παρρησιάζεται, Νέστορα δὲ συνέσει πανταχοῦ κηρυττόμενον ἀκούων εἰκότως αὐτὸν εὐλαβεῖται. πῶς ὁ μὲν Τηλέμαχος φησιν (ν.
- 3 43 24) αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, ὁ δὲ οὕτως ἀόκνως διαλέγεται τῇ Ἀθηνᾷ; ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητὴς ὅτι ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ (Eur. Hec. 600). ἦν δὲ καὶ τοῦτο γενναίου τρόπου, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων (ν. 49). ἀπρεπὲς τὸ τὸν φρόνιμον Νέστορα ὑπονοεῖν ληστείαν. ^[5]
- 3 72sqq λύεται δὲ τῷ ἔθει· φαίνεται γὰρ οὐκ αἰσχρὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὄν τὸ ληστεύειν, ὥς καὶ Θουκυδίδης εἴρηκεν (I, 5). quae ad Iliad.
- 3 80-97 p. 156, 5 commemoravi scholia E et Q non solum in cod. H (f. 14 b , ad v. 97) sed etiam et uberius quidem quam in E in D (f. 196 b , ad v. 80) leguntur. E quibus schol. D cum schol. Iliadis quam maxime congruit, nisi quod initio (=p. 156, 5) οὐκ ἔστιν ἀπλῶς εἶπω et in fine (=lin. 8) τὸ διεξελεῖν οὖν τὸν λόγον μέχρι τοῦ ἀπολῆξαι δηλοῖ τὸ καταλέξει habet. Eadem fere de v. κατὰ μοῖραν καταλέξης, adscripto Porphyrii nomine, ad θ 496 Vd (f. 22 b) praebebet. —Cf. ad p. 48, 11. D (f. ^[5]
- 3 94 197 a c. l. ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι), adscripto Porphyrii nomine, scholium (de quo cf. Pola k, p. 132) habet ex iis, quae ad Δ 434 edidimus excerptum: πρὸς ἀντιδιαστολὴν διὰ φαντασίας βλέποντός τι ὥσπερ κατὰ τοὺς ὕπνους κτλ. —αἰσθήσεως (=Il. p. 75, 29 —76, 3). E discrepantia scripturae unum dignum quod afferatur, p. 76, 1. 2 cum hoc scholic τὸ δὲ θεᾶσθαι δι' ὀφθαλμῶν σημαίνει τὴν ἐναργῆ θεάν κτλ. esse legendum. v. ^[5]
- 3 97 80. οὐ γὰρ αἶψα θεῶν τρέπεται νόο ς.
- 3 147 ἐναντίον τοῦτο τῷ στρεπτοῖ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοῖ (I 497). λύοιτο δ' ἂν ἐκ τοῦ προσώπου· τὰ μὲν γὰρ λέγει ὁ Νέστωρ τὰ δὲ Φοῖνιξ, ὥστε οὐ ταῦτά ἐδοκίμαζον. λύεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸ γὰρ προθυμούμενον, τὸ στρεπτοῖ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοῖ, τῷ καιρῷ ἥρμοσται. λύεται δὲ καὶ ἐκ τῆς λέξεως· πρόσκειται γὰρ τὸ αἶψα· τρέπεται μὲν γὰρ, οὐκ αἶψα δέ. τὸ ἀέσαμεν οὐκ ἐκοιμήθημεν ἀλλ' ἀνεπνεύσαμεν, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὃ ἐστὶ πνεῖν. ^[5]
- 3 151 λέγει δὲ καὶ ἀνάπνευσιν τὴν μικρὰν τῶν κακῶν παραμυθίαν· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο (Λ 801), ἀπὸ τῶν ἐκ πολέμου ἐπ' ὀλίγον ἀναπνεόντων, καὶ ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἑκτορα δῖον (Λ 327), ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε (X 222), αἴθις δ' ἄμπνύνθη (E 697). ἀφ' οὗ καὶ τὸν εὐρίσκοντα πόρους εἰς ἀνάπνευσιν τῶν κακῶν, ὅπερ ἐστὶν ὁ φρόνιμος, πεπνυμένον φησίν. τὸ δὲ ἀέσαμεν δηλοῖ τὸ χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες ἀλλήλοις, ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνοῦντες καὶ χαλεπὰ μεριμνῶντες εἰς ἀλλήλους ἀνοίκειον γὰρ τὸ κοιμᾶσθαι αὐτοὺς ἐν τοσοῦτῳ κινδύνῳ, εἴ τις τὸ ἀέσαμεν ἀντὶ τοῦ ἐκοιμήθημεν ἐκδέξαιτο. v. ^[10]
- 3 231

ad 236. ἀποροῦσί τινες, διὰ τί ὁ Ὅμηρος παρεισάγει ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ καὶ ἐν πρόσωπον, τὸν δῆθεν Μέντορα, ἀνωτέρω μὲν (v.

- 3 236 231) λέγοντα ὅτι ρεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάωσαι, πάλιν δ' ἐν τῷ παρακατιέναι λέγοντα ὅτι οὐδὲ θεοὶ δύνανται τὸν ὁμοῖον θάνατον οὐδὲ ἀπὸ τοῦ φίλου αὐτοῖς ἄνδρὸς ἀποσοβῆσαι. καὶ πρὸς τοῦτο φαμέν ὅτι ὁ μὲν ἀνωτέρω λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς εὐκόλως ἂν σώσειαν καὶ ἀπὸ μακρόθεν οἱ θεοὶ ὃν ἂν βούλωνται, κἂν ἐν ἀφύκτοις δεσμοῖς περιέχεται, μὴ δὲ πεπρωμένης οὔσης τῆς αὐτόθι τελευτῆς ἐκείνου, καὶ ἴσως καὶ τὴν ζωὴν αὐτῷ παρατείνουσιν· ὁ δὲ παρακατιὼν λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· ἀλλὰ τὸν ὁμοῖον θάνατον, ἡγουν τὸν πᾶσιν ὁμοίως διδόμενον, οὐδ' οἱ θεοὶ ἂν ἀποσοβήσειαν ἀφ' οὗ βούλοιντο, ἀλλὰ τότε, ὅποταν ἡ πεπρωμένον τὸ τελευτῆσαι αὐτὸν, τελευτήσῃ. scholium E Porphyrii nomine insigne e quaest. [10]

- 3 245 Vaticana id' excerptum ita fere ut ad Iliad. p. 305, 1 sqq. dederamus in cod. (f. 27 b legitur, nisi quod in fine τρὶς ἀνά ξειν traditum est. (Eus t.

- 3 272 p. 1467, 27). ad Z 164. 65. ὁ Ὅμηρος, ὅποταν τὸ γένος προείπῃ καὶ τὸ συνεκτικὸν τινῶν, ἐπιφέρειν εἴωθεν καὶ τὰ περιεχόμενα εἶδη, οὐ μέντοι διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου, ὃς οὐκ ἔστι συναγωγός, ἀλλὰ διὰ τοῦ τε τοῦ συμπλεκτικοῦ καὶ ἀναφορικοῦ ὑπάρχοντος πάντα σημαίνων, ὥσπερ ἐν τούτοις· πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνήψε· τίνα οὖν ταῦτα; ὑφάσματά τε χρυσόν τε (γ 274). [5]

- 3 274 νηῶν δ' ἔκφερ ἅεθλα (Ψ 259)· τὸ γενικὸν τοῦτο, τὰ δὲ εἶδη λέβητάς τε τρίποδάς τε ε. πάλιν μῆλα εἰπὼν ἐπάγει τὸ εἶδος· διῆς τε καὶ αἶγες (ι 184). καὶ Βοιωτῶν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον (B 494)· ποῖο ι; οἷθ' Ὑρίην ἐνέμοντο. πάλιν φυτὸν εἰπὼν (ω 246) ἐπάγει· οὐ συκὴν ἢ, οὐκ ἄμπελον, οὐ πρασιὴν τοὶ ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, καὶ πρὸς μὲν τὸ φυτὸν τὴν συκὴν ἀπέδωκε, πρὸς δὲ τὸν κῆπον τὴν πρασιάν· ***** καὶ τὰ μὲν συνεκτικὰ οὕτως, τὰ δὲ διαζευκτικά· μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων (ρ 384). διὰ τί ὁ μὲν βορέας μέγα κύμα κυλίνδει (ε 296), ὁ δὲ νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὥθεϊ; ἔστι δὲ τὸ μὲν κυλίνδειν τὸ ἐξ ὕψους τι καταφέρειν, τὸ δὲ ὥθεϊν ἐκ ταπεινότερων εἰς ὕψος ἀνάγειν βεβιασμένως. [10]

- 3 295 ῥητέον δὲ ὅτι εἰδὼς Ὅμηρος, ὅτι ἡ ἡμετέρα οἰκουμένη βορειότερα ἐστὶ καὶ ὑψηλὴ, ἢ δὲ ἀντοικουμένη νοτιωτέρα καὶ ταπεινὴ ὡς πρὸς ἡμᾶς, εἰκότως, ὡς ἂν τοῦ βορέου ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πνέοντος, κυλίνδειν αὐτὸν ἔφη τὰ κύματα· τοῦ δὲ νότου ἐκ τοῦ ταπεινότερου πνέοντος, ἀνωθεῖν ἔφη τοῦτον τὰ κύματα. ὅθεν, καὶ τῆς Ἰλίου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου βορειότερων ὄντων τῆς Ἑλλάδος, ἀνάπλουν καὶ ἀναγωγὴν καλεῖ τὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δρόμον εἰς Ἴλιον. ἐπεὶ δὲ πασῶν πόλεων καὶ νήσων, ἃς κατέλεξεν ἐν τῷ καταλόγῳ, περὶ τὸ Ἑλληνικὸν οὐδε μία βορειότερα ἢ προσάρκτιος μᾶλλον Ἰθάκης, ἐν δὲ τοῖς προσαρκτίοις μείζους αἱ νύκτες, εἰκότως τὴν νύκτα φησὶν ἐν τῇ Ἰθάκῃ μακροτάτην εἶναι. λέγει δὲ αἱ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδὲν, ἔστι δὲ τερπομένοις ἀκουέμεν· οὐδέ τί σε χρὴ πρὶν ὥρῃ καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος (ο 392 sqq.). v. [15]

- 3 328 20. διὰ τί οὐ μόνον ἐν τῇ Νέστορος θυσίᾳ τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἴωνες τοῦτο ἐποίουν, ζητήσκειν ἂν τις.

- 3 332 Ἀπίων δὲ ὅτι ἡ γλῶσσα κράτιστον ἐν ζώοις, τὰ δὲ κράτιστα τοῖς θεοῖς ἀπένεμον. Ἀντίπατρος δὲ ὅτι χρὴ αὐτῇ τέλος ἐπιθέσθαι πρὸς κοίτην ἰόντας. Πρώταρχος δὲ ὅτι χρὴ ἐκ τοῦ συμποσίου ἐχεμυθεῖν, ὅθεν καὶ παροιμίαν λέγεσθαι· μισῶ μνάμονα συμπόταν· ἡμεῖς δὲ ὅτι τὰ ῥηθέντα τοῖς θεοῖς ἀνεντίθεσαν· ὡς γὰρ ἐπὶ μαρτύρων τῶν θεῶν διελέγοντο· ὥσπερ καὶ κατὰ τὸ οὖς τῶν ἐκπωμαίων ἔσπενδον ὀττεύόμενοι τὰς ἀκοὰς τῶν θεῶν, οὕτως καὶ τὰς γλώσσας ἔβαλλον ὀττεύόμενοι τὰ ῥηθέντα εἰρῆσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς. οἱ δὲ ὅτι τοῖς χθονίοις τὰς γλώσσας

ἀπέρχοντο, τοὺς βλασφήμους λόγους καὶ τὰς λοιδορίας ἐξ ἑαυτῶν διὰ τούτων ἐκκαθαίροντες· οἱ δὲ ὅτι τῷ Ἑρμῇ πυμάτω σπένδοντες ὅτε μνησαίατο κοίτου (η 138)· τούτῳ οὖν καὶ τὰς γλώσσας λόγῳ ὄντι ἐκάρπουν. τετραχῶς λέγεται. τὰς γλώσσας γὰρ τῷ Ἑρμῇ ἀνεντίθουν ὡς ἐφόρῳ τοῦ λόγου, καὶ ὅταν ἔμελλον κοιμηθῆναι ἔθουν γλώσσας, δεικνύντες ὅτι τῆς ἡμέρας παρελθούσης οὐ χρή ἔτι λαλεῖν, ἀλλὰ καιρὸν ποιεῖσθαι ὕπνου μετὰ τὸ δειπνῆσαι τὴν νύκτα. καὶ ὅτι τὰ ἐν συμποσίῳ ἄδόμενα οὐ χρή τῇ ἐπαύριον ἐν τῷ μεμνησθαι ἐκείνων λέγειν πρὸς ἄλλους, ἀλλὰ σιωπᾶν ταῦτα· διὸ καὶ τις σοφός· μισῶ μνάμονα συμπότα ν. καὶ ὅτι τὰ μυστικά καὶ θεοὺς ἀρμόζοντα οὐ χρή πρὸς τοὺς ἀμυήτους καὶ ἰδιώτας λέγειν ἀνθρώπους. καὶ ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ ἱερείου ἢ γλώσσα, τὸ δὲ κάλλιστον τοῖς θεοῖς ἀνεντίθουν (de κεράσθε) ad ε 93. ad p. ^[1]

3 341 37, 11 sqq. πῶς ψευδῶς εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ; οὐκ ἔστι τοῦτο μεμπτὸν ἀλλ' οἰκονομικόν.

3 366 εἰ μὴ γὰρ οὕτω εἶπεν, οὐκ ἂν εἰάθη παρὰ τοῦ Νέστορος ὑποχωρῆσαι, καὶ οὕτως οὐδὲ ἐφάνη τίς ἦν, εἰ μὴ ὑπεχώρησεν. ***** ἔλεγε γὰρ ὅπισθεν ὁ Νέστωρ τῷ Τηλεμάχῳ· εἷς ' οὕτως φιλέει (ν. 223), ἥγουν τὸν Τηλέμαχον ὁμοίως τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ νῦν μέλλει δεῖξαι αὐτῇ, ὅτι προφανῶς αὐτῷ συνέπεται ὡς τῷ πατρί. καὶ ἅμα ποιῆσαι θέλει πλείονα τὸν Τηλέμαχον προσφιλεῖ τῷ Νέστορι. εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωπος ὑπεχώρησεν, οὐκ ἂν ταῦτα οὕτως ἐγένετο καὶ οὐδ' αὐτῇ θυσίαν ἐποίησεν ὁ Νέστωρ. ad ν. ^[5]

3 378 366. δ 52.

3 411 διὰ τί ὁ Νέστωρ βασιλεὺς ὢν τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐπιτέλλει τὰ τῶν δούλων καὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα; φασὶν οὖν ὅτι ἀπλοῖκῶς καὶ ἀκενοδόξως τότε διέκειντο καὶ οὐκ ἔχοντες ἔπαρσιν. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ θυγατέρες τῶν τοιούτων βασιλέων μετὰ οἰκείων χειρῶν ἔπλυναν τὰ ἱμάτια. ὥστε οὐκ ἦν αὐτοῖς εἰς ἀτιμίαν τὸ οὕτω ποιεῖν διὰ τὴν ἀπλότητα. scholium ad Iliad. ^[5]

3 432 p. 223, 8—11 commemoratum non solum in codd. M (a , f. 37 b) et Q (Dind.), sed etiam H (f. 18 b) legitur. * διὰ τί μικρὸν μέρος τῆς γῆς φησιν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης; οὐκ ἂν τὴν ὅλην γῆν λέγοι τὴν εὐρυοδείην, ἀλλὰ τὸ κοινὸν τῆς γῆς ὄνομα μᾶλλον κατ' ἐπίθετον χαρίζεται τῷ μικρῷ αὐτῆς μέρει.

3 456 ad ξ 427. ζ 221.

4 1 Οἱ δ' ἴξον κοίλῃν Λακεδαίμονα. παρὰ τὴν ἱστορίαν φασὶν εἶναι τὸν γενόμενον ἤδη ἐν τῇ Λακωνικῇ· αἱ γὰρ Φηραι, ἔνθα Διοκλῆς ὥκει (γ 488), τῆς Λακωνικῆς εἰσιν. τὸν οὖν γενόμενον ἐν τῇ Λακωνικῇ αὖθις ὡς μὴ γενόμενον ἐπισημαίνεσθαι ἄτοπον. ἔστι δὲ ἡ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· τὰ γὰρ τῶν χωρίων ὀνόματα τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν προηγουμένων πόλεων, ὥστε τὴν Σπάρτην οὐκ ἀπεικότως Λακεδαίμονα λέγει, καθάπερ καὶ τὴν Ἴλιον Τροίαν· ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν (Φ 544)· καὶ ἀντεστραμμένως τὴν Ἀττικὴν εἴρηκεν Ἀθήνας· ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνέων (γ 278). διὰ τί ὁ Τηλέμαχος εἰς Λακεδαίμονα ἐλθὼν οὐκ ἐνέτυχε τῷ Ἰκαρίῳ; καίτοι ἄλογον ἐλθόντα τῷ πατρὶ τῆς μητρὸς μὴ ἐντυχεῖν. ^[10]

4 1sqg οὐδαμοῦ δὲ εἴρηκεν ὡς ἐν Λακεδαίμονι ὦκουν, ἀλλὰ μᾶλλον πλησίον αὐτῆς ἦσαν. ἡ γοῦν Ἀθηνᾶ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐπιστάσῃ φησιν· ἥδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι (ο 16). καὶ τὸ μὲν ὀνείροις μάρτυσι χρῆσθαι ἴσως ἄπιστον, αὐτῇ δὲ ἡ Πηνελόπη πρὸς τὸν Ὀδυσσεά τὰ καθ' ἑαυτὴν ἀφηγουμένη φησί· νῦν δ' οὐ τ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὔτε τι ν' ἄλλην μῆτιν εὐρίσκω, μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς (τ 157. 8). ὅθεν καὶ ἄλλη λύσις γίνεται πρὸς τοὺς ἀποροῦντας, διὰ τί πρὸς τοὺς γονέας οὐκ ἀποστέλλει τοὺς ἑαυτῆς ἢ Πηνελόπη εἰς βοήθειαν, ὅτε ὁ παῖς ἐκινδύνευσεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Λαέρτην βούλεται ἀποστεῖλαι (δ 735 sqq.). φαίνεται γὰρ ἡλλοτριωμένη τοῖς γονεῦσιν ὡς ἀναγκάζουσι γήμασθαι· διὸ καὶ ἐξήρηται ἀπὸ τῆς τοῦ Τηλεμάχου προσηκούσης μνήμης ὁ Ἰκάριος τοῦ τε Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Πηνελόπης. τοσοῦτον

δὲ εἴρηται ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου· οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι Ἰκαρίου (β 52) καὶ κακὸν δέ με πόλ λ' ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ (β 132). αὐτὸς μὲν γὰρ ἐκβάλλων μὴ βουλομένην καταλιπεῖν τοῦ ἀνδρὸς τὸν οἶκον ἀναγκάζειν οὐκ εὐπρεπὲς ἡγεῖτο (β 130). πῶς ἂν οὖν εἰς τὴν προαίρεσιν τῆς Πηνελόπης ἀνῆψαν τοῦ γάμου τὸ τέλος; οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι (β 52). δῆλον ἐκ τούτων ὅτι ὁ Ἰκάριος Ἰθακήσιος ἦν· φησὶ γοῦν ἐς οἶκον ν. εἰ γὰρ ἦν ξένος, ἔφη ἂν προτὶ ἄστει ἢ προτὶ γαίαν. εἰ δὲ ἦν Σπαρτιάτης, πῶς εἰς Σπάρτην ἐλθὼν Τηλέμαχος οὐ συνέτυχεν αὐτῷ, πῶς τε ὁ φιλοδέσποτος Εὐμαιοὺς κατηρᾶτο τῇ δεσποίνῃ λέγων· ὡς ὦφελ λ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι πρόχυν (ξ 68); Ἰκάριος γὰρ καὶ Τυνδάρεως ἀδελφοί, καὶ περιείχετο τῇ κατάρᾳ ἢ Πηνελόπῃ, εἴπερ ἐκείνου τοῦ Ἰκαρίου ἦν θυγάτηρ. πῶς τε Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ ὄντι τῷ Τηλεμάχῳ φησὶν· ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι (ο 16); ὡς γὰρ ἐν Ἰθάκῃ οἰκοῦντων ποιεῖται τὸν λόγον. διὰ τί [δὲ] Ἑλένη μόνην τὴν Ἑρμιόνην ἔτεκε; διότι τὸ πολλὰ τεκεῖν ἄλλοιοῖ τὸ κάλλος τῆς γυναικός. ^[30]

4 11sqg μελλούσης γὰρ αὐτῆς μεσολαβῆσαι εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων, οὐκέτι ἐδίδουν αὐτῇ τέκνον οἱ θεοί, ἵνα τὸ κάλλος φυλάττη, ὃ Ἀλέξανδρος ἠδυνθῆναι ἔμελλε. τὸ δὲ παντελῶς εἶναι ἄτεκνον ἦν δύσδαιμον καὶ κακόν, τὸ δὲ τεκεῖν εὐδαιμον καὶ μακάριον. διὰ τοῦτο ἔτεκεν ἔν, ἵνα μακαρία λογίζεται καὶ ἵνα τὸ κάλλος ἔχη. ἐπιφέρει δὲ καὶ ὁ ποιητής· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέ τ' ἔφαινο ν. Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέ τ' ἔφαινο ν. πιθανῶς, ἵνα ἐπὶ πλεῖστον ἀκμάσῃ ἢ ἵνα δι' Ἀλεξάνδρου γόνον μὴ σχῇ. cf. ^[10]

4 16 ad α 238. διὰ τί τοὺς ἀνθρώπους πρὶν φαγεῖν ποιεῖ τὰς χεῖρας ἀπονίζεσθαι, τοὺς δὲ θεοὺς οὐδαμῶς; διὰ τί πρὸς δεῖπνον μὲν ἀπονίζονται, μετὰ δὲ τὸν δεῖπνον οὐδαμῶς; θεοὶ μὲν οὐκ ἀπονίζονται· καθαροὶ μὲν γάρ.

4 52 μετὰ τὸν δεῖπνον οὐ ποιεῖ ἀνθρώπους ἀπονίζεσθαι τὰς χεῖρας, ὅτι οὐδὲ ὄψοις τοιούτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπονίψεως, καὶ ὅτι παυσάμενου τοῦ δεῖπνου ἔσπενδον, μετὰ δὲ σπονδὰς οὐ χρὴ ἀπονίζεσθαι. διὰ τί πρὸ μὲν τοῦ δειπνεῖν ἐνίπτοντο, μετὰ δὲ τὸ δειπνεῖν οὐκέτι, ἐρρήθη μὲν ἤδη καὶ ἄλλῃ, ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο. ὅταν γὰρ λέγῃ χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα καλῇ χρυσεῇ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι, φήσομεν ὅτι οὐκ εἰς τὸ νίψασθαι πρὸ τοῦ δειπνεῖν κυρίως τοῦτο εἴρηται, ἀλλὰ συλλαβὼν τὰ παρασκευαζόμενα ἐπὶ τὸ δεῖπνον λέγει, οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος ἐπεξιών. τινῶν γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας οὐκέτι τοῖς κατὰ μέσον ἐπέξεισι, συγχωρεῖ δ' ἡμῖν ἐπινοεῖν καὶ τὰ μεταξὺ οἷα γίνεται. ὥσπερ οὖν οὐδ' αἰρομένας τὰς τραπέζας ἐποίησεν οὐδὲ τὰ λείψανα τὰ ἐκ τοῦ συμποσίου συναγόμενα, οὕτως οὐδὲ μεταξὺ νιπτομένους καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπινιπτομένους. ἐπεὶ καὶ τοῦτο οὐ δηλοῖ ἀπλῶς τὸ νίψασθαι ἐκόμισεν, ἀλλ' ὅτι ἐκόμισε τὰ χερόνιπτρα ἐν προχόῳ χρυσῇ καὶ λέβητι ὑποδεχομένῳ ταῦτα ἀργυρῷ, ὥστε παρέκειτ' αἰεὶ τὰ χερόνιπτρα, ὅτε βούλοιντο νίψασθαι, ὥσπερ ἢ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα, ἄχρις ὅτου βούλοιντο, αὐτοῖς. οὕτως καὶ τοὺς Πυλίου ποιήσας ἐν τῷ κατάπλῳ τῶν περὶ τὸν Τηλέμαχον εὐωχουμένους (γ 5 sqq.) οὐκέτι δεδήλωκεν, ὅπως ἐκ τῆς ῥήνος ἀναστάντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ (α 121) οὐκέτι ὅπως τοῦτο ἀπιοῦσα ἀπέλαβεν ἐπεσημήνατο· ἐπεὶ καὶ τὸ τόξον εἰς κατασκοπὴν ἀπιδόντι Μηριόνης δίδωσιν Ὀδυσσεῖ (Κ 260), ὅπως δὲ τοῦτο ἀπέδωκεν οὐκέτι ἐπεσημήνατο, διδοὺς τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογίζεσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῷ· οὐ γὰρ μόνον τί εἶπῃ ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἶπῃ ἐφρόντισε, καὶ οὐχ ἥττον ὧν κατορθοῖ ἐν οἷς λέγει σοφὸς εὐρίσκεται ἢ ἐν οἷς ἀποσιωπᾶ καὶ οὐ λέγει. πῶς [δὲ] φησι Σιδονίους καὶ Ἑρεμβούς καὶ τοὺς ἄλλους καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὴν Λιβύην; αἱ γὰρ λεχθεῖσαι χῶραι τῆς Λιβύης εἰσὶν, οὗτος δ' ἔοικε διαχωρίζειν. ^[30]

4 84-85 νοητέον δὲ ὅτι ἔλεγεν ὅλας ἐξ ὀνόματος, εἴτα συνάψας λέγει συντόμῳ λόγῳ αὐτὴν τὴν Λιβύην. schol.

- 4 122 T (p. 46) ad v. Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτω εἰκυῖα relatum, cum longe peius traditum sit quam scholium Iliadis Z 491 editum, h. l. afferre supervacaneum esse duximus. Neque schol. η 105 (H, f. 41 a), quippe quod priorem partem tantum exhibeat scholii Iliadis, dignum est, quod hic edatur; inter scholia autem excerpta afferenda eo loco fuerunt: M δ 131 (Dind.): χρυσῆν τ' ἡλακάτην] ἡλακάτη τὸ ξύλον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὸ ἔριον, ἡλάκατα δὲ τὰ περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ ἔρια. E ibid. (Dind.): ἡλακάτη λέγεται τὸ ἐργαλεῖον, ἡλάκατα δὲ τὰ ἔρια τὰ πλεκόμενα τῇ ἡλακάτῃ. v. ^[10]
- 4 131 122. πῶς τὸν Τηλέμαχον ἐχαρακτήριζον καίτοι μὴ ἰδόντες καὶ ἄλλοτε αὐτόν, τὸν δὲ Πεισίστρατον οὐκ ἐχαρακτήριζον; πλείονα γὰρ φιλίαν καὶ προσοχὴν εἶχον πρὸς τὸν Ὀδυσσεά παρ' ὃ πρὸς τὸν Νέστορα, καὶ ὡς ἀκμάζοντα καὶ σφριγῶντα.
- 4 143 τὸν δὲ Πεισίστρατον καθ' ὃ οὐκ ἐγνώρισαν, δηλοῖ αὐτὸς ἑαυτόν (v. 161). διὰ τί μὴ συμμαχεῖ Μενέλαος (καλὴ γὰρ ἡ πρόφασις γυναικᾶ περισῶσαι φίλου) εἰς τὰ ὅμοια ὑπὸ Ὀδυσσεώς εὐεργετηθεῖς; διὰ τί δὲ καὶ Τηλέμαχος οὐκ αἰτεῖ συμμαχίαν; ἢ ὅτι ἔλεγεν Ἀθηνᾶ· οὗτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος ἔσσεταί, οὐ δ' εἴπερ σιδήρεα δέσματ' ἔχησι (α 203). ^[5]
- 4 166-167 μετὰ δὲ τοὺς λόγους τούτους θεασάμενος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς θεᾶς καὶ γνούς ὅτι παρὰ θεοῦ ταῦτα ἡκηκόει εἰκότως ἐκδέχεται τὴν τοῦ πατρὸς παρουσίαν, καὶ τοῦτο μάλιστα σπεύδει μαθεῖν, ποῦ ποτε ἄρα τυγχάνει Ὀδυσσεύς. τὸ δὲ μὴ δεηθέντος τοῦ Τηλεμάχου Μενέλαον συμμαχεῖν περιέργον· δεῖ γὰρ ὠφελεῖν τοὺς φίλους ἃ βούλονται. ἄλλως τε καὶ ἀφορμὴν ἔχει Νέστωρ τε καὶ Μενέλαος τοῦ μὴ πέμψαι στρατιάν, Νέστωρ μὲν ἐκ τοῦ αὐτόπτης γενέσθαι τῆς Ἀθηνᾶς πιστεύσας τῇ Ὀδυσσεώς παρουσίᾳ, ὃ δὲ ἐκ Πρωτέως ἀκούσας. τί οὖν ἔδει ὑφαρπάζειν τῆς Ὀδυσσεώς ἐκδικίας; πῶς ὁ Μενέλαος γινώσκων ζῶντα τὸν Ὀδυσσεά (ἔμαθε γὰρ αὐτὸ παρὰ τοῦ Πρωτέως) εἰς θρήνους κατάγεται; καὶ εἰ ἀπέθανεν, οὐκ ἔδει κλαίειν, ἵνα μὴ ὑποψίας ἐμποιήσῃ τῷ Τηλεμάχῳ περὶ τῆς τοῦ πατρὸς ἀπωλείας. ^[10]
- 4 185 καὶ ῥητέον ὅτι συνήρπασται τοῖς κλαίουσι καὶ μὴ βουλόμενος, ἢ ὅτι περὶ τοῦ ζῆν τὸν Ὀδυσσεά εἶπεν αὐτῷ ὁ Πρωτεύς, περὶ δὲ τῆς ὑποστροφῆς οὐδόλως. τί κατήπειγε, φασί, μηνύειν τοῖς Τρωσὶν ὅτι ἦν Ὀδυσσεύς; τοῦτο γὰρ καὶ προδοσίας ὑποψίαν παρεῖχε τῇ Ἑλένῃ, εἴ γε ὁμολογοῦσα ἐγνώκεναι τὸν κατασκευάμενον ὃς ἦν οὐ τότε ἐμήνυσεν, ἀλλ' ἐπίτηδες αὐτὸν περιέσωσεν. ^[5]
- 4 254 ἔστιν οὖν ὅμοιον τῷ τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν (A 29) καὶ οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται (Σ 283). in iis quae E (f. ^[5]
- 4 300 40 b), signo apposito ad δάδας <priori α rubro i subscriptum est> relata, h. l. habet: γράφεται δάος, ἥγουν μερισμὸν σπουδὴν ἢ ταχύτητα ἢ φῶς· ἀφ' οὗ καὶ αἱ δεκτικαὶ τοῦ φωτὸς αἱ δάδες <sic>, Porphyriana inesse, e quaestione Vat. θ' (Iliad. p. 297, 11) apparet. cf. ^[5]
- 4 387 ad α 215, p. 9, 11 sqq. ὀλοώτατος ὁδμὴ ἢ ὅμοιον τῷ κλυτὸς Ἀμφιτρίτῃ (ε 422) καὶ θερμὸς αὐτμῇ (hymn.
- 4 442 in Merc. 110) καὶ κλυτὸς Ἱπποδάμεια (B 742). θαυμάσαι τις ἂν τοὺς τὸν ποταμὸν τοῦτον διπετῇ εἰρῆσθαι οἰηθέντας διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς καὶ κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους οὐρανόθεν ρεῖν.
- 4 477 πρῶτον μὲν καὶ τὸν Σπερχειὸν διπετῇ λέγει· υἱὸς Σπερχειοῖο διπετέος ποταμοῖο (Π 174), καὶ τὸν πρὸς τῇ Φαιάκων γῇ· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διπετέος ποταμοῖο (η 284). καὶ ἀπλῶς δὲ πάντας διπετεῖς ἐν παραβολῇ λέγει· ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διπετέος ποταμοῖο βέβρυχεν μέγα κύμα. (P 263)· διπετεῖς οὖν λέγει τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐκ Διὸς γεγεννημένους· τῷ γὰρ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γενέσθαι χρήται, ὥσπερ τῷ ὅστις ἐπ' ἡματι πέσεν παρὰ ποσσὶ γυναικός (T 110). ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη ἀντὶ τοῦ διπετοῦς· Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέτοκε Ζεὺς (Ξ 434). τοῦτο δὲ ὅτι φύσει οἱ ποταμοὶ ἐκ Διὸς πληροῦνται, ὡς που ἔφη· καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει (ι 111), οἷω λόγῳ

καὶ τὰς Νύμφας Διὸς θυγατέρας λέγει· Νύμφαι κρηναῖα ι , κοῦραι Διὸς (ρ 240), ἔτι Νύμφαι ὀρεστιάδε ς , κοῦραι Διὸς (Ζ 420), ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φυτὰ τῷ τοῦ Διὸς ὕδατι τρέφεται. Ζηνόδωρος δὲ διυπετῇ τὸν διδυγῇ ἀποδίδωσι· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διειπετέος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. *de Porphyrii nomine h.* ^[15]

4 505 I. in cod. T allato v. Epilegg. ἔοικεν ὡς τρυφητοῦ κατηγορεῖν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μεθύσου καὶ διὰ τοῦτο ἀγνοοῦντος τὴν αὐτοῦ ἐπιβουλὴν ὡς μεμεθυσμένου· ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο· ἐθάρρει γὰρ ὡς τὸν δόλον ἐνόησεν.

4 535 εἰ δὲ καὶ βοῦν εἶπεν, ἀλλ' οὐ πρὸς ὕβριν αὐτοῦ εἶπεν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ἐδήλωσε. κατεκτάνθη γὰρ καθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐσθίων, ὡς ὅταν μὲν βοῦς στερρὸς καὶ δυνατὸς ᾗ, σφαγῇ δὲ ὅμως ἐν φάτνῃ δεδεμένος καὶ ἀγνοῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐπιβουλὴν. (τὸ ἐξονομάζειν) οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης δηλοῖ τὸ ἐξ ὀνόματος καλεῖν, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ. ^[5]

4 571 ad δ 1 sqq., p. 41. ad δ 477, p.

4 581 47, 9 sqq. = 636.

4 607 37. δοκεῖ μαχόμενον εἶναι τῷ ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου λεγομένῳ τὸ οὐ γὰρ τις νήσων ἱππήλατος (v.

4 636-637 607), εἴπερ οὗτος μέλλει δαμάζειν ἵππους, μὴ δυνάμενος χρήσασθαι αὐταῖς ἐν Ἰθάκῃ. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐχ ἵππους δαμάσαι βούλεται, ἀλλὰ τὰς ἡμιόνους, ἵν' ἔχη ὀρεῦσι χρῆσθαι εἰς τὰς κατ' ἀγρὸν ἐργασίας. *scholium de v.* ^[5]

4 662 ὅσσε *agens*, quod cod. Leid. Α 356 Porphyrio tribuit, etiam in codd. HPQ ad δ 662 legi, ad Iliad. p. 6, 14 significavimus. *Integrum h. l. repetere cum operae pretium non videatur esse, in eo acquiescimus, ut moneamus, in Odysseae codicibus inde a verbis οἱ μὲν οὖν φασιν incipere, finiri autem post locum e Pluto Aristophanea allatum ita: σαφὲς οὖν ὅτι τείχεε λέξουσι δυικῶς καὶ ὅσσεε, εἴτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ τελικοῦ ε ὅσσε ἐγένετο. Minime autem neglegendum, in uno cod. Q (f. 53 b) supra schol. legi Πορφυρίῳ v; qua de re cf. ad Iliad. l. c. et Epilegomena huius libri. ἀγνοοῦσιν τινες τὸ νήδυμος ὕπνος ἀποδιδόντες τὸ ἡδύς.* ^[5]

4 793 ἔστι δὲ νήδυμος ὁ μὴ δύνων μηδὲ περιεχόμενος, ἀλλ' αὐτὸς περιέχων· καὶ οὕτως λέγει· οὐδέ μιν ὕπνος ἥρει πανδαμάτωρ (Ω 4). τὸ δὲ νη στερητικὸν καὶ ἐν τῷ νήγρετο ς , ὁ ἥδιστος καὶ θανάτω ἄγχιστα ἐοικῶς (ν 80). καὶ ἐπ' ἄλλων περιεχόντων καὶ κατειληφόντων τὸ ὄλον λέγει· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο (Π 414), τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψεν (Ρ 591) καὶ θεῖη δὲ μιν ἀμφέχου τ' ὁμφῇ (Β 41), θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη (β 12). καὶ λιμένες ναύλοχοι ἀμφίδυμοι (δ 846), δύο λέγων εἰς οὓς ἔστι δύνειν. ὅθεν καὶ δίδυμοι, δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς ἐκ γαστροῦ. *ad v.* ^[10]

4 847 793. Οὐδὲν, φασιν, ὄφελος ἐνθάδε ράβδου, ὥσπερ ἐν Ἰλιάδι πρὸς τὸ κοιμίσαι τοὺς πυλωρούς (Ω 445).

5 47 οὐ συνωρῶσι δὲ ὅτι ἰδιά ἐστὶ τίνα θεῶν φορήματα, ὡς εἴ τις μέμφοιτο, ὅτι Ποσειδῶν εἰς Αἰθιοπίαν πορευόμενος τὴν τρίαιναν ἔχει (ε 292). διὰ τί λάρῳ καὶ μὴ ἀετῷ ἐοικῶς ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ; διότι οὗτ' ἀετὸς οὗτ' ἄλλο τι χερσαῖον ὄρνεον δύναται πλέειν, ὡς τῶν πτερῶν ἡραιωμένων ὄντων, ὁ δὲ λάρος θαλάσσιος καὶ πυκνότερος.

5 51 καὶ οὐκ ἦν ὁμοιωθῆναι ἄλλῳ τινὶ θαλασσίῳ οὐδενί, ἀλλὰ τούτῳ διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ λευκὸν τῆς θεᾶς ***** τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ λάρος, ὡς τῷ ἡλίῳ ὁ κύκνος ἀνατίθεται. εἰ μηδὲν ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ τὸ νέκταρ (Ε 341), διὰ τί αὐτὸ ἢ Καλυψῷ τῷ Ἑρμῇ κεράσασα δίδωσιν; εἰ γὰρ κεκέρασται σὺν ὕδατι, οὐ μόνον τὸ νέκταρ, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ πίνουσιν. ^[5]

5 93 καίτοι, φησὶ, ψιλὴν ἀμβροσίαν παρέθηκεν, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸ v. λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης (cf. fr. 170 edit. Teubn.) τὸ κέρασσε φησὶν ἥτοι τὸ μῖξαι ἄλλο ἄλλῳ ὕγρῳ δηλοῖ ἢ

τὸ ἐγγχείαι· ἄμφω γὰρ δηλοῖ τὸ κεράσαι. νῦν οὖν τὸ κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν οὐ τὸ μῖξαι δηλοῖ, ἀλλὰ ψιλῶς ἐγγχείαι. κέρασε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν ν. ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν· οὐ γὰρ κερνᾶται τὸ νέκταρ. εἰ οὐδὲν γὰρ ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ νέκταρ, πῶς αὐτὸ κερνᾷ ὕδατι ἢ Καλυψῷ; ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας· εἰς κέρας γὰρ ἐγγέοντες ἔπινον. ἐπιλαμβάνονται τινες τῆς Καλυψοῦς διαρρήδην ἀπαναισχυντούσης· ἀναισχύοντος γὰρ χαλεπαίνειν μὴ ἐωμένην ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι καὶ ἐπὶ τούτῳ αὐτῷ σχετλιάζειν. ^[10]

5 118 φαίνεται δὲ ὅτι οὐ διὰ τὸ κωλύεσθαι εὐνάζεσθαι σχετλιάζει, ἀλλὰ διὰ τὸ εὐλαβεῖ(σ)θαι, μὴ ζήλω τῷ πρὸς αὐτὴν ἀποκτείνωσι τὸν Ὀδυσσεά. δηλοῖ (δ)ὲ τὰ παραδείγματα τὴν γνώμην αὐτῆς. ὑπομιμνήσκει δὲ ὅτι ἐγὼ διὰ φιλαν(θρωπίαν) σαώσασα κατεῖχον, εἰ καὶ ὁ Ζεὺς νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ βαλὼν ἐκέασεν ἐν (μέ)σῳ πόντῳ (ν. 130—32). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ φάναι ἀτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι (ν. 143) τὸ πρόθυμον αὐτῆς εἰς (τὸ) σῶζεσθαι τὸν Ὀδυσσεά καὶ οὐδαμῶς διὰ τὸ ἐρωτικὸν πάθος σχετλιάζειν· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δακρύουσαν π(ε)ποίηκε. σχ(ε)τλιοι οὖν, ὅτι γάμων φθονοῦσι θεαῖς φανερώων, οὐ κρυφίων, καὶ ζηλήμονες, ὅτι ἀ(ναιροῦσι) τοὺς εἰς γάμους προκριθέντας. καὶ σχετλιασμοῦ ἄξιον ὅτι πείσεται καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς (τὰ ὅ)μοια. καὶ τούτου πίστις· ἤδη γὰρ κεραυνῷ βληθεὶς ἀφίκετο· καὶ πίστις τοῦ μὴ διὰ πάθος αἰσχύρῳ σχετλιάζειν τὸ ἐτοίμως ἔχειν ἀποπέμπειν καὶ ὑποτίθεσθαι τότε τὰ σωτήρια, καὶ ὅτι δι' ἔλεον κατεῖχεν ἐκ τοῦ ναυαγὸν λαβοῦσα τρέφ(ειν) καὶ φιλεῖν, καὶ ὅτι, εἰ καὶ ἀπολέσαι αὐτὸν κεκρίκασιν, ἐρρέτω (ν. 139). ν. ^[15]

5 139 ad l. 18. τῷ Ὀδυσσεῖ Ἀθηναῖ μὲν ἐμαρτύρησεν φιλεῖσθαι αὐτόν, καίπερ δύστηνον ἔοντα, οὔνε κ' ἐπητής ἐστιν καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων (ν. 332).

5 182 Καλυψὼ δὲ ἰδοῦσα τὸ δύστηνον αὐτοῦ· ὅτ' ἄλλοι μὲν ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἐταῖροι, τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα' ἐπέλασεν οἶον (ε 133. 34), καὶ διὰ τούτων ἐξηγησαμένη πως τὸ δύστηνον, εἰποῦσα δὲ φιλεῖν αὐτόν, λέγει πάλιν ἡ δὴ ἀλιτρὸν ὄντα καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδότα. πῶς οὖν ἀλιτρός τε ὁ αὐτὸς καὶ ἐπητής, οὗ κήδονται ὥς οὐκ ἀποφώλια εἰδότος καὶ [τοῦ] ἀγχίνου καὶ ἐχέφρονος; καὶ πῶς ὁ ἀλιτρός εἴρηται; ῥητέον οὖν ὅτι εἰς ὄρκον προκαλουμένου τὴν Καλυψὼ τοῦ Ὀδυσσέως· μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο (ν. 179), φησὶν ἐκείνη ἀλιτρὸν ὄντα, τουτέστι διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας καὶ σφαλλόμενον, καίπερ οὐκ ἀπαίδευτα εἰδότα· τὸν γὰρ ἀπαίδευτον ὄντα οὐκ ἀπεικὸς σφάλλεσθαι, τὸν δὲ πεπαιδευμένον θαυμαστὸν [ὄντα] σφαλῆναι. θαυμάζουσα οὖν λέγει· ἡ δὴ ἀλιτρός τ' ἐσσι ἀντὶ τοῦ ἧς ἄρα σφαλερός, καίπερ οὐκ ἀπαίδευτος ὢν. τὸ δὲ ἀμφίβολον ἐποίησεν ὁ πλεονασμὸς τοῦ τε καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ περ. πρὸς ρηθεὶς γὰρ οὕτω· ἡ δὴ ἀλιτρός ἐσσι, καίπερ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς, οὕτως ἂν εἴη ὁ αὐτὸς ἐπητής. τὸ ἐπητής δ' ἐστὶν παρὰ τὸ ἔπος, ὥσπερ παρὰ τὸν λόγον λόγιος γέγονεν. λόγιος δὲ ὁ πεπαιδευμένος καὶ τῷ λόγῳ [καὶ τῷ ἔπει] χρῆσθαι δυνάμενος διὰ τὴν παιδείαν, λόγῳ δὲ οὐ τῷ προφορικῷ μόνῳ ἀλλὰ καὶ τῷ ἐνδιαθέτῳ. ὁ δ' αὐτὸς ἂν εἴη ἄριστος ἐν μύθοις, ὥσπερ ἀγχίνους καὶ ἐχέφρων ὁ ἐν βουλῇ ἄριστος. καὶ γὰρ ἀγχινοῖα καὶ φρονήσει συνήρηται λογιότης· ὁ καὶ ἐξηγεῖται συλλαβὼν περὶ αὐτοῦ λογιότητα καὶ ἀγχίνοισιν καὶ φρόνησιν ἐν οἷς φησι πρὸς τὸν αὐτόν· ἐπεὶ σὺ μὲν ἐσσι βροτῶν ὁ χ' ἄριστος ἀπάντων βουλῇ καὶ μύθοισιν (ν. 297. 8). ὁ γὰρ ἄριστος ἐν βουλῇ ὁ φρόνιμος καὶ ἀγχίνους, ὁ δὲ ἄριστος ἐν μύθοις ὁ ἐπητής καὶ λόγιος τοιοῦτος δ' ἂν εἴη ὁ οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς μόνος. ἀλιτρός λέγεται ὁ κατὰ ψυχὴν ἀμαρτωλός. λέγεται δὲ καὶ ὁ τῆς ἀληθείας ἀποτυχὼν καὶ ἀμαρτῶν, ὡς καὶ νῦν Ὀδυσσεύς. τὸ ἐξῆς δὲ οὕτως· ἡ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι, καίτοι οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, ἥτοι ὄντως ἀμαρτάνεις τῆς ἀληθείας, καίτοι οὐκ εἰδὼς ἀπαίδευτα. εἰ μὴ γὰρ συννοοῖτο τὸ καίτοι, ἄλλως οὐκ ἂν ἀκολουθήσαι ἀλιτρός ὁ ἀλιτήριος καὶ ἀμαρτωλός, ἀποφώλια δὲ τὰ ἀπαίδευτα. πῶς οὖν ἀμαρτωλός τε εἶ καὶ ἅμα οὐκ ἀπαίδευτος φησιν; οὐκ ἔστιν οὕτως, ἀλλὰ λέγει· πάνυ ἥμαρτες, καίπερ οὐκ ὢν ἀπαίδευτος. η 257. ^[35]

- 5 244 εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντ' α. παρέλκει τὸ πάντ' α, ὡς ἐν τῷ τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται (Ο 189)· ἐπιφέρει γὰρ γαῖα δ' ἔτι ξυνή πάντων καὶ μακρὸς Ὀλύμπο ς. ν.
- 5 275 ad Σ 489. πολλάκις ἀπὸ διαφορῶν κλίσεων πτώσεων συνέμπτωσις γινομένη πλανᾷ τοὺς πολλούς, ὡς ἐνὸς ὄντος τοῦ σηματομένου, ὥσπερ ἔχει τὸ εἶσατ ο.
- 5 281 σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβε καὶ τὸ ἐπορεύθη καὶ τὸ ἴσος καὶ ὅμοιος ἐγίνετο. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἶδω, τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, τὸ δὲ ὠμοιώθη ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ μὲν οὖν ὑπέλαβεν· εἶσατο δ' ὡς ὅτε ρινόν, ἀντὶ τοῦ ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων. καὶ εἴσομαι αἴ κε τύχωμι (χ 7), ἀντὶ τοῦ νοήσω ὑπολάβω, ἀπὸ τοῦ εἶδω. εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὠμοιώθη ἀπὸ τοῦ εἴσκω, ὡς τὸ εἶσατο φθογγήν (Β 791) καὶ τὸ εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας (Ν 45). εἶσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω, ὡς τὸ εἶσατο γὰρ νηῶν ἐ π' ἀριστερά (Μ 118). τὸ δὲ εἶσατο ἐστὶν ἀπὸ διαφορῶν κλίσεων συνέμπτωσις. ἐξ οὗ γίνεται καὶ τὸ ὅθι οἱ καταεἶσατο γαίῃ (Λ 358), ἀντὶ τοῦ κατεπορεύθη. εἰκαίως· οὐ γὰρ νεφεληγερέτης ἐστὶν ὁ Ποσειδῶν. ^[10]
- 5 291-293 ἀλλ' οὖν γε πρὸς ἀνθρώπους πάντες οἱ θεοὶ πάντων ἐξουσίαν ἔχουσιν. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἐξῆς κατὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν εἰς Δία ἀναφέρει τὴν αἰτίαν. ad l.
- 5 304 2 sqq. διὰ τί Ἀχιλλέως ἀποθανόντος μάλιστα τοῦ νεκροῦ προὔστησαν Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴας; φαίνονται οὗτοι φίλτατοι γεγονότες Ἀχιλλεῖ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζων Ἀγαμέμνων τὸν Ἀχιλλέα καὶ τούτους ὑβρίζει λέγων· ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος (Α 138), καὶ εἰς τὴν Χρύσαν ἐκ τούτων μάλιστα ἡγεμόνα προαιρεῖται ἐκπέμπειν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω, ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς ἢ ἐσὺ, Πηλεΐδῃ (Α 144 sqq. ^[5]
- 5 310), καὶ εἰς τὴν πρεσβείαν τούτους ἀποστέλλει, ὅτε Αἴας φησὶν Ἀχιλλεῖ μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων κῆδιστοί τ' ἔμμεναι καὶ φίλτατοι (Ι 641). Κάδμου θυγάτηρ. ^[10]
- 5 333 διὰ τί αὕτη μόνῃ οἰκτεῖρει τὸν Ὀδυσσεά; λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· φησὶ γὰρ αὐτὴν ἄνθρωπον εἶναι πρότερον· ὡς ὁμοιοπαθὴς οὖν ἄνθρωπος εἰκότως οἰκτεῖρει τὸν Ὀδυσσεά. οὐκ ἐναντιοῦται οὖν Ποσειδῶνι· κάκεϊνος γὰρ οἶδεν ὅτι δεῖ σωθῆναι αὐτόν. ἐλεεῖ αὐτόν ὡς ἄνθρωπος γενομένη Ἰνώ, ἢ ὅτι ἦν φιλογύνῃς ὁ Ὀδυσσεὺς **** ἢ δὲ διὰ τὸν Ἀθάμαντα ἐδυστύχησεν. οὐκ ἐναντιοῦται δὲ τῷ Ποσειδῶνι· κάκεϊνος γὰρ οἶδεν ὅτι δεῖ σωθῆναι αὐτόν. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖ α. ^[5]
- 5 334-337 πρὸς τὴν ἀνάδυσίν ἐστιν ἡ εἰκὼν καὶ τὸ παράδειγμα, οὐ κατὰ σῶμα. οὕτω καὶ ὁ Ἑρμῆς σεύατ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς (ν. 51)· οὕτω καὶ ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς αἰ δὲ βάτην τρήρῳσι πελειάσιν ἴθμα θ' ὁμοῖαι (Ε 778), οὐ περιστεραὶ γενόμεναι, ἀλλ' ὁμοῖαι τοῖς ἴθμασι τῶν περιστερῶν εἰς τὸ στρατόπεδον ἔρχονται. ἴθματα δὲ οὐκ ἔστιν ἴχνια, ἀλλὰ ὀρμήματα καὶ πτήσεις, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἴθι ἰθμός· καὶ γὰρ καὶ τὴν εἴσοδον εἰς ἴθμην καλεῖ (ζ 264). τὸ δὲ ποτήν, ἴν' ἢ κατὰ τὴν πτήσιν καὶ τὴν ὀρμήν. καὶ ἀπαλλαττομένη μέντοι εἴκασται τῇ αἰθυίᾳ (ε 353), ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο (α 320) καὶ φήνῃ εἰδομένη (γ 372). [αἰθυία δὲ εἶδος ὀρνέου θαλασσίου]. προσκεῖσθω δὲ καὶ τὸ ἢ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσ α. ζητεῖ γὰρ ὁ Ἀριστοτέλης (fr. 171 edit. Teubn.), διὰ τί τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Κίρκην καὶ τὴν Ἰνώ αὐδηέσσας λέγει μόνας· πᾶσαι γὰρ καὶ αἰ ἄλλαι φωνὴν εἶχον. καὶ λῦσαι μὲν οὐ βεβούληται, μεταγράφει δὲ ποτὲ μὲν εἰς τὸ αὐλήεσσα, ἐξ οὗ δηλοῦσθαί φησιν ὅτι μονῳδοὶ ἦσαν, ἐπὶ δὲ τῆς Ἰνοῦς οὐδήεσσ α· τοῦτο γὰρ πάσαις ὑπῆρχεν αὐταῖς καὶ μόναις· πᾶσαι γὰρ αὐταὶ ἐπὶ γῆς ὥκουν. μήποτε δὲ τὸ αὐδήεσσα οὐ τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ μόνον χρῆσθαι δηλοῖ, ὡς τὸ αὐδήεντα δ' ἔθηκε (Τ 407), σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔνδοξον καὶ ἐπίφημον. καὶ ἐκάστη δὲ τούτων ἔνδοξος, ὥσπερ ἡ Ἰνώ, ὅτε ἐν ἀνθρώποις ἦν, ἔνδοξος ἦν καὶ πᾶσι περίφημος. ὥσπερ ὅταν λέγῃ κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων (ε. c. Ζ 123) ἀντιδιαστέλλει πρὸς τοὺς θεοὺς, [λέγει] ὅτι ἐκεῖνοι ἀθάνατοι, οὕτω καὶ ὅταν λέγῃ ἢ νῦν ποῦ ἀνθρώπων σχεδὸν εἰμι αὐδηέντων (ζ 125) ἀντιδιαστέλλει πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅτι οἱ θεοὶ αὐδῇ τῇ αὐτῇ οὐ χρῶνται. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς Λευκοθέας ἢ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς

αὐδῆεσσα καὶ θνητῇ αὐδῇ χρωμένη, καθὰ καὶ οἱ βροτοί. καὶ τὸ αὐδῆεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη (T 407) οὐκ ἔστι φωνὴν ἔχοντα, ἀλλ' ἀνθρωπίνως φθεγγόμενον, τουτέστι τῇ αὐτῇ ὅπῃ χρώμενον, οἷα δὴ καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι. καὶ τὸ Κίρκη ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδῆεσσα (κ 136) σημαίνει ἀνθρωπιστὶ φθεγγομένη, οὐχ ὡς θεός· διὰ σημείων γὰρ καὶ ὀνείρων καὶ ἱερείων καὶ οἰωνῶν καὶ θυσιῶν, οὐκ αὐδῆς, φθεγγονται οἱ θεοί. τὸ δὲ οἱ δ' αἰεὶ βούλονται θεοὶ μεμνησθαι ἐφετμέων (δ 353) τῶν θεοπροπιῶν λέγει. ἡ δὲ Κίρκη καλὸν ἀοιδίαι (κ 227), ὡς ἄνθρωπος δηλονότι. ὁ μὲν Ἀριστοφάνης τὰς ἀνθρωποειδεῖς θεὰς αὐδῆεσσας φησὶν, οἶονεὶ φωνὴν μετεληφύιας, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης οὐδῆεσαν γράφει, οἶονεὶ ἐπίγειος. οὕτως καὶ Χαμαιλέω ν. * πῶς τὸ τεταραγμένον πέλαγος λίμνην φησὶν; ὅτι πρὸς τιμὴν τῆς θεοῦ πρὸς τὸ παρὸν ἐγαληνίασε. ^[35]

- 5 384 ad ν. 385. τοῦτο δοκεῖ μάχεσθαι τῷ ἐπιφερομένῳ ἔνθα δύο νύκτα ς, δύο δ' ἤματα κύματι πηγῶ πλάζετο (ν.
- 5 385 388). λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὰ γὰρ πρότερα, φησὶ, κύματα κατέαξε, τὰ ἐκ τῶν ἄλλων ἀνέμων μόνον δὲ τὸν βορέαν εἶασε πνεῖν. τίς διενηνόχασιν αἱ ἐπιωγαὶ τῶν λιμένων; φημὶ οὖν ὅτι ἰωὴν τὴν πνοὴν λέγει, ὡς πού εἴρηκεν ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς (Λ 308), ποιήσας ἐκ τοῦ ἄειν, ὃ σημαίνει τὸ πνεῖν.
- 5 404 ὅθεν, ἐπειδὴ καὶ ἀντὶ τοῦ φωνεῖν καταχρηστικῶς εἶπεν αὖτε δ' ἐταίρους (Λ 461), [ἰωὴν] καὶ τὴν φωνὴν ἰωὴν κέκληκε· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωῆ (Κ 139). [καὶ τὸ ἦυσε παρὰ τὸ ἄειν.] καὶ μεταφορικῶς λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηλοῖο ἰωὴν (Π 127). κυρίως οὖν τῆς πνοῆς ἰωῆς οὔσης, ἐκ ταύτης καὶ τοῦ ἄγνυσθαι τοῦ σημαίνοντος τὸ κλᾶσθαι εἴρηται βορέω ἐπιωγή (Ξ 533), ὅπου ἄγνυται ἡ πνοὴ τοῦ βορέου. αἱ ἐπιωγαὶ οὖν ῥηθήσονται τόποι ἀλίμενες μὲν, δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἀνέμων σκέπην δέξασθαι νῆας. cf. ^[10]
- 5 422 ad Iliad. p. 114, 4. Quae ibi Dindorfium secuti edidimus, etiam in Har l. (f. 35 a) leguntur, ubi πῶς ἀλλαχοῦ γοῦν φησι incipiunt. εὔχεται τῷ ποταμῷ, ὡς ἂν ἐκάστου ἔχοντος δαίμονα.
- 5 445 ὁ δὲ καὶ ἐν ταῖς κρήναις οἶδεν θεὰς, ἅς Νύμφας καλεῖ· Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διὸς (ρ 240), καὶ ἄλλαι Νύμφαι ὀρεστιάδες κοῦραι Διὸς (Ζ 420). οὕτω πεπληρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὅμηρος ἡγεῖται ἅπαντα. Ἵνα κλυτὰ εἶμα τ' ἄγωμα ι. ^[5]
- 6 58-74 οὐ τὰ τότε, ἀλλὰ τὰ φύσει, ὡς ἐπὶ τοῦ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην (Θ 555), οὐ τὴν τότε, ἀλλὰ τὴν φύσει, καὶ ἐπὶ τοῦ πλήθει δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα (Φ 218). ἐσθῆτα φαεινὴ ν. [τινὲς τὴν λεπτὴν, ὡς καὶ μᾶστιγα φαεινὴν (Κ 500), ἦ] τὴν φύσει φαεινὴν, οἷόν ἐστι καὶ τὸ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνη ν. quae in schol. ^[5]
- 6 79 H (f. 36 b int.), Vd (f. 7 b), M a (f. 73 a) de ὑγρῷ ἐλαίῳ leguntur, quamquam, si rem spectas, cum Porphyrianis quae ad Iliad. p. 75, 24 sqq. edidimus congruunt fere, verbis utuntur adeo ab illis discrepantibus, ut alterius originis esse videantur. διὰ τί εἰωθὼς ὁ ποιητὴς κάπρους λέουσι παραβάλλειν νῦν τερπομένη φησὶ κάπροις καὶ ὠκείης ἐλάφοις ν; οὐκ εἰκαίως δὲ οὕτως· οἱ γὰρ τόποι οὗτοι πλεονάζουσι κάπροις καὶ ἐλάφοις.
- 6 103 οὐκ εἶπε δὲ λέουσιν, ἐπεὶ οὐ γεννᾶται ἐνταῦθα τὰ ζῶα ταῦτα, ὡς Ἀριστοτέλης μαρτυρεῖ. ἐλαττώσει δὲ ἐνταῦθα ἐχρήσατο ὁ ποιητής, ὡς ἐν μὲν τῷ λίην φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (Β 800) ἐπίτασις ἐστὶ κατὰ τὸ ἐπενηνεγμένον τοῖς φύλλοις, τὰ τοῦ πλήθους τῶν ψαμάθων· ἐν δὲ τῷ περὶ Κικόνων ῥηθέντι· ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὥρη (ι 51), δόξειεν ἂν ἐλάττωσις εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγομένου· ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων [καὶ τῆς ψάμμου]. ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρίστησι τὸ πλῆθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλήθους ποικιλίαν ἐν τε τῇ καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφίσει, τῶν Θρακῶν μάλιστα, ὧν εἰσιν οἱ Κίκονες, ταῖς χροιαῖς ποικιλλόντων τὴν ἀμφίεισιν. καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἰλιάδι· ἔσαν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμάνδρου

ἀνθεμόεντι μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη (B 467. 68), δόξειεν ἂν τις ἐλάττωσιν εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγομένου, τὰ ἄνθεα ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων. οὐκ ἔστι δέ· οὐ γὰρ τοῦ πλήθους παραστατικὰ παρείληπται ἄμφω, ὥσπερ ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τῆς ψάμμου· λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (B 800)—ἐπίτασις γὰρ ἔστι κατὰ τὸ ἐπενηνεγμένον —, ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα κτλ. (ut l. 8 sqq. edidimus). ad v. ^[20]

6 104 103, p. 60, 18 sqq. de schol.

6 106 H f. 37 a int.: Μεγακλείδης ἀγρόμενοι παίζουσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα, cf. Prolegg. Iliad. p. 414, 1. ε 334—37 (p.

6 125 57). v.

6 195 204. ἀποροῦσι πῶς, εἰ ἐν Κερκύρᾳ οἰκοῦσι Φαίακες, λέγει οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ ἔσχατοι οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος (v.

6 204 204. 5). ἐσχάτους εἶπε τῆς Ἑλλάδος· πάντα γὰρ ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα γράφει. καὶ ὅταν μέγιστον ὄρος εἴπῃ (v 183?), οὐ μεῖζον Καυκάσου οὐδὲ Τμώλου λέγει καὶ Ἄλπεων, ἀλλὰ τῶν Ἑλληνικῶν. καὶ τὸν Ἀχελῶν (Φ 194) οὐ τοῦ Νείλου προκρίνει καὶ τῶν μακρὰν, ἀλλὰ τῶν ἐγγύς. ἔσχατοι οὖν Φαίακες τῶν Ἑλλήνων. καὶ Αἰσχύλος λέγει (Prom. 844)· ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός, οὐ τῆς οἰκουμένης, ἀλλὰ τῆς Αἰγυπτίας. ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀπειραΐη γρη῏ς (η 8) ἢ ἐκ τῆς ἀντικειμένης ἠπείρου. θαυμαστὸν γὰρ εἰ δούλην τινὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων ἐμπορευσάμενός τις ἐπώλησε. καὶ τί δεῖ πλείονα λέγειν, Ὀδυσσέως αὐτοῦ ὁμολογοῦντος, ὅτι περὶ Θεσπρωτίαν εἰσὶν οἱ Φαίακες· ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ (ρ 526), καὶ πάλιν· ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων (τ 287), δηλοῦντος ὅτι γείτων ἐστὶ Φαιάκων ὁ Φεῖδων ὁ τὰ παρ' αὐτοῖς πρᾶσσόμενα γινώσκων. ἡ Δωδώνη τε οὐ πρόσω, εἰς ἣν ἀπὸ Φαιάκων παραγενέσθαι αὐτὸν μαντευσόμενον (τ 297). ταῦτα μάχεται τῷ ὑπὸ παρθένων ποιεῖν λουομένους. ^[15]

6 221 λυοίτο δ' ἂν τῇ λέξει· προσέθηκε γὰρ μετελθόν, οἷον ξένος ὢν. τάχα δ' οὐδ' ὅλως παρθένοι λούουσιν· λέγεται γὰρ τὸν δ' ἐπεὶ δμῳαὶ λούσαν, ἀλλ' οὐχὶ κοῦραι. καὶ περὶ τῆς Ἥβης (E 905) γὰρ ἀμφισβητεῖται, εἰ παρθένος ἦν, καὶ ἡ Ἑλένη λούει τὸν Ὀδυσσέα (δ 252). ἀδύνατον γὰρ τῷ Νέστορι εἶναι παρθένον γέροντι ὄντι θυγατέρα (γ 464). λύεται δ' ἐκ τοῦ ἔθους· ἔφαμεν γὰρ μὴ εἶναι τῷ ὄντι παρθενικὸν ἔργον τὸ λούειν, ὡς Ἀρίσταρχος οἶεται. δοκοῦσιν οἱ λόγοι ἀπρεπεῖς εἶναι παρθένῳ καὶ ἀκόλαστοι. ^[5]

6 244 λούουσι δ' ἐκ τοῦ προσώπου· ὑπόκεινται γὰρ τρυφῶντες οἱ Φαίακες καὶ παντάπασιν ἀβροδίατοι. Ἐφορος μέντοι τοῦμπαλιν ἐπαινεῖ τὸν λόγον ὡς ἐξ εὐφυοῦς πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς. λέγει ὅτι οὐδεὶς ξένος ἐστίν, ἀλλὰ πάντες πολῖται καὶ ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες.

6 265 διὰ δὲ ψιλοῦ τοῦ ἀντιστοίχου ἐξενήνεκται, ὡς τὸ δέχεσθαι δέκεσθαι καὶ οὐχὶ οὐκί. [τοῦτο δὲ κατὰ διάλεκτον.] quod ad Iliad.

6 305 p. 87, 13 sqq. inter scholia excerpta edidimus schol. E, sine ulla verborum discrepantia etiam in cod. Vd (f. 10 a) legitur. Paulo aliter excerptum est schol. M a (f. 78 b , c. l. ἢ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ): οὐκ εἶπεν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ἐκάθητο. πῶς γὰρ ἐκέῖσε ἐκάθητο; ἀλλ' ἐκ τούτου ἐδήλωσεν ὁ Ὅμηρος, ὡς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκάθητο, ὑψηλοτέρου ὄντος τοῦ θρόνου ὑπὲρ τῆς ἐσχάρας. πρὸς δὲ τοὺς ζητοῦντας, πῶς φησιν ὡς χειμῶνος ὄντος Ἀρήτην ἀλεαίνεσθαι παρὰ τῷ πυρὶ—εὐκρατος γὰρ ὁ ἀήρ καὶ οἱ καρποὶ διαμένουσιν καὶ γειτνιῶσιν Ἡλυσίῳ πεδίῳ εὐδίῳ μένοντι, ὅθεν καὶ τὸν Ῥαδάμανθυν διεκόμισαν (η 323)—, λεκτέον ὅτι πῦρ οὐ δεῖ νοεῖν τὸ διακονικόν, τὸ δὲ αἰὲ καθιερωμένον τῇ Ἑστίᾳ πῦρ. * τὸ μένος ποτὲ μὲν λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ σθένους, ὡς τὸ οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι (Θ 450), ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς ὀργῆς, ὡς ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντ ο , ὅσσε δὲ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτὴν (A 103). ^[5]

6 330 4). V.

7 16 32. ζητοῦσί τινες, πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς φιλοξενωτάτους λέγει τοὺς ἀνθρώπους (θ 31 sqq.

7 32). καὶ φαμεν, ἢ τὸν μὲν ναυτικὸν ὄχλον εἶναι τῷ ὄντι ἀηδῇ, τοὺς δὲ βασιλεῖς φιλοξένους· ἢ ἵνα φυλάξηται τινος πυθέσθαι ἢ πρὸς ἕτερον καταχθῆναι. ὑπερόπτας εἰσήγαγε τοὺς Φαίακας οἰκονομικῶς, ἵνα πρὸ καιροῦ μήτε ὄνομα μήτε πατρίδα μήτε τύχην αὐτοῦ μάθωσιν, ἀλλ' ὥς ἤθελεν αὐτοῖς οἰκονομήσῃ τὴν ἀπόκρισιν. πῶς οὖν πέμπουσι τοὺς ξένους; ὅτι ἐκ τῶν ἐναντίων φιλανθρώπους πεποίηκε τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν· οὐδὲν οὖν, εἰ τὰ τέλη τοιαῦτα, ἔμελλε βλάψειν τὸν Ὀδυσσεά ἢ τῶν ὑποτεταγμένων αὐθάδεια. [εἰ δὲ καὶ περὶ τῆς εἰς τὴν Ἰθάκην ἐκβάσεως προοικονομεῖ τι ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ τοιούτου ἥθους τῶν πολιτῶν, εἰσόμεθα ἐπὶ τοῦ οἰκείου τόπου (ν 119) γενόμενοι]. καὶ πῶς ἡ Ναυσικάα φησί· τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν (ζ 310); κιχήσεται οὖν ἰκετεύσεις. ^[10]

7 53 ἢ ἐκεῖ τὸ παραμειψάμενος ἀντὶ τοῦ παρελθόν, ἐάσας ἀπαράκλητον. τοῦτο μάχεται τοῖς ἐξῆς· τὴν μὲν γὰρ λέγει Ῥηξήνορος, τὸν δὲ Ναυσιθόου.

7 54-55 λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ τοκῆων δηλοῖ καὶ τὸ προγόνων· καὶ γὰρ τοὺς πατέρας ἐπὶ τῶν προγόνων τάττουσιν. τοῦτο ἐναντίον τῶν ἐπιφερομένων, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα Ἀρήτη ν.

7 64 λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἄκουρον οὐκ ἐκδεκτέον ἄπαιδα, ἀλλὰ οὐκ ἔχοντα κοῦρον, ὃ ἐστὶν ἄρρενα παῖδα. οὐκ ἔστι τὸ αἰ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν τὸ ἐκ τῶν μήλων ἔριον, ὥς τινες οἴονται, ἀλλὰ μήλοπα καρπὸν ἔφη τὸν μήλῳ ἐμφορῇ κατὰ τὴν χροιάν· τοιοῦτος γὰρ ὁ πυρός.

7 104 καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς (β 355). ἔστι δὲ ἡ ἀκτὴ οὐ τὸ κατεαγμένον, ὥς τινες, ἀλλὰ τὸ ἐξέχον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐξοχῶν, ἃς ἀκτὰς λέγει ἀκτῇ ἐπὶ προύχουση (ω 82)· τὸ ἄκρον οὖν καὶ ἐξέχον τοῦ ἀλφίτου. ὡσαύτως δὲ ἐξηγητέον καὶ τὸ ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν (N 322), τὸν ἐξοχον πυρόν, ὥς τὸ οἶός ἄωτο ς. cf. ^[5]

7 105 δ 122. τὸ ἕτεροι δοκεῖ παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν χρῆσιν ἐνταῦθα κεῖσθαι.

7 126 εἰπὼν γὰρ ἕτερον μὲν θειλόπεδο ν, ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν, εἶτα ἐκ τρίτου ἄλλας δὲ τραπέουσιν, ἐπήγαγεν· ἕτεροι δ' ὑποπερκάζουσι ν. Ἀττικοὶ μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ τάττουσι τὸ ἕτερος, ἀλλ' οὐχ ὁ ποιητὴς. εἴωθε γὰρ τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο τάττειν, ὥς που καὶ ἐν τῇ Πατροκλείᾳ φησί· τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρη ξ, τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρο ς, τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος (Π 173. 79. 93). ῥητέον δὲ ὅτι κἀνθάδε παραπεφύλακται τῷ ποιητῇ ἡ ἀκρίβεια. τῶν γὰρ σταφυλῶν τὰς μὲν πεπείρους ἐπίσταται, τὰς δὲ ὄμφακας, εἶτα περὶ τῶν πεπείρων φησὶν ὡς αἰ μὲν ψύχονται, αἰ δὲ τρυγῶνται, αἰ δὲ ἄλλαι πατοῦνται. τελέσας δὲ τὸν περὶ τούτων λόγον καὶ ἐπὶ τὰς ὄμφακας μεταβαίνει, ὅτι αἰ μὲν αὐτῶν ὀμφακίζουσιν, ἕτεροι δὲ μελαίνονται ἐξ ὀμφακος. ν. ^[10]

7 137-138 Epilegg. (de γ 332. 41). ζ 305, p.

7 153 64, 4 sqq. αἰτιῶνται δὲ τινες τὸν Ἀλκίνοον ὥς οὐ φιλόξενον, ἐῶντα ἐπὶ τοσαύτης ὥρας ἐρριφθαι ἐπὶ κόνει τὸν Ὀδυσσεά.

7 167sqg πρὸς οὓς λεκτέον, ὅτι οὐκ ἐκ τυραννίδος εἶχε τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ εἰς οὓς ἀπέλασε. ὁπότε οὖν ἐβούλευσε τὸ κοινόν, εἰκότως αὐτὸν ἀνίστησιν. * γενικόν ἐστὶ τὸ αἶσ α, εἶτα εἰδικὸν τὸ κλῶθες, ὥς ἀλ λ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῇα ἢ καὶ ὀνειροπόλον (A 62).

7 197 τὸ μὲν γὰρ γενικόν, τὰ δὲ εἰδικά. διὰ τί καυχᾶται ἐν τοῖς ἐξῆς (ι 19.

7 207sqg 20) ὁ πρὶν τοὺς ἐπαίνους διαφεύγων; ἐπειδὴ ἐκεῖ μὲν ἐν τοῖς εἰδόσιν [ῆν] τὰ αὐτοῦ, ὧδε δὲ οὐ. κατατρέχουσιν τινες τούτων ἱκανῶς, ὥς ἀγενέστατα περὶ τῆς γαστρὸς διαλεγομένου καὶ δεῖπνον

ἀπαιτοῦντος, καὶ ταῦτα παρὰ ἀνθρώποις, οἷους οὐδέπω εἶδεν· οὐδὲ ἥρωικόν τὸ παράγγελμα γαστρὶ εἴκειν.

7 215sqg πρὸς οὓς ῥητέον ὅτι ἀποτρίβεται τὴν ὑπόνοιαν τοῦ δοκεῖν εἶναι θεὸς εἰς ταπεινοὺς λόγους καταβαίνων [λόγους]· διὸ καὶ ἴσως μηκύνειν τὰ περὶ τῆς γαστρού. ἄμεινον ἂν ἔσχε πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τ' ε' κομιδῇ γὰρ σμικρολόγος φαίνεται προτάσων τῶν φιλάτων τὴν κτήσιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Σμικρίνης ἐν Ἐπιτρέπουσιν. [5]

7 225 ὁ δὲ Πῖος φησιν, ὅτι διὰ τοῦ κτήσιν ἐμὴν δμῶάς τε συνίστησιν ἑαυτόν, ἐνδεικνύμενος τὴν οἴκοι εὐδαιμονίαν. οὐ μέντοι καὶ περὶ τῆς γυναικὸς νῦν λέγει· τὸ γὰρ ἔχειν γυναῖκα καὶ τοῖς ἀπερριμμένοις παρακολουθεῖ. ἐκ τούτου ἐνδείκνυται, ὅτι καὶ αὐτός ἐστι τῶν ἐχόντων κτήματα, οὐχ οἷος τό τε ὁράται, ὥσπερ καὶ Ναυσικάα ἔλεγεν· πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός (ζ 164). ἐνδειξιν οὖν ἐποιεῖτο, ὅτι οὐ παρημελημένος ἦν, ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ καὶ πατρὶς καὶ οἶκος καὶ κτήματα. δοκεῖ τισι μικροπρεπὲς καὶ ταπεινὸν τὸ τὴν Ἀρήτην παρὰ τοῦ ξένου πρῶτον περὶ τῆς ἐσθῆτος πυνθάνεσθαι. [10]

7 238 ῥητέον δὲ ὅτι πολλῶν ἔνεκα ἐντεῦθεν ἤρξατο· πρῶτον μὲν ἐπιγινῶναι τὴν γυναῖκα τὰ ἱμάτια εἰκὸς ἦν πρώτην· καὶ γὰρ ὑφαίνειν καὶ θεραπεύειν καὶ διαχειρίζειν τὰ τοιαῦτα τῆς γυναικείας φύσεως ἔργον ad p. [5]

7 257 69, 2. διὰ τί Ὀδυσσεὺς, τῆς Καλυψοῦς διδούσης αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν, οὐκ ἐδέξατο; Ἀριστοτέλης (fr.

7 258 178 edit. Teubn.) μὲν οὖν πρὸς τοὺς Φαίακας φησι ταῦτα λέγειν Ὀδυσσεά, ἵνα σεμνότερος φαίνεται καὶ μᾶλλον ἄλλων σπουδάσαι πάντων τὸν νόστον· συνέφερε γὰρ αὐτῷ πρὸς τὸ θάττον ἀποσταλῆναι. ἔπειτα ἔοικεν οὐ τῷ μὴ πεισθῆναι λέγειν μὴ λαβεῖν τὴν τοιαύτην δωρεάν, ἀλλὰ μὴ πιστεῦσαι αὐτῇ τοιαῦτα λεγούσῃ· ἢ μὲν γὰρ ἔφασκε ποιήσιν, ὁ δὲ οὐκ ἐπίστευσεν, οὐχὶ πιστεύων παρητεῖτο. εἴη δ' ἂν καὶ τοῦ σοφοῦ ἀθανασία οὐχ ἦν τοιαῦτα δαίμονες χαρίζαι· ἂν, ἀλλὰ τοῦ Διὸς ἂν εἴη καὶ τῶν ἔργων, ἃ μὲν πέφυκεν ἀπαθανατίζειν· τοιαῦτα δ' ἂν εἴη ἀπὸ ἀρετῆς. παραιτούμενος δὲ τοὺς οἰκείους καὶ τὴν εἰς οἶκον ἐπάνοδον δι' ἐπαγγελίαν ἀθανασίας ἀπώλεσεν ἂν τὴν ἀρετὴν· σὺν αὐτῇ δὲ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν καὶ τὴν πρὸς θεοὺς ἄνοδον ἀπώλεσεν ἂν. διδάσκει οὖν ὅτι διὰ τῶν ἐναντίων οὐκ ἂν τις ἐνδύοι τοτὰ ἐναντία, ὡς οὔτε δι' ἀποστερήσεως λάβοι ἂν διὰ καὶ ἰσύνῃν οὔτε ἂν διὰ μάχης σωφροσύνην οὔτε διὰ τοῦ φιλεῖν τὸν τῆδε βίον θνητὸν ὄντα καὶ ἐπικηρον τὸ τέλος τῆς ἀθανασίας, οὗς ἡς ἀνδρὸς τὰ καθήκοντα καὶ τῶν ἔργων τὰ τοιαῦτα φιλοῦντος ἃ καθήρειεν ἂν τὴν ψυχὴν, α τοῖς θεοῖς γίνεται πάντα τυχεῖν ἀλλ' οὐ τοῦ τέλους. Ἀντισθένης φησὶν εἰδέναι σοφὸν ὄντα τὸν Ὀδυσσεά, ὅτι οἱ ἐρῶντες πολλὰ ψεύδονται καὶ τὰ ἀδύνατα παραγγέλλονται. ἐπισημαίνεται δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, τὴν παραίτησιν δι' ἣν πεποιήται. τῆς θεοῦ ἐκείνης μὲν γὰρ ἐπὶ σώματος εὐμορφία καὶ μεγέθει μεγαλαυχούσης καὶ τὰ καθ' ἑαυτὴν προκρινούσης τῆς Πηνελόπης, συγχωρήσας μὲν τοῦτο καὶ τῷ ἀδελφῷ εἴξας—ἄδηλον μὲν γὰρ αὐτῷ, εἰ ἀθάνατος καὶ ἀγήρω (ε 218)—ἐπεσημήνατο ὅτι τὴν γαμετὴν ζητεῖ διὰ τὸ εἶναι περίφρονα, ὡς κακείνης ἂν ἀμελήσας, εἰ τῷ σώματι καὶ μόνῳ τῷ κάλλει κεκόσμητο. τοῦτο γὰρ καὶ τοὺς μνηστῆρας εἰρηκέναι [πολλάκις], λέγοντας· οὐ δ' ἐπὶ ἄλλας ἐρχόμεθα, ἃς ἐπιεικὲς ὀπιέμεν ἐστὶν ἐκάστῳ, ταύτης δὲ ἔνεκα τῆς ἀρετῆς ἐπιδικαζόμεθα (β 206. 7) [τὰ δὲ τῆς Καλυψοῦς ἐστὶ τοιαῦτα· οὐ μὲν ἐγὼ κείνης χερσίων εὐχομαι εἶναι, οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, οὐδὲ ἔοικε θνητὰς ἀθανάτησι δέμας ἐρίζειν καὶ εἶδος, τὰ σωματικὰ μόνον παραβαλλούσης· τοῦ δὲ Ὀδυσσεὺς οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλλ', οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθος τ' εἰς ἅντα ιδέσθαι· ἢ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστίν, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω· τὸ γὰρ περίφρων Πηνελόπεια ἔμφασιν ἔχει τῆς κατὰ ὄρεξιν προκρίσεως]. ad δ 477, p. [35]

7 284 47, 9. ἄτοπος, φασὶν, ἢ εὐχή.

7 311 μὴ γὰρ ἐπιστάμενος, ὅστις ἔστι μὴδὲ πειραθεὶς εὖχεται συμβιωτικὸν αὐτὸν λαβεῖν καὶ γαμβρὸν ποιήσασθαι. ἀλλ' ἦν μὲν παλαιὸν ἔθος τὸ προ κρίνειν τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων καὶ δι' ἀρετὴν ἐκδιδόναι τὰς θυγατέρας, ὥς καὶ ἐπὶ Βελλεροφόντου Τυδέως Πολυνείκους. οὐ γὰρ εἰς τὸν πλοῦτον ἀφείρων οἱ παλαιοί, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὀψεως βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας (ω 253). ὁρᾷ δὲ δὴ καὶ ἐκ τῆς ὀψεως [τὸν Ὀδυσσεά] καὶ ἐκ τῶν λόγων τεκμαίρεται τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρός. ἴσως δὲ καὶ πείραν αὐτοῦ λαμβάνων τοῦτο εἶρηκεν, ὥς, εἰ μὲν θέλοι παραμένειν παρ' αὐτοῖς καὶ πολιτεύεσθαι, ἐλέγχοιτο ἂν ἀλαζονευσάμενος περὶ τῆς Καλυψοῦς καὶ δι' ὧν ἐπιθυμεῖν ἔφησε τῆς πατρίδος καὶ τῶν οἰκείων (ν. 224)· οὐ γὰρ εἰκὸς εἶναι τὴν μὲν ἀθανασίαν ὑπεριδεῖν, θνητῆς δὲ γυναικὸς ὑπομεῖναι γάμον. εἰ δὲ μὴδὲν προσέχοι τῷ γάμῳ, τεκμήριον εἶναι τῆς ἐπεικειᾶς αὐτοῦ καὶ τῆς πίστεως ὧν ἔφη περὶ τῆς Καλυψοῦς, ὥστε προθυμότερον γενέσθαι περὶ τὴν παρασκευὴν πρὸς τὸν νόστον, ὥς ἀνδρὶ ὄντι τιμῆς καὶ πολλῆς χάριτος ἀξίῳ. ταῦτά φησι πειρώμενος, εἰ ταῖς ἀληθείαις ἀπείπατο τὸν τῆς Καλυψοῦς γάμον. ἢ τοῦτο μὲν κακώθηες καὶ οὐδὲ βασιλικὸν οὐδὲ κατὰ τὸ Ἀλκινόου ἦθος ἀπλοϊκὸς γὰρ μάλιστα εἰσάγεται, ὅπερ συμβαίνει περὶ τοὺς ἐκ γενετῆς εὐτυχοῦντας. ἐκεῖνο δὲ ῥητέον ὅτι παλαιὸν ἔθος τὸ προκρίνειν τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων καὶ δι' ἀρετὴν αὐτοῖς ἐκδιδόναι τὰς θυγατέρας, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ Βελλεροφόντου Τυδέως Πολυνείκους. οὐ γὰρ εἰς τὸν πλοῦτον ἀφείρων οἱ παλαιοί, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὀψεως βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας (ω 253), γενεῇ δὲ Διὸς μέγαλοιο εἰκτέην (δ 27), οἳ τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν (ν 223), ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν (δ 64). ad ν 119. [25]

7 324 πῶς οὖν ἐν τῇ Νεκυίᾳ τὰ περὶ Τιτυὸν ἐν τῇ Φωκίδι φησὶ γενέσθαι; καὶ Λητῷ γὰρ ἤλκησε Πυθῷ δ' ἐρχομένην (λ 580). ἴσως ἐν Εὐβοίᾳ μὲν ᾧκει, ἀσεβήσας ἐν Φωκίδι δὲ ἐτελεύτησεν. δάος, ἀπὸ τοῦ δαίω, τὸ μερίζω διακριτικὸν γὰρ ὀψεως.

8 1 V. ad Iliad., p. 300, 8 sqq. διὰ τί Ὅμηρος οὐ τὸν Ἀχιλλέα ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά ὀνομάζει πτολίπορθον, καὶ ταῦτα πόλεις ἀπείρους τοῦ Ἀχιλλέως πορθήσαντος; ἐπεὶ γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς πολιδριὰ τινα ἐπέσχευ, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς οἰκείας φρονήσεως τὴν περίφημον Τροίαν ἐπόρθησε, δι' ἣν οἱ Ἕλληνες πολλῆς κακοπαθείας μετεσχέκεσαν, κατασχεῖν αὐτὴν θέλοντες διὰ τοῦτο οὐ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά ὀνομάζει πτολίπορθο ν. [5]

8 59 μέμφονται τινες, ὥς ὀλίγα παρασκευάσαντος Ἀλκινόου τοῖς Φαίᾳξι, πολλῶν ὄντων τῶν μελλόντων εὐωχεῖσθαι. καὶ Κράτης δὲ τὸ αὐτὸ πέπονθεν αὐτοῖς, πάντας οἰόμενος τοὺς Φαίᾳκας εὐωχεῖσθαι παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ. οὐ γὰρ ἦν τὸ πλῆθος ἡθροισμένον, ἀλλὰ δώδεκα μὲν βασιλεῖς, αὐτὸς δὲ τρισκαιδέκατος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ οἱ ἐρέται τῆς νεῶς πεντήκοντα δύο. ὥς οὐ δυνατόν ἀνθρώπῳ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχειν· δοιοὶ γὰρ πίθοι (Ω 527). [5]

8 63 ἀλλὰ ταῦτα, φησὶν, ὁ Ἀχιλλεὺς παραμυθίαν εἶρηκε τῷ Πριάμῳ, ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγεται. πῶς οὖν ἀγαπήσασα καὶ πῶς οὖν ἐφίλησεν; ἢ ὅτι ἐπεὶ οἱ τυφλοὶ μουσικώτεροι μὴ περὶ πολλὰ ἀσχολούμενοι, ἢ ἐπεὶ πάντως ἄνθρωπον ὄντα δεῖ κατὰ τι δυστυχεῖν, ἢ οἰκονομικῶς, ἵνα μὴ ἐπιγνῶ τὸν Ὀδυσσεά. τινὲς δὲ φασιν εἰς ἑαυτὸν ταῦτα αἰνιττεσθαι τὸν ποιητήν. ad p. [5]

8 75-76 73, 5 sqq. ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὸ χαίρειν ἐπὶ ταῖς διαφοραῖς τῶν φίλων.

8 78 λύουσι δὲ ἐκ τῆς λέξεως, οἱ μὲν ὅτι μάχονται ἄνθρωποι οὐ μόνον φιλέχθρως, ἀλλὰ καὶ φιλονεικοῦντες ὑπὲρ καλοῦ καὶ ἀρετῆς, οἱ δὲ ὅτι ἐπιφέρει, χρησμὸν δεδόσθαι τῷ Ἀγαμέμνονι, κατὰ τὴν τῶν ἀριστέων διαφορὰν αἰρήσειν τὴν Ἴλιον, τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν αἰνιττόμενον· τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα οἰηθέντα τῶν ἀριστέων τούτων εἶναι τὴν διαφορὰν, ἣν ὁ χρησμὸς εἶρηκε, χαίρειν ἀγνοοῦντα, ὅτι τῶν κακῶν ἔτι συνέβαινεν ἀρχὴν εἶναι. ἔχαιρε τῶν ἀριστέων

φιλονεικούντων, τοῦ μὲν τὰ ψυχικὰ ἐπαινοῦντος, τοῦ δὲ τὰ σωματικά. ἔχαιρε δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἐπὶ τῇ τούτων φιλονεικίᾳ οὐχ ὡς χαιρέκακος, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔχειν ἀπὸ χρησμοῦ, τότε ἐγγίξειν τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν, ὅτε ἴδῃ τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἀρίστους φιλονεικούντας. καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἔλεγε δι' ἀνδρίας δεῖν ἁλῶναι τὸ Ἴλιον, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ μηχανῆς καὶ φρονήσεως. ad p 72, 21 sqq. ^[10]

8 100 διὰ τί οἱ Φαίακες εὐωχηθέντες ἡγωνίζοντο γυμνικὸν ἀγῶνα, δρόμον καὶ δίαυλον καὶ τὴν ἄλλην ἄθλησιν; παντελῶς γὰρ ἀπόνων ἀνθρώπων ταῦτα. ἴσως δὲ, ὡς ἀρμόττον τοῖς ἡέθεσι δέον ποιεῖν, ἐπειδὴ μίμησις ἢ ποιήσις, οὕτως πεποίηκεν. ὅτι δὲ τοιοῦτοι, δῆλον· ἔφασαν γάρ· αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε (v. 248). καὶ πῶς φησιν οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί (v. ^[5]

8 102-103 246); ἐν ὧσιν τοίνυν ἄπειροί εἰσιν Ὀδυσσεὺς οἶονται νικᾶν ἅπαντας ἐν τούτοις, ὅτε δὲ τῇ πείρᾳ δείξας ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς ἐκαυχῆσατο περὶ τῶν ἄλλων ἄθλων, μόνον παραιτησάμενος τὸν δρόμον, ἀντιμεταβαλὼν τὰ ἐγκώμια Ἀλκίνοους φησίν· ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοί, αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη εἵματά τ' ἐξημοιβά (v. 247 sqq.). scholium Vd (f. ^[5]

8 186 18 a) de v. ἡ agens, magis illud grammaticum quam solutionum Corporis auctorem redolens, cum praeter paucissima quaedam cum iis, quae scholia Iliadis ad E 533 servaverunt, congruat, h. l. repetere supervacaneum est. Ceterum Brunckii auctoritas (v. ad Il. p. 82, 24) codice Harleiano 5693 Porphyrium nominatim afferente confirmatur. κακῶς φησιν . ^[5]

8 229, ὅτι ἑαυτὸν ἐπαινεῖ. οἱ μὲν γὰρ ἐπαινοῦντες ἑαυτοὺς οὐδὲ θεῶ παραχωρήσειαν ἄν· οὗτος δὲ τί φησιν; οἷος δὴ με Φιλοκτήτης (v. 219), καὶ πάλιν ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθέλησω (v. 223) κτλ. [ὁ Δημόδοκος δὲ ἦδεν]. ad v. ^[5]

8 246 102. 3. οὐκ ἀτόπως ἐπὶ ἡδυπαθῶν ἄδει ταῦτα ὁ κίθαρωδός, δι' ὧν ἡδονταὶ σωφρονίζων αὐτούς· δέσμιον γὰρ εἰσάγει τὸν μοιχὸν καὶ τοὺς θεοὺς λέγοντας οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα (v.

8 267sqg 329). ὁ δὲ σπουδαῖος τί φησιν; ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον (v. 492), ὡς δέον τὸν Δημόδοκον αὐτοῖς μὴ μοιχείαν γενομένην ἐν θεοῖς ἄδειν, ἀλλὰ πράξεις εἰς ὠφέλειαν καὶ ἔπαινον φερούσας. ἡ μὲν οὖν κατηγορία πρόδηλος, διότι περὶ θεῶν οὐκ ἔδει τὰ τοιαῦτα δεδηλωκέναι. ἀλλ' οὐχ Ὀμήρου τὸ ἔγκλημα· ἄνωθεν γὰρ τοῖς ἀρχαιοτάτοις παραδέδοται καὶ κατασκευάσασιν καὶ τελεταῖς ταῖς παλαιοτάταις, καὶ ἐν Ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρिकाῖς. ὅτι δὲ Ὀμηρος οὐχ ἡδέται τούτοις, δῆλον ἐξ ὧν περιέθηκεν τῇ Ἀθηνᾶ· ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι (α 47). ὅλως δὲ Ὀμηρος οὐδὲ οἶδεν Ἥφαιστον Ἀφροδίτῃ συνοικεῖν, Χάριτι δὲ αὐτὸν συμβιοῦντα, Δημόδοκος δὲ τῇ ἰδίᾳ μυθοποιᾷ ἔπεται. ἐπιτιμᾷ δὲ αὐτοῖς (v. 326 sqq.) ὁ Ζωῖλος, ἄτοπον εἶναι λέγων γελαῖν μὲν ἀκολάστως τοὺς θεοὺς .. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, τὸν δ' Ἑρμῆν εὐχέσθαι, ἐναντίον τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ὁρώντων δεδέσθαι σὺν τῇ Ἀφροδίτῃ. οὐκ εἰσὶ δὲ οἱ ποιητικοὶ θεοὶ φιλόσοφοι, ἄλλως τε καὶ παίζοντες. ἀλλὰ καὶ τὸ κάλλος ἠθέλησε δηλῶσαι τῆς Ἀφροδίτης, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐπαινοῦντες οἱ δημογέροντες (Γ 146 sqq.). ad l. ^[20]

8 269 8 sqq. ἐρμῖσι, τοῖς κλινόποσι, τοῖς ποσὶ τῆς κλίνης, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι [ἢ ἐπεὶ τετράγωνοι, παραπλήσιοι τοῖς Ἑρμαῖς].

8 288 H (f. 47 b) = Ξ 216, paucissimis quibusdam verbis mutatis. quae schol.

8 294 H f. 47 b (= Vd f. 19 b, M b f. 94 b) Hellenicum afferens de Sintibus habet, e Paralipomenon libro excerpta esse videntur, cf. Her m. XIV, p. 249. * τί γὰρ δέονται χρημάτων οἱ θεοί, ἵνα καὶ οὗτος τὰ ἔδνα ἀπαιτῇ· τὸ ὅλον οὖν κατὰ τοὺς ἀνθρωπίνους λόγους ἔγκειται.

8 321sqg

... ζητεῖ δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος, διὰ τί τῶν ἄλλων θεῶν οὐδεὶς ἦν, οὔτε Δεῖμος οὔτε Φόβος, ἀλλ' οὐδὲ Ζεὺς οὐδὲ Ἥρα. ῥητέον δὲ ὅτι Ἥρα μὲν καὶ Διώνη σὺν ταῖς ἄλλαις θεαῖς v.

8 324 ad l. 7 sqq. καὶ τίς οὐκ ἐπίσταται ὅτι ἡ κακία οὐκ ἔστιν ἀρετή; τὸ λεγόμενον οὖν τοιοῦτόν ἐστιν· εἰ δὴ οἱ ἀρετῇ λεγόμενοι κρείττω τῶν ἄλλων καλοῦσι τὰ οὐκ ἀρετὰ, οἷον οὐ κρατεῖ οὖν καὶ τὰ κακὰ ἔργα.

8 329 σύμφωνον καὶ τὸ ἐπιφερόμενον κιχάνει τοι βραδὺς ὥκύ v. v.

8 332 267 sqq., p. 75, 13. H (f.

8 340 48 a)= Ξ 200, p. 191, 27—192, 22. Ea, quibus Dindorfii textus a codice discrepat, non tanti sunt, ut h. l. afferantur. Inter scholia excerpta l. c. omittere non debebam schol. Vd (f. 20 b , c. l. ἀπείρονες ἐντὸς ἔχοιεν), M 1 (f. 95 b), H (f. 48 a , int.): τὸ ἀπείρονες οὐ πρὸς ἐπίτασιν ἤρκει γὰρ τὸ τρις τόσσοι· ἀλλ' οἱ πανταχόθεν εἰλημμένοι καὶ μήτε πέρας ἔχοντες μήτε ἀρχήν. * διὰ τί οὐκ ἐγέλα ὁ Ποσειδῶν; ἐπεὶ παρεκάλει οὐκ ἐγέλα [ὁ γὰρ παρακαλῶν οὐκ ἐγέλα]. ^[5]

8 344 καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ ἀδελφὸς ἦν τοῦ Ἄρεος, οὐκ ἐνεδέχετο γελαῖν ἐπὶ τῇ δεσμῇ τοῦ ἀδελφοῦ. schol. T. h. v. edit. v. 321 sqq. τὰ τῶν κακῶν πράγματα οὐ μόνον αὐτὰ κακὰ, ἀλλὰ καὶ ἐγγύαι αὐτῶν κακαί.

8 351 τὸ γὰρ καὶ ἐγγύαι τὴν ἀναφορὰν ἔχει πρὸς τὰ πράγματα. * ὅτι δειλαὶ καὶ δυστυχεῖς, αἱ ἐγγύαι καὶ δειλῶν τὸ ἐγγυᾶσθαι. ἢ αἱ πρὸς τοὺς δειλαίους καὶ ἀσθενεῖς γινόμεναι ἐγγύαι οὐδὲν δύνανται, τῶν ἀδικουμένων ἐπεξελεῖν μὴ δυναμένων δι' ἀσθένειαν. ἢ οὕτως· αἱ ὑπὲρ τῶν κακῶν καὶ δειλῶν ἐγγύαι καὶ αὐταὶ κακαὶ εἰσι, τὴν πίστιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μηδενὸς τηρεῖν δυναμένου. παρὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ τοῦ σοφοῦ ἀπόφθεγμα· ἐγγύ α , πάρα δ ' ἄτ α. * δειλαὶ αἱ ἐγγύαι εἰσὶ καὶ δειλῶν τὸ ἐγγυᾶσθαι· καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἐπίγραμμα· ἐγγύ α , πάρα δ ' ἄτ α. σκληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐκ ἀνθρώπινον, τὸ πᾶσαν ἐγγύην ἀναιρεῖν, κἂν πατέρα τις ἐγγυήσασθαι βούληται. ὁ δὲ Ὅμηρος ἄλλη διανοίᾳ κέχρηται, ὅτι τῶν δειλῶν καὶ εὐτελῶν εὐτελεῖς ὀφείλουσιν εἶναι καὶ αἱ ἐγγύαι, ἀντὶ τοῦ· μείζων εἶ, ὧ Ποσειδῶν, ἢ κατὰ τὸ ἀπαιτεῖσθαι παρ' ἐμοῦ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐξῆς· πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι καὶ καταλάβοιμι. * αἱ τῶν δειλῶν ἐγγύαι, ἥτοι τῶν κακῶν καὶ ἀπόρων, δειλαὶ ἐγγυᾶσθαι· λεγόμεναι γὰρ οὐ πιστεύονται. ἀνόητοι δὲ οἱ Τρῶες εἰσαγαγόντες καὶ τότε ζητοῦντες, μὴ ἄρα ἐνέδρα ἐντός. ^[15]

8 492sqg ἡ Ἀθηνᾶ δὲ βλάβασα αὐτῶν τὰς φρένας καὶ ἡ Εἰμαρμένη. ἀνόητοι δὲ καὶ οἱ παρακινδυνεύοντες καὶ εἰσελθόντες. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὁ καιρὸς ἐβιάζετο· αἱ γὰρ ἀριστεῖς ἤδη ἐτεθνήκεσαν, καὶ χρόνος ἦν ἤδη πολὺς, καὶ τοῖς πολεμίοις ἐπῆρσαν σύμμαχοι, καὶ ἐτετείχιστο ὑπὸ θεῶν ἡ πόλις, καὶ ὥκοφθόρητο τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὁπότε καὶ μετὰ νίκην ἀναστρέψαντες κακοῖς περιέπεσον. διὸ παράβολον ἐποίησαντο, ὥσπερ καὶ οἱ ἱατροὶ ἔσθ' ὅτε κινδυνευομένοις ἐπιχειροῦσιν τι ταῖς θεραπαίαις. v. ^[5]

8 496 ad γ 80. 97. διὰ τί τοὺς ἄλλους ἐλάνθανε δακρύων; ὅτι οὐκ ἐφεξῆς αὐτοὺς συνέβαινε καθεζεσθαι· ἔπειτα ἀπεστραμμένοι πρὸς τὴν ὥδην καὶ τὸν Δημόδοκον ἀποβλέποντες εἰκότως ἡγνόουν τὸ γινόμενον.

8 532 ὁ γοῦν Ἀλκίνοος διὰ τὸ πλησίον καθεζεσθαι στένοντος ἤκουσεν. ἄλογον δοκεῖ, πῶς ἀκούσας ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν Ποσειδῶνος γνώμην ἔτι διηγῆσασθαι μέλλει, ὅτι ἐν προσκρούσει γέγονε τῷ θεῷ· διὸ δεῖ ὑποπτεῦναι τοὺς στίχους τούτους.

8 564sqg φαμὲν οὖν ὅτι ὑποσχόμενος ἤδη Ἀλκίνοους τὴν πομπήν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἀναπαλαίουσιν· οὐ δ' ἀτελεύτητο v , ὅτι κεν κεφαλῇ κατανέυσης (A 527). ἔτι δὲ καὶ ἡ φιλοξενία ἐποίει καταφρονεῖσθαι τὴν πρόρρησιν μηδὲ πάνυ πιστευομένην παρὰ τοῦ Ἀλκινόου· διὸ φησι τὰ δὲ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν ἢ ἀτέλεστα εἶη. νῦν δὲ ἐν τῇ διηγῇ Ὀδυσσεὺς οὐ μόνον τὴν ἔχθραν τοῦ θεοῦ λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν μαντείαν τὴν παρὰ τοῦ Κύκλωπος· ὁψέ πο τ ' ἔλθ η ,

ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἐταίρους (ι 534). εἰ δὲ ἔμαθεν Ὀδυσσεὺς τὸν χρησμόν, οὐκ ἂν αὐτοῖς ἐμήνυσεν τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἀλκίνοος ἔπεμψεν ὑπερβολῇ φιλοξενίας. ἀλλὰ καὶ εὐχή γέγονε τοῦ Κύκλωπος· ὁψὲ κακῶς νεῖαι (confus. c. λ 114). ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἴσως ἔχαιρον τῇ πηρώσει τοῦ Κύκλωπος, δι' αὐτῶν ἀναγκασθέντες μετοικῆσαι (ζ 5 sqq.). διὰ τί Ὀδυσσεὺς πρὸς τοὺς Φαίακας ἔλεγεν, ὅτι τὸν Κύκλωπα ἐτύφλωσε Ποσειδῶνος υἱὸν ὄντα, οὓσιν ἀπογόνους Ποσειδῶνος; λύων οὖν Ἀριστοτέλης (fr. 173 edit. Teubn.) φησὶν, ὅτι ἦδει ἐχθροὺς αὐτοὺς ὄντας τοῦ Κύκλωπος· ἐκβληθέντας γάρ φησιν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν Σχερίαν· οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηννορέοντων, οἱ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν. ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής, εἶσεν δὲ Σχερίῃ, ἐκάς ἄλλων ἀλφηστῶν (ζ 6 sqq.). πῶς παρὰ Φαίαξιν ἐχθρὸν ἑαυτὸν Ποσειδῶνος λέγει; φαμέν ὡς ἀπολαβὼν ἤδη τὰ τῆς εὐχῆς καὶ πεπονθῶς ἐλεεινά· ἔτι δὲ καὶ τὸ τελευταῖον ναυάγιον διὰ Ἥλιον γενόμενον καὶ τὰς ἐκείνου βόας ἔπειθεν αὐτόν, ὅτι πέπαυται μὲν Ποσειδῶν εἰς Ἥλιον. ad p. ^[25]

8 571 79, 1. ad 1.

8 581 14 sqq. αἶμα μὲν λέγειν ἀκουστέον τὰ τέκνα· καὶ γὰρ τὸ αἵματος εἷς ἀγαθοῖο (δ 611) δηλοῖ τὸ ἐκ σπέρματος εἶναι ἀγαθοῦ, ὅτι καὶ τὸ σπέρμα ἐν οὐσίᾳ ἐστὶ τῷ αἵματι.

8 583 τὸ δὲ καὶ γένος αὐτῶν ἦτοι τῶν τέκνων λέγει, ἵν' ἦ τὰ ἔκγονα, ἢ τὸ αὐτῶν γένος, ἵνα τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν καὶ τοὺς ἐκ γεννήσεως ὀνομάζῃ μεθ' οὓς κηδίστους εἶναι τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς, οἵπερ εἰσὶ γαμβροὶ καὶ πενθεροί, οὓς πηοὺς ὀνομάζει διὰ τὰ ἐπιδιδόμενα ἐπὶ ταῖς γαμουμέναις πάματα καὶ πῶεα. Ἀπρεπὲς τέλος ὀρίζειν τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν. ^[5]

9 5sqg λύεται δ' ἀπὸ τοῦ προσώπου· πρὸς οὓς λέγει, αὐτοὶ γὰρ ἦσαν οἱ φάσκοντες αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε (θ 248). οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· συμπόσιον γὰρ τότε παρῆν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως· καὶ τούτων οἱ μὲν ὅτι εὐφροσύνη τῆς ἡδονῆς τῷ φρονεῖν διαφέρει, οἱ δὲ ὅτι τέλος ἐπὶ οὐσίας ἢ τάξεως ἢ συμπληρώσεως, ἀκουστέον δὲ τῶν πρὸς εὐωχίαν. τῶν Ἐπικουρείων ἢ δόξα· οὗτοι γὰρ ἐδόξαζον τέλος εἶναι τὴν ἡδονήν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι οὐ τοῦ παντὸς βίου τέλος εἶρηκε τὴν ἡδονήν, ἀλλὰ συμποσίου τινός. οὐ πάντως ἀποδεχόμενος τὸν τοιοῦτον βίον ἐπαινεῖ, ἀλλὰ ἀρμόζεται κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν ὧν ἐβούλετο. προσποιεῖται οὖν τὸ ἀβροδίατον ἀσπάζεσθαι τῶν Φαίακων, ἀκηκοὺς λεγόντων αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε. Σέλευκος δὲ τὴν εὐφροσύνην, ὅταν εὖ φρονῶμεν, καὶ σώζει τὴν αὐτάρκειαν, ἵνα μὴ φαίνεται κόλαξ. η 207 sqq. ^[15]

9 25-26 πῶς χθαμαλὴ; πῶς καὶ πανυπερτάτη; ἔστι δὲ σύγκρισις, ἢ πρὸς τὰς ἄλλας νήσους ποιεῖ αὐτὴν λέγεσθαι χθαμαλήν· αὐτὴ δὲ καθ' αὐτὴν μὴ ἀντεξεταζομένη πρὸς Σάμον καὶ Ζάκυνθον ὑψηλὴ ἐστίν. ἐπὶ δὲ τὸ πρὸς δύσιν μέρος ὑψηλὴ ἐστὶ διὰ τὸ ὄρος, τὸ δὲ πρὸς ἀνατολὴν χθαμαλὴ· εἰκὸς οὖν ἔχειν αὐτὴν ἄμφω. ἢ καὶ χθαμαλὴ μὲν διὰ τὴν θέσιν, πανυπερτάτη δὲ διὰ τὴν τῶν οἰκούντων λαμπρότητα· ἐπάγει γὰρ τρηχεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. *** τὸ δὲ πρὸς ζόφον ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν λεχθεισῶν νήσων εἴρηται, ἐπεὶ ἐστὶ δυτικωτέρα αὐτῆς ἡ Σικελία. ἐναντιότητα ἔχει τὸ χθαμαλὴ τῷ πανυπερτάτῃ. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως. φύσει μὲν γὰρ χθαμαλή, τῶν δ' ἄλλων πανυπερτάτη [ἀλλὰ] κατὰ δόξαν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁ θαυμαστός Πορφύριος· μήποτε δὲ τὸ πανυπερτάτη πρὸς ζόφον συναπτόν, ὡς εἶναι τὸ λεγόμενον, ὅτι ἢ χθαμαλὴ πρὸς τὰς ἄλλας τὰς κατὰ ἀνατολὰς κειμένας Ἰθάκη πανυπερτάτη ἐστὶ πρὸς δύσιν, ὡς ὑπερκειμένη καὶ ὑψηλοτέρα οὖσα τῶν δυτικῶν. ἢ διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ τοὺς κατοικοῦντας ἀνδρείους· ἐπάγει γὰρ τρηχεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. ad η 258 (ad p. ^[15]

9 33 68, 25 sqq.). ἐναντία, φησὶ, λέγει ἑαυτῷ ὁ Ὅμηρος.

9 44

ἐν μὲν γὰρ Ἰλιάδι παράγει τὸν Ὀδυσσεά τύπτοντα καὶ τοὺς μηδὲν αὐτῷ προσήκοντας τῶν στρατιωτῶν· ὃν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοῶντά τ' ἐφεύρο ι , τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε παραστάς (B 198. 99 confus. c. 189), καὶ ταῦτα ποιῶν ἔπειθεν. ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ τῶν ιδίων ἄρχειν δύναται· οὐ γὰρ αὐτῷ πείθονται ἀποπλεῖν· στρατηγοῦ δέ ἐστι κακοῦ τὸ καταφρονεῖσθαι. οὔτε οὖν λόγῳ δεινὸς ἦν (ἔπειθε γὰρ ἄν), οὔτε δόξῃ μέγας (ἐδεδίε σαν γὰρ ἄν), οὔτε μὴν χρηστὸς (ἡδοῦντο γὰρ ἄν). ἐροῦμεν οὖν ὅτι εὐθὺς ἀπὸ τῆς νίκης ὄντες οἱ ἐταῖροι ἐγαυρίων τῇ τύχῃ. τοιαῦτα δέ τινα καὶ Ἀγαμέμνων πέπονθεν· ἦναντιοῦντο γὰρ αὐτῷ πολλάκις Ἕλληνες. παραδέδωκε δὲ ἡ ἱστορία ὅτι καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι ὕστερον ἐπανάστασιν ἐποιήσαντο οἱ ἴδιοι αὐτοῦ στρατιῶται. πῶς οἱ ἀπολόμενοι Κίκονες βοᾶν εἶχον; φαμὲν ὅτι ἐν τῷ πορθεῖσθαι ἐβρόν, ἤκουσαν δὲ οἱ γεῖτονες οἱ τὴν ἡπειρον οἰκοῦντες, ὃ ἐστὶ μεσόγειοι· οἱ γὰρ πορθηθέντες παραθαλάσσιοι ἦσαν. ^[10]

9 51 ζ 103. ἡὼς] τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι ὥρας ζ' διάστημα.

9 60 πολλοὶ κατηγοροῦν τοῦ ἀπιθάνου, ὦν εἷς ἐστὶ καὶ Ζωῖλο· ἄτοπον γὰρ ἡγοῦνται μήτε πλέονας μήτε ἐλάττους ἀνηρῆσθαι ἀφ' ἐκάστης νηός, ἀλλ' ἴσους ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπιτάγματος· χρή δὲ τὰ πλάσματα πιθανὰ εἶναι. λύει δὲ ὁ Κράτης οὕτως· βούλεται Ὅμηρος ἐβδομήκοντα δύο ἀπολωλότας σημᾶναι. πεζὸν μὲν τὸ φάναι ἀπώλοντο οἱ ἐβδομήκοντα δύο, καὶ σχεδὸν ἀδύνατον εἰπεῖν [εἶναι] ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον. δώδεκα δὲ νεῶν οὐσῶν καὶ ἀπολομένων ἐβδομήκοντα δύο, εἴτε ἐκ μιᾶς νεῶς ἀπάντων εἴτε ἐκ πλειόνων, μηκέτι εἶναι τὸν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν πλήρῃ ἐν ἐκάστῳ πλοίῳ. ὅτε γὰρ ἡμελλον ἀποπλεῖν, τότε ἐξ ὀνόματος καλῶν πάντας καὶ εὐρῶν τοὺς λείποντας, ἀναγκαίως ἐμέρισεν εἰς τὰς ναῦς ἐξ ἴσης· ἐνέλιπον δὲ ἐξ εἰς ἐκάστην ναῦν ἐρέται. ζητεῖ Ἀριστοτέλης (fr. ^[10])

9 106sqg 172 edit. Tbn.), πῶς ὁ Κύκλωψ ὁ Πολύφημος, μήτε πατρὸς ὦν Κύκλωπος—Ποσειδῶνος γὰρ ἦν—μήτε μητρός, Κύκλωψ ἐγένετο. αὐτὸς δὲ ἐτέρῳ μύθῳ ἐπιλύεται· καὶ γὰρ ἐκ Βορέου ἵπποι γίνονται (Υ 223), καὶ ἐκ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης ὁ Πήγασος ἵππος. τί δ' ἄτοπον ἐκ Ποσειδῶνος τὸν ἄγριον τοῦτον γεγονέναι, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ἐξ αὐτοῦ ἀναλόγως τῇ θαλάττῃ ἄγρια γεννᾶται ἢ τερατώδη ἢ παρηλλαγμένα. γελοῖως δ' αὐτοὺς ἐτυμολογεῖ Ἡσίοδος (theog. 144)· Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπώνυμοι, οὐνεκ' ἄρα σφέν κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ξεῖς ἐνέκειτο μετώπῳ. ὁ δ' Ὅμηρος φαίνεται τὴν φύσιν αὐτῶν λέγων οὐκ εἰδὼς τὸ τοιοῦτον· εἰ γὰρ ἦν τι τοιοῦτον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ιδιότητας τῶν ὀφθέντων ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ Κύκλωπος, τὸ μέγεθος, τὴν ὠμότητα, οὕτω καὶ τὸ περὶ ὀφθαλμοῦ ἔγραψε. φησὶ δὲ ὁ Φιλόξενος, ὅτι ἐπλάνησε τὸν Ἡσίοδον τὸ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τυφλωθέντα μηκέτι ὁρᾶν. οὔτε δὲ περὶ πάντων εἶπε τῶν Κυκλώπων τοῦτο Ὅμηρος εἰκός τε τὸν Πολύφημον κατὰ τινα ἄλλην αἰτίαν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολωλέκεναι πρὸ τῆς Ὀδυσσεῶς ἀφίξεως. ὁ Κύκλωψ κατὰ Ὅμηρον οὐκ ἦν μονόφθαλμος φύσει, ἀλλὰ κατὰ τινα συντυχίαν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἀποβεβλήκει· δύο γέ τοι ὀφρῦς εἶχε· φησὶ γὰρ πάντα δέ οἱ βλέφαρα ρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρῦς εὔσεν αὐτμή (ν. 389). οἱ δὲ ἀντιλέγοντες τούτῳ φασὶν· εἰ δύο εἶχεν ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν ἕνα Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσε, πῶς συμφωνήσει τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενον· Κύκλωψ, αἶ κέν τίς σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν (ν. 502. 3), καὶ οὐκ εἶπεν ὀφθαλμῶν; ἔτι δὲ καὶ τὸ προκείμενον παρὰ τοῦ Κύκλωπος, ὅτι δύναται μοι ὁ Ποσειδῶν ἰάσασθαι τὸν ὀφθαλμόν (ν. 520). εἰ γὰρ ἦν ἐτερόφθαλμος ἤδη ὑπάρχων, ἔλεγεν ἂν αὐτῷ Ὀδυσσεύς· καὶ πῶς τὸν ἕτερον οὐκ ἐθεράπευσεν; ἀλλ' εἶπεν· ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων (ν. 525). [δι' αὐτοῦ δὲ τούτου ἀπολογοῦνται περὶ τοῦ εἶναι αὐτὸν διόφθαλμον, διὰ τοῦ εἰπεῖν· εἰ τὸν πρῶτον πηρωθέντα ὀφθαλμόν οὐκ ἐθεράπευσεν, οὐδὲ τοῦτον ἰάσεται]. πῶς ὑπερφιάλους καὶ ἀθεμίστους καὶ παρανόμους εἰπὼν τοὺς Κύκλωπας ἄφθονα παρὰ θεῶν αὐτοῖς ὑπάρχειν φησὶ τὰ ἀγαθὰ; ρητέον οὖν ὅτι ὑπερφιάλους μὲν διὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ σώματος, ἀθεμίστους δὲ τοὺς μὴ

νόμῳ χρωμένους ἐγγράφῳ διὰ τὸ ἕκαστον τῶν ἰδίων ἄρχειν· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἄλόχου (v. 115), ὅπερ ἀνομίας σημεῖον. Ἀντισθένης δὲ φησιν ὅτι μόνον τὸν Πολύφημον εἶναι ἄδικον· καὶ γὰρ ὄντως τοῦ Διὸς ὑπερόπτης ἐστίν· οὐκοῦν οἱ λοιποὶ δίκαιοι διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὴν γῆν αὐτοῖς τὰ πάντα ἀναδιδόναι αὐτομάτως· καὶ τὸ μὴ ἐργάζεσθαι αὐτὴν δίκαιον ἔργον ἐστίν. ἀλλ' ἔμπροσθεν εἶπε βιαίους· οἱ σφεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτεροι ἦσαν (ζ 6) [ὥσπερ καὶ τοὺς Γίγαντας· ὅσπερ ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευε (η 59)], ὥστε καὶ τοὺς Φαίακας βλαπτομένους ὑπ' αὐτῶν μεταναστῆναι. ἐγένετο δὲ διὰ τὸ ἀνόμοιον τῆς πολιτείας. ὑπερφιάλων τῶν μεγαλοφυῶν τῷ σώματι· τῶν δισημῶν γὰρ ἡ λέξις, ἀθεμίστων δὲ τῶν νόμοις μὴ κεχρημένων· φησὶ γὰρ θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἄλόχῳ v. εἰ γὰρ ἦν ἀθεμίστων ἀντὶ τοῦ ἀδίκων, πῶς λέγει· οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες; εἰ δ' εἴποι τις· καὶ πῶς ὁ Πολύφημός φησιν· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο ἀλέγουσιν (v. ^[45]

9 106sqg (59); σκοπεῖτω τὸ πρόσωπον, ὅτι Πολυφήμου ἐστὶ τοῦ ὠμοφάγου καὶ θηριώδους. καὶ Ἡσίοδος (op. 277 sqq.)· ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσι πετεινοῖς ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, ἀνθρώποις δὲ δέδωκε δίκη v. ὥστε Πολύφημον μόνον λέγει ὑπερήφανον καὶ ἄδικον, τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας Κύκλωπας εὐσεβεῖς καὶ δικαίους καὶ πεποιθότας τοῖς θεοῖς, ὅθεν καὶ ἀνῆκεν αὐτοῖς αὐτομάτως ἡ γῆ τοὺς καρπούς. ὑπερφιάλων ἀθεμίστων v. οὐ φασι συμφερόντως εἰρῆσθαι τοῦτο· τὸ γὰρ τοῖς ἀθεμίστοις, ὡς αὐτὸς λέγει, τοιαῦτα ἐκ θεῶν δεδωρῆσθαι ἀκούειν ἀσύμφορον. λύεται δὲ τῇ λέξει· τὸ μὲν γὰρ ὑπερφιάλον καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ κρείττονος τάττεται. οὐ γὰρ οἱ μνηστῆρες καθ' ἑαυτῶν ἔλεγον ἄν· οὐκ ἀγαπᾷς ὁ ἔκκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσθαι (φ 289). τὸ δὲ ἀθεμίστων τὸ μὴ κοινῶς τοῖς θεσμοῖς χρῆσθαι φασιν, ὡς τὸ τοῖσι δ' οὐ τ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες, ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὁρέων ναίουσι κάρηνα ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἄλόχων (ι 112 sqq.)· ὅτι μὲν γὰρ χρῶνται τῇ θέμει δηλοῖ, πλὴν οὐ κοινῇ. οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν (v. 115). ἀδικίαν καὶ παρανομίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Κύκλωψιν ἐντεῦθεν ὁ ποιητής, ὡς μὴ προνοουμένοις ἀλλήλων. ἀλλὰ μᾶλλον ἐμφαίνει, ὅτι διὰ τὴν ἄγαν δικαιοσύνην καὶ τὸ μὴ πλεονεκτεῖσθαι παρ' ἀλλήλων ἢ ἄλλως ἀδικεῖσθαι οὐδὲ ἐδέοντο τῆς ἀλλήλων προνοίας. ὅτι δὲ οὕτως ἔχει δῆλον ἐκ τοῦ Πολυφήμου· τούτου γὰρ κράξαντος συνῆλθον ἅπαντες (v. 401). τινὲς δὲ τὸ οὐκ ἀλέγουσιν ἀλλήλων οὕτω φασίν· οὐ φροντίζουσιν ἀλλήλων ὅσον ἔνεκεν ὑποταγῆς· ἕκαστος γὰρ αὐτοκράτωρ ἐστὶ καὶ οὐχ ὑποτάσσεται τῷ ἑτέρῳ. μόνος γὰρ ἄδικος ὁ Πολύφημος· ἀπάνευθεν γὰρ ὦν ἀθεμίστια ἤδη καὶ οἷος ποιμαίνεσκε (v. 188. 89), τῶν δ' ἄλλων ἕκαστος θεμιστεύει παίδων ἢ δ' ἄλόχῳ v. ὅθεν οὐδὲ τὸ σπήλαιον ἀνοίξαντες πολυπραγμονοῦσι, τί πέπονθεν. καὶ μαντείαις χρῶνται (v. 510) καὶ θεοὺς νομίζουσι· ἀλλὰ σύ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι (v. 412). πῶς τοῦ Κύκλωπος προειπόντος· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο ἀλέγουσι v, οὐδὲ θεῶν μακάρων v, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν (v. 275. 76), πάλιν ἐποίησε τοὺς Κύκλωπας λέγοντας· νοῦσον δ' οὐ πῶς ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθα, ἀλλὰ σύ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι (v. 411. 12); ἐναντίωμα γὰρ φαίνεται, μὴ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγοντος· τὸ γὰρ μὴ προσέχειν τοῖς θεοῖς κρειττόνων ἂν εἴη εἰκότως, τὸ δὲ προσέχειν πάλιν ἡττόνων. λύεται δὲ πάλιν ἐκ προσώπου τῶν λεγόντων. ὅτι μὲν γὰρ οἱ Κύκλωπες εἰσι πολὺ φέρτεροι τῶν θεῶν, ὁ Πολύφημος εἶρηκε πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, ὅτι δὲ οἱ Κύκλωπες τῶν θεῶν εἰσι κρείττους, τῶν ἄλλων οὐδεὶς εἶρηκεν. εἰ μὲν οὖν ὁ ποιητής ταῦτα εἶρηκεν ἢ ὁ αὐτὸς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐναντία ἦν. ἐπεὶ δὲ ἄλλος καὶ ἄλλος ἐστὶν ὁ λέγων, σκεπτέον τίνα περιέθηκε τοὺς ἀφρονεστέρους λόγους. δῆλον δὲ ὅτι τῷ Πολυφῆμῳ, ὅς οὐχ ὁμογνώμων ἦν τοῖς ἄλλοις οὐδ' ἐν τῇ περὶ θεῶν δόξῃ ὠμολόγει· ἐποιμαίνετο γὰρ, ὡς φησιν ὁ ποιητής, ἀπόπροθεν οὐδὲ μετ' ἄλλους πωλεῖτο, ἀλλ' ἅπανενυθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδει (v. ^[95]

9 106sqg (100)

188. 89). αὐτὸς οὖν καὶ περὶ θεῶν τὰ ἀθεμίστια εἰδὼς ἡγεῖτο καὶ τοὺς ἄλλους Κύκλωπας τὰ αὐτὰ δοξάζειν αὐτῷ, τοὺς δὲ συμβεβήκει βελτίους ἐκείνου τὴν φύσιν ὄντας μὴ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἐκείνῳ· περὶ γὰρ τούτων ἔφη ὁ ποιητής· οἳ ῥα θεοῖσι πεποιοότες ἀθανάτοισιν (v. 107). ἀντίθεος Πολύφημος (α 70) ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἄνοιαν ἐξισάζων τοῖς θεοῖς ἔστι γὰρ εἷς ἐκείνων, περὶ ὧν λέγει (θ 225)· οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξῳ v. κοινῶς γὰρ περὶ αὐτῶν λέγει ὁ Πολύφημος· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο ἀλέγουσιν οὐδὲ θεῶν μακάρῳ v. v. [110]

9 112 ad p. 86, 15. ad p.

9 115 88, 14. v.

9 127 106 sqq. (p. 88, 9). v.

9 167 399. cf.

9 174 ad p. 91, 9 sqq. προτάξας τὸ γένος ἐπήνεγκε τὸ εἶδος.

9 195sqg διὰ τί δώδεκα; καὶ γὰρ ὀλίγοι, ἵνα μὴ δοκῇ ὡς ἐπὶ ληστείαν ἤκειν· ἐλάττους δὲ πάλιν οὐκ ἦγεν, ἵνα μὴ εὐκαταφρόνητος εἶναι δόξη. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐπιφέρεται, ἵνα μὴ ὡς πολέμιος εἶναι δοκῇ. αὐτὸς δὲ πάρεστι καὶ οὐ προπέμπει, ἵνα μὴ φαίνηται δειλός [τοῖς Φαίαξι]. τὸν δὲ ἄσκον οἰκεῖον ἐφόδιον λαμβάνει [τὸν οἶνον] πρὸς ποιμενικοὺς καὶ ἀγρίους ἄνδρας. [διὰ] τί οὖν κινεῖ τὸν Ὀδυσσεά πρὸς τὸ μὴ πεισθῆναι τοῖς ἐταίροις συμβουλευούσι φυγεῖν (v. 228); ὅτι γενόμενος ἐν τῷ σπηλαίῳ οὐδεμίαν βίου θηριώδους ὑπόνοιαν ἔλαβε. αὐτίκα γὰρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγῆνωρ ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν v. , ἄγριον κτλ. εἵκασεν ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ σπηλαίου μέγαν τινὰ εἶναι καὶ ἄγριον ἐκ τοῦ ἐπ' ἐσχατιᾶν οἰκεῖν (v. 182). διὰ τί οὖν οὐ πείθεται τοῖς ἐταίροις; ἄδικον αὐτῷ ἐδόκει μὴθὲν ἀδικήσαντα. καὶ ἄλλως δὲ, ὡς ἔφην, ἡμερότητα ἔβλεπε, καὶ ἔμπειρος ὧν κινδύνων οὐ πάννυ ἐφοβεῖτο, καὶ συνέσει ἐθάρσει. καὶ εἰ ἄγριος ἦν, ἀλλ' οὐκ ᾔετο ἀνθρωποφάγον εἶναι. καὶ εἴ μοι ξένια δοίη (v. 229). ποῖον ξένιον ἤλπιζε λαβεῖν παρὰ ἀνθρώπου θησαυροὺς μὴ ἔχοντος, τυροὺς δὲ μόνον καὶ γάλα βλέπων; δεῖ δὲ τὰς κατηγορίας ποιεῖν οὐκ ἐκ τῶν ἀποβάντων· ἄδηλον γὰρ εἰ ἐπιεικὴς ἦν ἀνὴρ· εἰ καὶ πρὸ τῆς πείρας γὰρ λέγει περὶ τοῦ Πολυφήμου τὸ αὐτίκα γὰρ μοι οἶσατο κτλ., τὰ ἐπίθετα ταῦτα τὰ δεινὰ ἄλλοτε ἐπράττετο εἰ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων οὐκ ἔγνωσται. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τὸ ἄδηλον ἐν τῷ βίῳ καὶ τῶν φρονίμων κρεῖττόν ἐστιν, ὅπου ἐν τοῖς τοιούτοις ἐνίοτε καὶ ἄφρονες κατορθοῦσιν. καὶ τί ξένιον ἤλπιζεν; προβάτου δὸρὰν ἴσως; ἀλλὰ τὸν εἰς τοὺς ξένους καθήκοντα ἔλεον προσδέχεσθαι πρέπον τὸν ἀποπεπλανημένον ἔξω τῆς οἰκουμένης διὰ τοῦ .. ἀγνοεῖν καὶ παραπεμφθῆναι βούλεσθαι διὰ τῆς μηνύσεως τῶν τόπων. τοῦτο γὰρ καὶ εἰκὸς διανοοῦμενος οὐκ ἐπείσθη τοῖς ἐταίροις ὥστε φεύγειν, ἀλλὰ τῷ κινδύνῳ προσεβάλλετο μαθεῖν ἀξιῶν ὁποῖω πλῶ τεύξεται τοῦ νόστου. quod Porphyrius (H f. [25]

9 197* 53 b int., M a f. 106 a) tradit, Maronis uxorem Oedercen fuisse, in Paralipomenis eius (Herm. XIV, p. 249) afferendum fuit. p.

9 213 90, 17. .

9 223 ... * πῶς δὲ ἔχει ποιμενικὰ ἀγγεῖα, μήτε τεκτόνων ὄντων (v. 126) μήτε λιθοξόων; τί δὲ καὶ κισσύβιον (v. 346); ἴσως ἀγροικοτέρως ἑαυτὸν κατεσκεύασεν. cf.

9 225 ad p. 88, 12. * διὰ τί οὐ καυχᾶται ὁ Ὀδυσσεύς; ὅτι ἐλέου ἄξιον θέλει παραστήσαι αὐτόν.

9 229 p. 91, 1 sqq., et ad p. 91, 9 sqq. .

9 240 ... πῶς δὲ οὐκ ἄλογον, ὅτε μὲν ἡρημαμένον ἦν τὸ σπήλαιον ἄθυρον αὐτὸ καταλιπεῖν, ἔνδον δὲ γενόμενον ἐπικλείειν; καὶ τοῦτο πρὸς τὸν μῦθον, ὑπὲρ τοῦ μὴ διαδρᾶναι τοὺς ξένους. ἢ ἵνα μὴ

ἐπεισέλθῃ τὰ ἄρσενα. οὐ δεῖ ζητεῖν, πῶς ταῖς εἰωθυίαις ὁμιλίαις χρηταί, εἴπερ ἔξω τυγχάνει τῆς οἰκουμένης· ἐπεὶ τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὰ περὶ τοὺς Φαίακας ἀνασκευάσομεν (ζ 205 coll.

9 252 278). εἰκὸς οὖν καὶ ἄλλους πεπλανῆσθαι. p.

9 267 91, 9. ad p.

9 275 88, 24 sqq. scholium H (f.

9 276 54 a) de v. φέρτερος notione eadem fere ratione, qua ad Iliadem p. 195, 17 edidimus, se habet, nisi quod quae post ἰσοφόροι (p. 196, 2) ibi sequuntur omittit. διὰ τί μὴ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν τὰ ξίφη ὁ Κύκλωψ καὶ ἀπεγύμνωσεν αὐτούς; τὰ τῆς ἐπιβουλῆς ἴσως ἔλαθεν αὐτὸν πρὸς τὴν βορὰν ἐπειγόμενον.

9 311 v. 106, p. 84, 13 sqq. κακῶς [δέ] φασιν ἐπιτρέπῃ τῇ ἐκ τοῦ κλήρου τύχῃ τὸ πρᾶγμα· δέ ον γὰρ ἐλέσθαι τοὺς ἐπιτηδεῖους.

9 331 ἀλλ' οὐδεὶς ἂν τοιοῦτον πρᾶγμα ἐκουσίως ὑπέστη. τὸ δὲ ἐπιλέξασθαι καταγινώσκοντος ἦν τῶν λοιπῶν. πρὸ καιροῦ δὲ ὁ κλῆρος οὐ γὰρ ἐν ταῖς χρεαίαις ἕκαστα δεῖ πράττειν. θ 564, p. ^[5]

9 333–345 79, 16 sqq. (et inter scholia exc.). ι 106, p.

9 383 85, 12. φασὶν οἱ ἱατροί, ὅτι οἱ καιόμενοι οὐκ ἐκβάλλουσιν αἷμα, φρυγομένων τῶν σαρκῶν.

9 388sqg ῥητέον οὖν ὅτι οὐκ ἔφθασεν ἀποφρυγῆναι τὰ ἐν βάθει ἀγγεῖα. πῶς δὲ μὴ εὐθὺς πληγεὶς ταῖς χερσὶν ἐπελάβετο τῶν περιστρεφόντων τὸν μοχλόν; ἢ ὅτι μακρὰν ἀπέσχον, ἢ ἡ ἐπίθεσις ὀξεῖα, ἢ ὅτι αἱ κινήσεις τῶν μεγάλων σωμάτων βραδεῖαι. ἢ περιαλγῆς ὦν τῷ πάθει ἐπετετάρακτο, ἢ οὐκ ἐσωφρόνει διὰ τὴν μέθην. εὐρὺ δὲ ἦν καὶ τὸ σπῆος, ὥστε μὴ εἶναι ῥάδιον συνειλῆσαι εἰς ἓνα τόπον. αὐτὰρ ὁ Κύκλωψ μεγάλ' ἤπυε v. ^[5]

9 399 καίτοι οὐ περὶ αὐτὸν ῥέουσιν, ἀλλ' ἀπάνευθεν, ἐκ τοῦ εἰπεῖν ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλο ς. λύει δὲ τὴν ἀπορίαν τὸ μέγαλα βοᾶν αὐτὸν καὶ ἐν ἐρημίᾳ εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἐξακούεσθαι. διὰ τί οὐκ ἤκουον οἱ ἐταῖροι τοῦ Ὀδυσσεύος οἱ ἐν τῇ νηὶ βοῶντος τοῦ Κύκλωπος; καίτοι Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς νήσου φησὶ τῆς πόρρωθεν ἀκούειν αὐτῶν τε φθογγῆν οἴων τε καὶ αἰγῶν (v. 167). ῥητέον οὖν ὅτι ἀσήμους φθόγγους συμμίκτους οἴον τε ἦν πόρρωθεν ἀκούειν, ὁ δὲ Κύκλωψ εἷς ὦν ἐβόα ἐν τῷ ἄντρῳ. v. ^[5]

9 411 106 sqq., p. 88, 24 sqq. διὰ τί τοὺς φίλους προεξήνεγκε τοῦ σπηλαίου; δεικνὺς τὸ κηδεμονικὸν αὐτοῦ περὶ αὐτούς, ἢ ἵνα, ἐάν τι συμβῇ αὐτοῖς εἰς τὴν ἐκβολήν, αὐτὸς γοῦν πάθῃ σὺν αὐτοῖς, ἢ ἵνα μὴ τάραχον ἐμποιήσωσιν ἰδόντες αὐτὸν μὲν προεξερχόμενον, αὐτοὺς δὲ ἀπολειπομένους.

9 491 πῶς οὖν ἀκούει; προεῖρηκε γὰρ (v. 473) ἀλ' ὅτε τόσσον ἀπῇ v , ὅσσον τε γέγωνε βοήσα ς ἵτοι μεγάλῳ φωνος ὁ Ὀδυσσεύς—οὐ μακρὰν γὰρ ἀπελθὼν κατὰ τὸ πρῶτον ἐλάλησεν, ἀλλὰ ὀλίγον τι [ἐπεὶ μεγάλῳ φωνος ὁ Ὀδυσσεύς]—ἐδιπλάσιασεν ἴσως τὴν φωνήν· ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς νήσου ἤκουε τῆς φθογγῆς τῶν ζώων καὶ τῶν Κυκλώπων (v. 167), πῶς ἐγγυτέρω ὦν τότε οὐ μὴ ἠκούσθη; ἢ ὁ μὲν Κύκλωψ τὸ πρὶν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκάθητο, ἀκούσας δὲ τῆς φωνῆς ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὸ ἀκρωτήριον. ὁ μὲντοι Πορφύριος οὕτω φησὶν αὐτολεξεῖ· ὅτι οὐ τὸ τῆς τοῦ βοῶντος φωνῆς περιγράφει τὸ ὅσον τε γέγωνε βοήσας, τὸ δὲ μέτρον τῆς ἀκοῆς, ὃ ἔμμετρόν ἐστι πρὸς τὴν τοῦ βοῶντος ἀκρόασιν. εἴπερ οὖν ἐν τῷ πρώτῳ διαστήματι τοσοῦτον μέγεθος φωνῆς ἀφῆκεν, ὅσον ἥρκει πρὸς τὸ ἐξάκουστον γενέσθαι—ἐπεὶ καὶ ὁ ποιητὴς οὐχ ὅσον μέγιστον εἶρηκε γεγωνήσαι ἄν τις ἀπεῖχεν, ἀλλ' ὅσον βοήσαντος γεγωνὸς ἐγένετο καὶ ἐξάκουστόν· εἰ δὲ καὶ τὸ μέγιστον εἶρηκεν, ἀλλ' ὅσον τότε γέγωνε βοήσας—, ἐνεδέχετο καὶ διπλάσιον καὶ πολλαπλάσιον ἀπέχοντα τὴν βοὴν ἐπιτείνοντα γεγωνεῖν. πῶς [δέ] ἤκουσεν ἔτι Πολύφημος, διπλάσιον αὐτοῦ ἀποστάντος; καὶ φαμεν ὅτι οὐκ ἦν ἴσως πολὺ τὸ διάστημα. ἔτι δὲ καὶ γέγωνε βοήσα ς δυνατὸν οὖν ἐπιτείνοντα τὴν βοὴν ἀκουσθῆναι. ἢ τάχα οὐ τὴν διπλάσιον αὐτὸν

σημαίνει, ἀλλ' ὅτι τὸ δεύτερον διεπεραιώθημεν. ἦν δὲ καὶ μεγαλόφωνος Ὀδυσσεύς, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι· ἀλλ' ὅτε δὴ ὅπα τὴν μεγάλην (Γ 221). ἄμεινον δὲ εἶπεῖν, ὡς τὸ μὲν πρῶτον ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἤκουσεν αὐτοῦ, τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. διὰ τί ὁ Ὀδυσσεὺς οὕτως ἀνοήτως εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὠλιγώρησεν εἰπὼν· ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται οὐδ' ἔνοσίχθων; Ἀντισθένης μὲν φησι διὰ τὸ εἰδέναι ὅτι οὐκ ἦν ἱατρὸς ὁ Ποσειδῶν, ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων· Ἀριστοτέλης (fr. ^[25]

9 525 174 edit. Tbn.) δὲ οὐχ ὅτι οὐ δυνήσεται, ἀλλ' ὅτι οὐ βουλήσεται, διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ Κύκλωπος. φασὶν ὅτι συνασεβεῖ τῷ Κύκλωπι καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. φάμεν δὲ ὅτι διὰ τὴν τύφλωσιν, οὐ διὰ τὰς φωνὰς ταύτας ὠργίσθη Ποσειδῶν· τούτων γὰρ ὁ νοῦς οὐδὲ Ποσειδῶν ἴσεται κακὸν ὄντα, μὴ βουλόμενος· οὐ γὰρ μὴ δυνάμενος. ἐδύνατο γὰρ ὁ Ποσειδῶν αὐτὸν θεραπεῦσαι, οὐκ ἠβούλετο δὲ διὰ τὰς πονηρίας αὐτοῦ. διὰ τί οὖν ὁ Ποσειδῶν ὠργίσθη, καίτοι μὴ χαλεπαίνων διὰ τὸ ἀπόφθεγμα, ἀλλὰ διὰ τὴν τύφλωσιν; Κύκλωπος γὰρ κεχόλωτα ἰ, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσε (α 69), καίπερ πονηροῦ ὄντος καὶ τοὺς ἐταίρους ἐκείνου κατεσθίοντος; λύων δὲ ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ, μὴ ταῦτον εἶναι ἐλευθέρῳ πρὸς δοῦλον καὶ δούλῳ πρὸς ἐλεύθερον, οὐδὲ τοῖς ἐγγὺς τῶν θεῶν οὔσι πρὸς τοὺς ἀποθνήσκοντες. ὁ δὲ Κύκλωψ ἦν μὲν ζημίας ἄξιός, ἀλλ' οὐκ Ὀδυσσεὶς κολαστέος, ἀλλὰ τῷ Ποσειδῶνι, καὶ εἰ πανταχοῦ νόμιμον τῷ φθειρομένῳ βοηθεῖν, πολλὸ μᾶλλον τῷ υἱῷ· καὶ ἥρχον ἀδικίας οἱ ἐταῖροι (ν. 225). * ἴσεται οὐδ' ἔνοσίχθων, ὡς εὐλαβούμενος δηλονότι ἀντιπράττειν τῷ Διὶ τῷ πάντων πατρὶ θεῶν, οὐ μὴ ἐπιστρέφεσθαι διετείνεται ὁ Κύκλωψ ὀπίσθην ἐν τῷ οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς μέγαλοιο ἀλέγουσιν (ν. 275). πῶς παρὰ Φαίαξιν ἐχθρὸν ἑαυτὸν Ποσειδῶνος λέγει κτλ., edit. θ 564, p. 80, 8. Ad 1. ^[25]

10 6 15 sqq. διὰ τί οὐκ αὐτὸς κατέχει τοὺς ἀνέμους, μόνον κελεύσας Ζέφυρον πνεῖν; ἐπεὶ καὶ δίχα τοῦ κλεῖσαι τὸν ἀσκὸν ἐδύνατο κελεῦσαι τῷ Ζεφύρῳ, ἅτε δὴ τὴν ἐξουσίαν λαβὼν παρὰ τοῦ Διός.

10 20 πῶς δ' αὖ καὶ ἐν Ἰλιάδι (I 5. Ψ 230) ὑποστησάμενος τοὺς ἀνέμους ἐν Θράκῃ οἰκεῖν νῦν παρ' Αἰόλῳ φησὶν; εἴληπται μὲν τὸ πλάσμα πρὸς τὸν καιρὸν, διὸ οὐ δεῖ ζητεῖν τὰ τοιαῦτα· ἀνεύθυνα γὰρ τὰ τῶν μύθων. οἱ δὲ εἶπον τοὺς δαίμονας οἰκεῖν ἐν Θράκῃ αὐτεξουσίου ὄντας, τῶν δὲ πνοῶν τὸν Αἰόλον κρατεῖν. οἱ δὲ ἐμπειρίαν ἔχουν τὸν Αἰόλον πνευμάτων μεταβολῆς, καὶ διὰ τοῦτο κατέχουν τὸν Ὀδυσσεά μηνὸς ἡμέρας, ἕως οὗ εὖρη τὸ ἐπίφορον πρὸς Ἰθάκην. τινὲς δὲ ὅτι παρετήρησεν ἀστρολογίας ἔμπειρος ὢν [ὁ Ὀδυσσεύς], ἡλίου ὄντος ἐν ταύρῳ Ζέφυρον πνεῦσαι. οἱ δὲ ἄνεμοι πνέουσιν ἐνίοτε καὶ καθ' ἑαυτοὺς, οὐ κατ' Αἰόλον· καὶ γὰρ ἡμεῖς δίχα βασιλικοῦ πράσσομέν τι προστάγματος. ad ν. ^[10]

10 23 34 sqq. διὰ τί οὐ προεῖπεν αὐτοῖς; ἐπειδὴ οὐκ ἤλπιζεν ὑπονοήσαντας [ὡς] κακουργῆσαι.

10 34sqg καὶ γὰρ τῶν ἐν Ἰσμάρῳ λαφύρων τὴν ἴσην μοῖραν ἔδωκεν (ι 42) καὶ τῶν ἀγρίων αἰγῶν (ι 160) καὶ τῶν περὶ Κύκλωπα (ι 549). καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκα δ' ἄγεσθα ἰ. πόθεν τεκμηράμενοι; ὁ γὰρ ἀσκὸς κοῦφος, ἅτε πλήρης ἀνέμων. λύεται δ' ἐκ τῆς λέξεως· πρόκειται γὰρ ὡς ἐλέγετο περὶ τοῦ Αἰόλου αὐτοῦ, ὡς νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ, ἀργυρῇ (ν. 23). διὰ τοῦτο οὖν ἐβάσκηναν, ὅ τε δεσμός πολυτελεῖς ὢν ὑποψίαν ἐδίδου. πῶς ἄγοντες αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν οὐκ ἦσθοντο κοῦφον ὄντα; ἀλλ' ἐν νηὶ κατέδει μέρμιθι ἀργυρῇ. καὶ πῶς ἤμελλεν ὑπὸ Φαιάκων τυχεῖν κομιδῆς, ταῦτα καθ' ἑαυτοῦ λέγων; ἀλλ' ἀπέδειξε τοὺς ἐταίρους αἰτίους ὄντας· ἐλεεινότερον οὖν ἑαυτὸν ἀποδείκνυσιν. ^[10]

10 72-73 κακῶς δὲ φησι ταῦτα πρὸς τὸν Ἀλκίνοον ἐκφέρειν, ὡς θέμις καὶ αὐτὸν διαβάλλειν. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐλεεινότερος εἶναι ἡγεῖται, ὡς οὐκ ἰδίου ὄντος τοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλὰ τῶν ἐταίρων. τὸ τοὺς Λαιστρυγόνας κατάγειν τὴν ὕλην ἐναντίον ἐστὶ τῷ παριστᾶν αὐτοὺς ὡμοφάγους εἶναι.

[5]

- 10 103–104 λούιτο δ' ἄν ἐκ τοῦ ἔθους εἰθίσμεθα γὰρ τῇ ὕλῃ καὶ εἰς ἄλλο χρῆσθαι, πρὸς τε ἀλέαν καὶ φῶς καὶ κατασκευὴν. ε 334, p.
- 10 136 58, 2; ad p. 57, 5; ad p. 58, 4. ἄλογόν ἐστι τὸ τοὺς ἐταίρους ἀθυμίᾳ περιβάλλειν.
- 10 190sqg λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ. πρὸς γὰρ τὸ δεῖν σκέψασθαι τοὺς οἰκήτορας τῶν τόπων ἤρμοττε τὸ τὴν ἀπορίαν τῶν χωρίων εἰπεῖν. v.
- 10 213 ad p. 101, 4. v.
- 10 239–240 329, p. 99, 16 et p. 100, 5. τί οὖν, φασί τινες, αὐτῇ χρειά ἀποθηριοῦν; εἰ μὲν γὰρ οἰκετῶν ἔχρηζεν, ἔδει φυλάττειν ἀνθρώπους, εἰ δὲ ἀνελεῖν, ἦν ἀποκτεῖναι.
- 10 242 ἴσως τὰ μυθικὰ ἀσυκοφάντητα, καὶ ὅτι ἐτέρπετο, ὡς καὶ ἄλλοι θεῶν παῖδες. v.
- 10 249 ad β 67. ad p.
- 10 293 101, 4. v.
- 10 296 ad p. 99 sqq. v.
- 10 305 ad p. 100, 10. ad p.
- 10 318 100, 9. διὰ τί ἐφοβήθη ἡ Κίρκη τὸ ξίφος τοῦ Ὀδυσσέως θεὰ οὐσα; φαμὲν ὅτι τοὺς πολὺν χρόνον ζῶντας δαίμονας θανάτω δὲ ὁμῶς καθυποβαλλομένους θεοὺς εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ ποιητής.
- 10 323sqg ἡ φυσικῶς φοβεῖται τὸ ξίφος ἡ Κίρκη, ὡς καὶ ἄλλας τινὰς ὕλας τινὲς τῶν δαιμόνων, ὡς καὶ Διονύσιος ἐν Λιθικοῖς· φύσει δὲ κρύσταλλον ἰ δ' ἱερὴν ἴασι v , ἐχθρὴν Ἐμπούσησι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι v. εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν (v. 334). οὐχ ἡδονῆς ἀλλὰ πίστεως ἔνεκεν τοῦτο προβάλλεται. τὸ σοὶ δέ τις ἀκήλητος ἐν στήθεσσι νόος ἐστὶν ἐναντίον τῷ οἱ δὲ συὼν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε καὶ δέμας , αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος , ὡς τὸ πάρος περ (v. [5]
- 10 329 239. 40). εἰ γὰρ ἔμενεν ὁ νοῦς, πῶς ἀπορεῖ ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτι οὐ μεταβέβληκε; καὶ τούτου δὲ ἡ λύσις ἐκ τῆς λέξεως. καὶ γὰρ περιφραστικῶς λέγει σοὶ δέ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀκήλητος εἶ. ἢ τὸ αὐτὰρ νοῦς ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ οὐκ ἐπὶ παντὸς λέγει τοῦ νοῦ, ἀλλὰ τῆς ἡμερότητος. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ (v. 240). οὐχ ὡς σύμπας, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλάνθρωπον μόνον, διὸ καὶ σαίνουσιν (v. 215), ὥσπερ οἱ δελφῖνες φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν κατὰ τὸν Πίνδαρον (fr. 260) ἐκ τοῦδε δῆλον, ὅτι ἡδονῇ σχεθεὶς τὸν νοῦν οὐκ ἀποβάλλει, ὥστε, εἰ θέλει, πάλιν ἐπανερχεται εἰς καλὴν διαγωγὴν. οἱ συὼν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος , ὡς τὸ πάρος περ (v. 239. 40). καὶ πῶς; εἰ γὰρ σώζουσι τὴν ἀνθρωπίνην γνῶμην καὶ πιόντες, πῶς Ὀδυσσεὶς θαυμάζει; οὐδὲν γὰρ πέπονθεν ἀλλοιότερον. ῥητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐθέλχθη οὐδ' ἥλλαξε τὸ τῆς γνῶμης, διότι σοφὸς ἦν, οἱ δὲ ἐταῖροι ἐν τοιαύτῃ τινὶ ἔξει ἐγένοντο, ὥστε ἔχειν μὲν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ὀρθήν, οὐ μέντοι καὶ τὸν νοῦν ἐγρηγορότα. ἴσως οὖν τὸν μὲν νοῦν ἀπὸ μέρους ὅλον λέγει· ἢ αὐτὴ τούτων μὲν οἶεται καὶ τὸν νοῦν τρέπεσθαι, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς αὐτὰρ νοῦς ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ ἀκούσας παρὰ τῶν ἐταίρων φασὶν ἔμαθεν. πῶς δὲ, εἰ ἡ ῥάβδος ἡ μεταμορφοῦσα—ἐπὶ γοῦν τοῦ Ὀδυσσέως λέγει ῥάβδω πεπληγυῖα (v. 319)—, ἔπειτά φησι θαυμάζειν ὡς οὐ τι πίων τάδε φάρμακ' ἐθέλχθη; ἀλλ' ἕτερόν ἐστι τὸ λεγόμενον. οὐ γὰρ ὅτι οὐκ ἔθελξεν αὐτὸν διὰ τοῦ φαρμάκου, διὰ τοῦτο φάσκει τῇ ῥάβδω πλήσσειν ὡς μεταμορφοῦν ἱκανῇ, ἀλλ', ὅποιον ἦν καὶ ἐπὶ τῶν ἐταίρων, εἰληφέναι μὲν τὸν κυκεῶνα καὶ πεπωκέναι, τὴν δὲ τὴν ψυχὴν οἰομένην τεθέλχθαι αὐτὸν ἐπιφέρειν τὴν ῥάβδον, ὅτι οὐχ ὁ κυκεῶν τὸ σῶμα ἦν τὸ μεταβάλλον, ἀλλ' ἡ ψυχὴ. ἔπειτα διὰ τοῦτο οὐ θαυμάζει, ὅτι τῇ ῥάβδω πληγεὶς οὐ μετεμορφώθη, ἀλλὰ φησιν ὡς οὐ πῶς v. τὸ [δὲ] θελχθῆναι ὁ ποιητὴς οὐκ ἐπὶ τοῦ σώματος τίθησιν ἀλλοιώσεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀφροσύνης· ἢ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει (Ω 343)· θελχθείσης

- γὰρ τῆς ψυχῆς, διὰ τὸν ἐπιφερόμενον ὕπνον καὶ ἡ ὄρασις τῶν ὀφθαλμῶν τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος, μαχόμενον εἶναι δοκεῖ τὸ σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν v. ^[35]
- 10 334 323 sqq., p. 99, 6. ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς ὁ Εὐρύλοχος ταῦτα λέγει, μὴ εἰσελθὼν πρὸς τὴν Κίρκην.
- 10 433 ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι ἐστοχάσατο ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς θύρας προσσαινόντων αὐτῷ ἀνθρωπίνως. ad v.
- 10 487-491 492. διὰ τί οὐκ αὕτη μαντεύεται; ὅτι οὐκ ἂν ἐπίστευσεν Ὀδυσσεὺς ἐρώσης αὐτῆς.
- 10 492 ἢ τὰ κατὰ μὲν Σειρήνας καὶ τὸν πορθμὸν ὡς γειτνιῶσα μηνύει, περὶ ὧν οὐδ' ὁ Τειρεσίας εἶπεν εἰδὼς ἐροῦσαν τὴν Κίρκην, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἐπιτρέπει τῷ μάντει. * καὶ πῶς ἡπίσταντο τὴν δύσιν ἐν σκότῳ ὄντες; λέγομεν ὅτι παρὰ τοῖς Κιμμερίοις σκότος ἦν, οὐχ ὅπου ἡ θυσία ἐγίνετο.
- 11 15sqg Πῶς οὖν ζῶσιν; ἢ ἐπιδέρεται, ὃ ἐστὶν ἐπιλάμπει, μὲν ὁ ἥλιος τοὺς Κιμμερίους, οὐ φαέθων δέ, ἀντὶ τοῦ οὐ πάνυ λάμπων, οὔτε κατὰ δύσιν οὔτε κατὰ ἀνατολήν, διὰ τὸ ἀνατολικοῖς καὶ δυτικοῖς ὅρεσι περιέχεσθαι κατὰ μόνην δὲ μεσημβρίαν ἥλιον ὀρῶσι. τὸ οὖν ἀλ λ' ἐπὶ νύξ ἐπὶ τῆς ἀορασίας κεῖται. διὰ τί προτράπηται ι; δοκεῖ εἰδέναι ὁ ποιητής, ὅτι ὁ ἥλιος τὴν ἐκούσιον πορείαν ποιούμενος ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὰς ὁμῶς ὑπὸ τοῦ παντὸς ἀνθέλλεται εἰς τὸ ἐναντίον καὶ αὐτός. πολλὰ δὲ γουνούμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα κτλ. ^[5]
- 11 29-30 πῶς, εἰ μὴ αἰσθάνονται πρὸ τοῦ πιεῖν τὸ αἶμα; εἰς τιμὴν οὖν τῶν δεσποτῶν ἡ δέησις. ζητεῖται, διὰ ποίαν αἰτίαν κατελθὼν ἐν τῷ Ἄϊδι Ὀδυσσεὺς ἐτάξατο τοῖς νεκροῖς, ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν θῦσαι. καὶ φαμεν· ὅτι οἱ νεκροὶ ἄτοκοι εἰσι καὶ οὐ τίκτουσι, διὰ τοῦτο ἐτάξατο αὐτοῖς βοῦν μὴ γεννῶσαν θῦσαι. πῶς οὐδένα ὄρᾳ τῶν παρὰ Κύκλωψιν ἢ Λαιστρυγόσιν ἀπολομένων; ἐπεὶ, εἰ καὶ ἀθέσμως, ἐτάφησαν. ^[5]
- 11 90sqg καὶ πόθεν ἔγνω ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Τειρεσίαν; ἢ ἀπὸ τοῦ εἶναι τυφλὸν ἢ ἀπὸ τοῦ βαστάζειν τὸ σκῆπτρον. ἐκεῖνος δὲ πάλιν πῶς ἔγνω τὸν Ὀδυσσεῆα τυφλὸς ὢν; ἤγουν ὡς μάντις, ἢ οὐχ ὡς Ὀδυσσεῆα τοῦτον ἔγνω, ἀλλ' ὡς προσάγοντα τὰ σφάγια. οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται ι.
- 11 188 πῶς οὖν οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβα ν, τάχα δ' ἄγρὸν ἵκοντο (ω 205); νῦν οὖν ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. ἐναντίον εἶναι δοκεῖ τοῦτο τῷ Ἀξιο ὅ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν (B 850)· εἰ γὰρ κάλλιστος οὗτος πάντων, οὐκ ἄρα ἐκεῖνος.
- 11 239 λύεται δὲ κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ κάλλιστον οὐχ ἔν λέγεται, ἀλλὰ πλείω. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτός, ποτὲ μὲν λέγων Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην (Z 252), ποτὲ δὲ ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασάνδρην (N 365)· καὶ μὴν καὶ ἀμφοτέραι τοῦ Πριάμου θυγατέρες, καὶ ἐὰν ἡ μία θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, οὐκ ἄρα τις ἄλλη, ἀλλ' ὁμῶς καὶ ἐπὶ τῶν δύο τοῦτο φησι. δύναται δὲ καὶ τὸ αἶα μὴ τὴν γῆν λέγειν, ἀλλ' ὄνομα κρήνης. φέρει δὲ τὸ ἔπος καὶ Εὐδοξος ἄνευ τοῦν· Ἀξιο ὅ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶ α. πολλῶν γὰρ ποταμῶν ἐμβαλλόντων εἰς τὸν Ἀξιὸν θολερῶν, Αἶα ἡ κρήνη διαυγέστατον ἀνίησιν ὕδωρ, ὥστε τὸ κάλλιστον οὐκ ἐπὶ τοῦ ποταμίου ὕδατος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κρηναίου φησίν. ἔστι δὲ καὶ ἐκ προσώπου λῦσαι· τὸ γὰρ περὶ τοῦ Ἐνιπέως ἡ Τυρῶ λέγει ἐρασθεῖσα αὐτοῦ. πῶς οὖν ἐν Ἰλιάδι ὁ Ἀξίος; ἢ τοῦ μὲν Ἀξιοῦ τὸ ὕδωρ, τοῦ δὲ Ἐνιπέως τὸ σῶμα, ὅθεν καὶ ἠράσσατο ο. πῶς οὖν ἐν Ἰλιάδι δώδεκα γὰρ Νηληῖος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν (Λ 692); ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλοι, ἐκ Χλωρίδος δὲ τρεῖς. ^[15]
- 11 286 ἢ νῦν κατ' ἐξοχὴν τῶν τριῶν ἐμνήσθη, Χρομίου μὲν ὡς πρεσβυτάτου, Περικλυμένου δὲ ὡς ἀνδρειοτάτου, Νέστορος δὲ ὡς συνετωτάτου. ἀποροῦσί τινες, πῶς τὸν Τιτυὸν εἰπὼν, ὅτι ἐ π' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα (λ 577), πάλιν περὶ Ὡτου καὶ Ἐφιάλτου διαλεγόμενος μηκίστους τούτους ἔθρεψε ζεῖδωρος ἄρουρα μετὰ γε κλυτὸν Ὡρίων α.
- 11 309 καίτοι ἐννεαπήχεις τούτους φησὶν εὖρο ς, αὐτὰρ μῆκος γενέσθαι ἐννεοργυρίου ς. τί γὰρ ἂν εἴη καὶ εἰκοσιεννέα ὀργυῶν μῆκος πρὸς ἐννέα πλέθρων μεγέθη παραβαλλόμενον, ἵνα δὴ μήκιστοι

οὗτοι λέγωνται μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ τὸν Τιτυὸν πολλῶ μάλλον; λύει δὲ Ἡρακλείδης λέγων, ὅτι ἐκ τῶν γυναικῶν ἡ παραβολὴ πρὸς τὸ ὁμόφυλον, ἔπειτα ἐνναετείς ὄντες οὗτοι ἐννεαπήχεις ἐγένοντο τὸ εὖρος μῆκος τε γενέσθην ἐννεόργυιοι· εἰ δὲ ἥβης μέτρον ἴκοντο, δῆλον ὡς ἀνάλογον ἂν τοῖς ἔτεσι καὶ τὸ μῆκος ἔσχον. ἔπειτα μηκίστους τε ἔφη καὶ καλλίστους· ταῦτα γὰρ ἀμφοτέρω μάλιστα τῶν ἄλλων τούτοις ὑπῆρξε, μείζω μέντοι τινὰ οὐδὲν κωλύει τούτων τῷ κάλλει λειπόμενον. ad l. ^[10]

11 311 8 sqq. .

11 315sqg ... ἀθετοῦνται δὲ ὡς ἀδύνατοι. ἀλλὰ μέμασάν φησιν, οὐκ ἔπραττον δέ. καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσα ν. εἴτα πῶς οὐ ληρῶδες, διστάζειν ὅλως εἰς τοῦτο τὸν ποιητὴν; ἀλλ' ἔοικεν ὁ ποιητὴς τὰ ἀδύνατα τοῖς ἀδυνάτοις συμπλέκων ἀναιρέσει ἀναγκαίᾳ τοῦ δευτέρου ἀναιρεῖν καὶ τὸ πρῶτον, ὥσπερ εἰ λέγοις ὅτι ἐπετάσθησαν· πτέρυγας ἄρα εἶχον· ἀλλὰ μὴν πτέρυγας οὐκ εἶχον· οὐκ ἄρα ἐπετάσθησαν. οὕτως οὖν καὶ νῦν συνελογίσαστο· ἐξετέλεσαν ἂν, εἰ ἥβησαν· ἀλλ' ὥσπερ ἀδύνατον ἡβῆσαι τοὺς θεομάχους, οὕτω καὶ τὸ τελέσαι τὸν τοιοῦτον πόλεμον. κούρην Μίνωος ὀλοόφρονο· ^[5]

11 322 καὶ πῶς Μίνωα εἶδον Διὸς ἀγλαὸν υἱόν (v. 568); ἢ τὸν κατὰ τῶν ἀσεβῶν ὀλοόφρονα, ὡς Ἀλάστορα τὸν κατὰ τῶν ἀλαστόρων· ὀλοόφρονος οὖν τοῦ ὀλοᾶ τοῖς ἀδίκους φρονούντος. ἢ τοῦ τέλεια φρονούντος. πῶς οὖν θεμιστεύει τοῖς νεκροῖς ὀλοόφρων ὢν; φησὶ Κράτης, ὅτι ἕτερον τὸν ἐν Αἰδοῦ δικάζοντα καὶ ἄλλον τὸν νῦν λεγόμενον. διὰ τί [δὲ] τὰς τῶν Τρώων ψυχὰς οὐχ ὀρᾷ; ἦδει γὰρ αὐτὰς ἐχθρὰς οὔσας τῷ Ὀδυσσεὶ ἢ Φερσεφόνη καὶ οὐκ ἐπιπέμπει. ^[5]

11 384 v. 568 sqq., p. 108, 3. ad v.

11 391 568 sqq., p. 108, 11. διὰ τί, φησὶν, οὐκ ἐγνώρισεν, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους; φησὶ γὰρ οἱ πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἀρηίφατοι βεβρωμένα τεύχε' ἔχοντες (v.

11 398 41. 42). ὅτι ὅπλα μὲν οὐκ εἶχεν οὐκ ἐν ὅπλοις ἀνηρημένος, τραύματα δὲ εἶχεν· ἐνδέχεται γὰρ ἐν ναυαγίῳ τρωθῆναι ξύλῳ ἐμπεχθέντα. v. ^[5]

11 458 ad v. 492. ἀπρεπὲς τοῦτο.

11 489sqg λύεται δὲ τῷ καιρῷ καὶ τῷ προσώπῳ. διαλέγεται δὲ πρὸς Ὀδυσσέα κάμνοντα τοῖς ἐν τῇ ξένῃ κακοῖς, ὃν χρὴ παραμυθεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ τῷ καιρῷ, διττῶς· ἢ γὰρ ὅτι τεθνηκῶς τὸ τῶν θανόντων ἄπρακτον προβέβληκεν, ἢ ὅτι τῷ πατρὶ παγκάκως πάσχοντι βοηθῶν βούλεται καὶ μοίρας ἀτιμοτάτης τυχεῖν. ἄλλως· διὰ τί τὸν Ἀχιλλεῖα οὕτως ἀνώμαλον πεποίηκε καὶ ἄτοπον κτλ. =Σ 98, p. 220, 20, cum scripturae discrepantia non digna quae h. l. afferatur, ad schol. Townl. quam maxime accedente. Ceterum etiam l. 15—19 sine dubio olim cum eadem quaestione cohaeserunt. ἀλ λ' ἄγε μοι. ^[5]

11 492sqg . διὰ τί, φησὶ, καὶ παρὰ ἄλλων ἐπύθετο τῶν ἀποθανόντων; ῥητέον ὅτι ἐνδέχεται μὲν αὐτὸν καὶ πεπνῦσθαι μάλιστα αὐτὸν ἐρωτᾷ, καὶ ἀκριβῶς ἐπιστάμενον καὶ δυνάμενον εἰπεῖν. .

11 568sqg ... ἀλλὰ καὶ ὁ Σίσυφος κέρδιστος ὢν (Z 153) διὰ τούτων κολάζεται. τὸ κακότροπον ὁ Γλαῦκος τοῦ προγόνου εἰς σύνεσιν μετήνεγκεν. πῶς δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐνταῦθα μένων θεός; καὶ πῶς οἶόν τε τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ ἐν Αἰδοῦ καὶ ἐν οὐρανῷ; καὶ ἡ Ἥβη δὲ καθ' Ὀμηρον παρθένος, ὅθεν καὶ οἶνοχοεῖ· ἀπίθανον δὲ αὐτὸν ἔχειν καὶ τὴν σκευὴν. μὴ πιὼν δὲ πῶς ὁμιλεῖ; τὴν μὲν σκευὴν ἔχει κατὰ φαντασίαν, τοὺς δὲ δύο στίχους (v. 602. 3) καὶ ἡμεῖς ἀθετοῦμεν· εἰδῶλον καὶ τέρπεται ἐν θαλίῃ· [οὐ] πάντες δὲ οὗτοι ἐν τῷ τῶν ἀτάφων εἰσὶ χώρῳ, οἱ μὲν κολαζόμενοι, οἱ δὲ κολάζοντες, ὡς ὁ Μίνως καὶ ὁ Ἡρακλῆς. οὗτοι δὲ μὴ πεπωκότες τοῦ Λήθης ὕδατος καὶ φθέγγονται χωρὶς τοῦ πιεῖν. . ^[10]

11 603*

... ἔνιοι δὲ οὐ τὴν οἶνοχόον Ἥβην, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν. καὶ πῶς ἴστατο ἐν ὕδατι τὰ δένδρα; φαμέν ὅτι κατὰ φαντασίαν, πρὸς τιμωρίαν Ταντάλου.

11 580* * πόθεν ἦδει τῶν κολάσεων τὰς αἰτίας; οὐ γὰρ ἤκουσεν. εἰ μὴ φησὶ τις εἶναι τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλλάδα φήμην. schol.

11 634 Vd (f. 51 b , H; paullo aliter H f. 72 b): διὰ τί ποτὲ μὲν φησι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης ἐν Ἄιδου εἶναι, ὡς ἐνταῦθα, ποτὲ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐντὸς ἔχειν αἰγίδος κτλ., cum longe peius, et maxime quidem sub finem, traditum sit quam scholia E 741 (p. 44, 21 sqq. edita), non est cur h. l. repetatur. Brevius excerptum est B (f. 107 a):.... καὶ πῶς ἐν τῷ ὄπλῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἐγκεῖσθαι φασιν αὐτήν; ἦτοι ἐκεῖ μὲν τὸ σῶμα, ἐν Ἄιδου δὲ τὴν ψυχὴν. Γοργεῖν κεφαλὴν φοβεράν τινα δαίμονα. Πῶς ἐν τοῖς δυτικοῖς μέρεσιν ἡοῦς οἰκία καὶ ἀνατολὰς καὶ χοροὺς ἡλίου λέγει; ἀλλ' ἐπεὶ κατέλιπεν ἡ ναῦς τὸν ἀφώτιστον τόπον, ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τὸν πεφωτισμένον, ὅτι τ' ἡοῦς ἡριγενείης οἰκία κτλ. [5]

12 3-4 , τουτέστιν ἐν ᾧ τόπῳ ἥλιος καὶ ἀνατολὴν καὶ δύσιν ποιεῖται. πρὸς γὰρ τὸ ἦν ἐπὶ ἀνατολὰς ἦρχετο καὶ καθαροῦ ἡλίου φῶς ἑώρα. ἢ ὡς ἐπὶ ἀνατολικά μέρη τῆς νήσου προσορμισάντων, ἢ ὅτι ἐξ Ἄιδου ἐλθόντες πρῶτον ἐν αὐτῇ τὴν φωτεινὴν ἐθεάσαντο. ἔνιοι δὲ βιαίτερον ὑπερβατῶς, κολλῶντες τὸ Ὠκεανοῖο τῷ ὅτι τ' ἡοῦς ἡριγενείης, οὗ, φασίν, οἰκεῖ ἡ ἡμέρα· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἀνατέλλει καὶ εἰς αὐτὸν δύνει. οὐ μόνον δὲ ἐστὶ βίαιον, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῷ ποιητῇ· οὐ γὰρ παραδίδωσιν ὁ Ὅμηρος τοὺς ἥρωας ἐπισταμένους, ὅτι ἐξ Ὠκεανοῦ αἱ ἀνατολαὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου τὸ τοιοῦτον παρέδωκεν· ἡλίου μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας ἐξ ἀκαλαρρεΐταιο βαθυρροῦ Ὠκεανοῖο (H 421) καὶ ἐν δ' ἔπε ς' Ὠκεανῶ φάος ἡελίοιο (Θ 485)· οἱ δὲ ἥρωες ἄλλως λέγουσιν· οὔτε ἡλίου φαεσίμβροτος εἶ ς' ὑπὸ γαῖαν (κ 191). διὰ τί ἡ Κίρκη, τοσοῦτων ὄντων κινδύνων τῷ Ὀδυσσεῖ ἐν τῷ οἴκαδε παρ' αὐτῆς ἀπόπλῳ, οὐχὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἐκέλευε πλοῦν, ὃνπερ ἦλθεν, ἀποπλεῖν, ἀλλὰ κατὰ τὰς Σειρῆνας καὶ τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδιν συνεβούλευε ποιεῖσθαι τὸν πλοῦν καὶ παρὰ τὴν νῆσον, ἐν ᾗ αἱ Ἥλιου βόες ἦσαν; ρητέον οὖν ὅτι, τῶν δύο ἀπόπλων χειρίστων ὄντων, οὐδὲν ἡμάρτανεν ἡ Κίρκη συμβουλευούσα τοῦτον ποιεῖσθαι τὸν πλοῦν, ἐν κακῶν ἐκλογῇ αἰρετώτερον ὄντα· οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἀπειθήσαντες αὐτῇ ἠτύχησαν, ἀποκτείναντες Ἥλιου βοῦς, αἰτιασθαι χρή, θεωρεῖν δὲ ὅτι, εἰ ἐπέισθησαν αὐτῇ, οὐδὲν ἂν παθόντες δεινὸν οἴκαδε ἀπῆλθον. [5]

12 86sqg ἀθετοῦνται [δὲ] στίχοι τρεῖς. πῶς γὰρ ἡ δεινὸν λελακυῖα δύναται νεογνοῦ σκυλάκου φωνὴν ἔχειν; δύναται δὲ τὸ ὅση ἀντὶ τοῦ οἴα κεῖσθαι, ἵνα μὴ πρὸς τὸ μέγεθος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁμοιότητα εἴη ἡ παραβολή. * δελφίνας τε κύνας τε.

12 96 πῶς φησιν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἰχθυάα; ὅτι οὕτως ἐξῆγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς θαλάσσης, ὥπερ ὁ ἀλιεὺς σμικροτάτους ἰχθύας, ἐναντίον τοῦτο (ν.

12 105sqg 107) τῷ αὐθις δὴ συμβαίνειν τὴν ἀναρροίβησιν ἐπὶ τῆς τοῦ Ὀδυσσέως παρουσίας φάναι (ν. 236 et 431) ***** Κράτης μὲν οὖν· τρεῖς μὲν γὰρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματὶ, τρεῖς δ' ἀναροιβδεῖ ἔφησεν ἀποτροπῆς χάριν. μάλλον δ' ἂν ἀπὸ τῆς λέξεως λύοιτο, οὐχ ὅτι τὸ τρεῖς δύναται δηλοῦν πολλάκις, ἀλλ' ὅτι ἡμαρ λέγεται τὸ σὺν τῇ νυκτί, οἷον ἑνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο (Φ 45)· δι' ὁκτὼ δ' ὥρων, ἔοικε, γίνεται ὁ ἀνασπασμός. Ἀριστοτέλης (fr. [5]

12 128sqg 175 edit. Teubn.) φυσικῶς τὰς κατὰ σελήνην ἡμέρας αὐτὸν λέγειν φησὶ τν' οὔσας· τὸν γὰρ πεντήκοντα ἀριθμὸν ἑπταπλασιάσας εἰς τὸν τριακοστὸν πεντηκοστὸν περιεστάναι εὐρήσεις. ἀπόβλητον ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρότην βοῦν κτείνειν· ἔπασχε γὰρ κακῶς ἐξ ἀνθρώπων ἢ θεῶν ὅστις τοῦτο πεποίηκεν· ὅπερ οἱ τοῦ Ὀδυσσέως φίλοι ποιήσαντες ἀπώλοντο. διὰ τί ἐν μὲν τοῖς ἀκινδύνοις μέρεσι τοῦ πλοῦ παρέχει αὐτῷ πνοὴν οὖριον, παραπλέοντι δὲ Σειρῆνας καὶ Σκύλλαν οὐκέτι; τάχα οὖν καὶ τοὺς ἀνέμους ἔθελγον. [5]

- 12 184sqgq * μαντικάί τινες αἱ Σειρήνες, ὅθεν γνωρίζουσι τοῦνομα. πῶς οὖν ὅτι οὐκ ἀκούουσιν οὐ γνωρίζουσιν; ὅτι θεοὶ οἷς ἂν μὴ ἐπιστήσωσιν οὐκ ἴσασιν. καὶ πῶς οὐ μᾶλλον ἐξεπλάγησαν οἱ ἐταῖροι; ἤτοι οὖν ἀπεστραμμένοι καὶ ἐρέσσοντες ὀπλιζόμενον οὐκ εἶδον, ἢ οἶονται τεθαρρηκέναι αὐτόν, ὡς καὶ μόνον ἀμύνεσθαι τὸν ἐπερχόμενον.
- 12 240 cf. ad v. 105 p. 111, 4 sqq. cf.
- 12 353 ad v. 128. * B (f.
- 12 374-375sqgq 47 a , Γ 277). διὰ τί τὸν Ἥλιον πάντα ἐφορᾷν καὶ πάντα ἐπακούειν εἰπὼν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ βοῶν ἀγγέλου δεόμενον ἐποίησεν; ὡκέα δ' Ἡλίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε Λαμπετίη τανύπεπλος , ὃ οἱ βόας ἔκταν ἐταῖρο ι. λύων δὲ Ἀριστοτέλης (fr. 149 ed. Teubn.) φησὶν, ἤτοι ὅτι πάντα μὲν ὀρᾷ ἥλιος, ἀλλ' οὐχὶ ἅμα· ἢ ὅτι τῷ Ἡλίῳ ἦν τὸ ἐξαγγεῖλαν ἢ Λαμπετία, ὥσπερ τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ὄψις. ἢ ὅτι, φησὶν, ἀρμόττον ἦν εἰπεῖν οὕτως τόν τε Ἀγαμέμνονα, ὀρκίζοντα ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτι Ἡέλιος , ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ τὸν Ὀδυσσεά πρὸς τοὺς ἐταίρους λέγοντα ***** οὐ γὰρ δὴ καὶ τὰ ἐν Ἄιδῃ ὀρᾷ. καὶ ὅλως ὁ ποιητής, ὅπου πάρεστιν, ἐκεῖνά φησιν ὅρᾳν πάντως, ἐν μὲν τῇ ἀνατολῇ ὄντα τὰ ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἐν δὲ τῇ μεσημβρίᾳ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν ἐπὶ δυσμῶν τὰ κατ' αὐτὰς ἐπιβλέπειν. εἰκὸς οὖν ἐστὶ κατ' ἄλλο κλίμα τῆς κινήσεως ὄντα μὴ ἑωρακέναι τὰ κατὰ τὴν Θρινακίαν πραττόμενα· πάντα μὲν γὰρ ἐφορᾷ, οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν πάντα ἐποπτεύει. Vd (f. ^[30]
- 12 374-375sqgq 57 b , μ 374). ἐναντίον τοῦτο τῷ Ἡελίῳ θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις (Γ 277)· ἀφ' ἑαυτοῦ γὰρ ἐχρῆν ἐγνωκέναι τὸν πάντα ἐφορῶντα. λύοιτο δ' ἂν ἢ τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα δηλοῖ τὰ πλεῖστα· ἄλλως τε οὐκ ἡγνόμενόν τὸ πεπραγμένον ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ἔδει ὡς ποιμαίνουσιν καὶ ταύτην ἀπαγγεῖλαι. ἢ τῷ καιρῷ λύεται, ὡς νυκτὸς ἐπιθεμένων τοῖς βουσί τῶν ἐταίρων. ἢ ὅτι Ἡλίῳ ἐξαγγέλλει ἢ Λαμπετία, ὥσπερ τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ὄψις. ἢ ὅτι, φησὶν, ἀρμόστον ἦν εἰπεῖν οὕτω τόν τε Ἀγαμέμνονα, ὀρκίζοντα ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτι Ἡέλιος , ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ τὸν Ὀδυσσεά πρὸς τοὺς ἐταίρους λέγοντα ***** οὐ γὰρ δὴ καὶ τὰ ἐν Ἄιδου ὀρᾷ. καὶ ὅλως ὁ ποιητής, ὅπου πάρεστιν, ἐκεῖνά φησιν ὅρᾳν πάντως, ἐν τε τῇ ἀνατολῇ ἐν τε τῇ μεσημβρίᾳ καὶ πάλιν ἐπὶ δυσμῶν τὰ κατ' αὐτὰς ἐπιβλέπειν. εἰκὸς οὖν ἐστὶ κατ' ἄλλο κλίμα τῆς κινήσεως ὄντα μὴ ἑωρακέναι τὰ κατὰ Θρινακίαν πραττόμενα· πάντα μὲν γὰρ ἐφορᾷ, οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν πάντα ἐποπτεύει. cf. ^[30]
- 12 441 ad v. 105, p. 111, 1. Quod sec.
- 13 n Dindorfium (p. 789) in cod. N ad hunc librum adscriptum est scholium (refertur autem ad ξ 164) ad π 188 pertinet. v.
- 13 95 119, p. 118, 3. ἀέρα λέγει τὸ ὀμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἢ ἦν (ι 144)· ὅθεν καὶ ἡεροφοῖτις Ἐρινύς (Ι 571), ἢ σκοτεινῶς καὶ ὀμιχλωδῶς φοιτῶσα.
- 13 103 τὸ οὖν ἡεροειδές (Ε 770), ὅσον εἶδε μέχρι τοῦ ἀεροειδοῦς, τουτέστι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους. ἡερόφωνοι οὖν κήρυκες (Σ 505), ὧν ἡ φωνὴ καὶ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους διικνεῖται, ὅπερ ἐν ἄλλοις· φωνὴ δ' αἰθέρ' ἵκανε (Ο 686), ἀφανὴς δὲ οὗτος ἀνθρώποις. . ^[5]
- 13 109sqgq ... λύσις, ἐπὶ τῶν δύο θυρῶν ἐν τῷ διαιρεῖν φησὶν αἱ μὲν, αἱ δέ. ἐνδέχεται γὰρ μίαν ἐκάστην θύραν δίθυρον εἶναι. τὴν τῶν Φαίακων ἀτοπίαν, καθ' ἣν τὸν Ὀδυσσεά καθεύδοντα μὴ διυπνίσαντες εἰς τὴν γῆν κατέθεντο τοῦ τε Ὀδυσσεῶς τὸν ἄκαιρον ὕπνον διαλύειν πειρώμενος ὁ Ποντικός· Ἡρακλείδης φησὶν ἀτόπους εἶναι τοὺς ἐξ ὧν εἴρηκεν ὁ ποιητής μὴ στοχαζομένους περὶ τοῦ παντὸς τρόπου τῶν Φαίακων. ^[5]
- 13 119

συνειδότας γὰρ ἑαυτοῖς φιληδονίαν καὶ ἀπολαυστικὸν τρόπον καὶ δεδιότας, μή τις αὐτοὺς ἄλλος ἐπελθὼν ἐκβάλλῃ ἀπὸ τῆς χώρας, δύο ταῦτα ὑποκρίνασθαι, φιλοξενίαν τε πρὸς τοὺς παρόντας ταχεῖαν τε ἀπόπεμψιν πρὸς τοὺς ἐλθόντας, πάντα δὲ ἐργάζεσθαι, ὅπως αὐτῶν ἡ οἴκησις λανθάνῃ καὶ διάστημα ὅσον ἐστὶ μὴ γινώσκηται, νῆσον ἀγαθὴν οἰκοῦντας, πρὸς δὲ τὸν πόλεμον οὔτε γεγυμνασμένους οὔτε προαιρουμένους, ἀλλ' ἐναντίαν βιοτὴν τοῖς πολεμικοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔχοντας· οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρῃ (ζ 270)—καὶ πάλιν φησὶν αὐτοῖς αἰεὶ δαῖτα μέλιν κίθαριν τε καὶ ὠδὰς (θ 248)—. τοιούτους οὖν ὄντας καὶ τοιαύτην γῆν ἔχοντας οὐδὲν ἀπεικὸς εὐλαβεῖσθαι, μὴ κατοπτρευθέντες ὑπὸ τινων πολεμῆσαι δυναμένων ἐκπέσωσι τῆς χώρας, καὶ ταχεῖας τὰς ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι τῶν ξένων, οὐ διὰ φιλοξενίαν· οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μά λ' ἀνθρώπους ἀνέχοντα ι, οὐ δ' ἀγαπαζόμενοι φιλέου ς', ὅτε κέν τις ἵκηται (η 32. 33). οὐδὲν οὖν ἄλογον, διὰ τινὰ τοιαύτην αἰτίαν αὐτοὺς ἀποστέλλειν ταχέως τοὺς ξένους, πρὶν ἐντὸς γενέσθαι τῶν παρ' αὐτοῖς τοὺς ἐπιδημήσαντας. εὐλογον δὲ ἦν μάλιστα τὸν Ὀδυσσεὰ φοβηθῆναι· τούτῳ γὰρ συμβεβήκει τὰ μὲν περὶ πόλεμον δεινότατον τῶν θνητῶν εἶναι καὶ διὰ τὴν φύσιν καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ Τροίᾳ γυμνασίαν, πατρίδα δὲ τραχεῖαν καὶ μικρὰν οἰκεῖν. πρὸ τοῦ εὖ γινῶναι οὖν εὐκαταφρόνητον εἶναι νομίζοντες ἤττον ἔκρυπτον τὴν ἑαυτῶν διαγωγὴν, ἀλλὰ τι καὶ παρεδήλουν· ἐπεὶ δὲ ἦσθοντο ὅς ἦν, βουλόμενοι μήτε τὸν τόπον, ὅπου τὴν νῆσον αὐτῶν εἶναι συμβέβηκε, μήτε πόσος ἦν αὐτῷ ὁ πλοῦς ἐκ τῆς Ἰθάκης πρὸς αὐτοὺς γινῶναι, πρῶτον μὲν ἔφασαν αὐτῷ, ὅτι δεῖ καθεύδειν αὐτὸν ἀναβάντα εἰς τὸ πλοῖον (η 318)· εἶτα πολὺ τῆς Ἑλλάδος ἀπέχειν τὴν νῆσον αὐτῶν ὑπολαβεῖν τὸν Ὀδυσσεὰ θέλοντες παρενέβαλλον, ὡς αὐθημερὸν εἶδεῖν αἱ νῆες κατανύειν εἰς ὃν ἂν οἱ ναῦται πρόθωνται τόπον (η 326)· καὶ τὸ λέγειν ὅτι ῥαδίως αὐτὸν ἀπάξουσιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρῳ ἔσ τ' Εὐβοίῃ ς, ἥνπερ τηλοτάτην φασὶν ἔμμενα ι, οἵπερ ἴδοντο ἡμετέρων προγόνων (η 321—23), συνωδὸν ἐστὶ τῷ προσποιεῖσθαι πόρρω τῆς Ἑλλάδος τὴν χώραν αὐτῶν εἶναι· τῷ γὰρ τὴν Εὐβοίαν τηλοτάτην λέγειν εἶναι παντελῶς φασὶν ἑαυτοὺς κατοικεῖν πόρρω τῆς Ἑλλάδος. ἀλλὰ δῆλον ὅτι πάντα ταῦτα συνέτεινεν αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι καθ' ὃν ὥκουν τόπον. τοιαύτης δὲ αὐτῶν οὔσης τῆς προαιρέσεως, ἐπειδὴ καθεύδοντος τοῦ Ὀδυσσεῶς εἰς τὴν Ἰθάκην ἦκειν αὐτοὺς συνέπεσε, κάλλιστον, οἶμαι, τοῦτο ἡγήσαντο ὑπάρχειν αὐτοῖς, καθεύδοντα αὐτὸν ἐκθεῖναι, πρὸς τὸ μηδὲ εἰς ὃν ἀποπλέουσι τόπον, εἴτε πρὸς ἔω εἴτε πρὸς ἐσπέραν, γνωσθῆναι. τὸ δὲ παθεῖν τι τὸν Ὀδυσσεὰ ὑπὸ τῶν περιτυχόντων τάχα μὲν ἴσως οὐδὲν αὐτοῖς διέφερεν, ἐπειδὴ γε αὐτοῖς συμβέβηκε μηδὲν εἰς αὐτὸν ἀσεβῆσαι, καθάπερ ὑπέσχοντο μετὰ τῶν σπονδῶν εἰς τὴν πατρίδα ἀπαγαγεῖν (η 192 sqq.)· οὐ μὴν ἀλλ' εἴ τινα φιλανθρωπίαν δεῖ αὐτοῖς ἀποδοῦναι πρὸς τὸν Ὀδυσσεὰ, ἔξεστι λέγειν, ὡς ἐξ ὧν ἤκουσαν αὐτοῦ λέγοντος οὐς ὁ Τειρεσίας αὐτῷ χρησμούς· εἶπε συνελογίζοντο ὅτι οὐδὲν παθεῖν αὐτῷ εἴμαρται δεινόν, ἀλλὰ τιμωρήσασθαι τοὺς ἐχθρούς. ^[45]

13 119 (50) εἰδότες δὲ ἐκεῖνον οὐδὲν βλαβηρόμενον, αὐτοὶ δ' ὅπερ προετέθειντο ἀπεργασάμενοι, τὴν ἀν αγωγὴν ἐποίησαντο οὐκ ἐπεγείραντες αὐτόν. κἀνταῦθα μὲν δεῖ θεωρεῖν, παρὰ τί ποτε τὴν ἀπολογίαν ποιοῦμεθα. οἱ μὲν γὰρ κατηγοροῦντές φασὶ τι πράξαι τοὺς Φαίακας τοιοῦτον, ἐξ οὗ κίνδυνος ἦν ἀδοξία περιπεσεῖν, οὐ προσαποδεικνύουσι δὲ ὅτι εἰ μὴ διὰ τὴν πράξιν αὐτοῖς ταύτην οὐδὲν ἀγαθὸν συνέβαινε·ν ἂν [ἔδει τοῦτο ποιῆσαι τοὺς μέλλοντας μὴ παραδῶσειν ἀπολογίαν]· πολλάκις γὰρ τῶν ἐν μιᾷ πράξει καὶ δυσχερὲς ὑπάρχει τι καὶ ἀγαθόν, καὶ μᾶλλον ἐστὶν αἰρετὸν τὸ ἀγαθὸν ἢ τὸ κακὸν φευκτόν. διόπερ οὐκ ἀποδοκιμάζομεν τὰς τοιαύτας πράξεις, καὶ τοῖς Φαίαξι δὲ τοῦτο συμβαίνειν λέγομεν· οὐ γὰρ τὴν ἀπόδειξιν ἐφοβήθησαν, ὡς λαθεῖν ἐβουλήθησαν ἐν ᾧ τόπῳ κατοικοῦσιν. ἡ μὲν οὖν ἀφορμὴ τῆς ἀπολογίας ἐκ τούτου γέγονεν ἡμῖν. εἰ δὲ δὴ πλάττομεν ἐκτὸς τῶν ἐπῶν τι τοῖς Φαίαξιν αἰρετώτερον ἄλλο συμβαῖνον, δι' ὃ περιεῖδον τὸν τῆς ἀδοξίας κίνδυνον ... οὐ διανιστᾶσιν αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ

δοκεῖν χάριν τῆς παραπομπῆς ἀπαιτεῖν, ἢ ἵνα μὴ κατασχεθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ. ἢ οὕτως ὥκονόμησε διὰ τὰ ἐξῆς· ἀνήρητο γὰρ ἂν ὑπὸ τῶν μνηστήρων φανερώς κατιών. φασὶ τινες· διὰ ποίαν αἰτίαν ἤγαγον τὸν Ὀδυσσεά τῆς νυκτὸς εἰς Ἴθακην; καὶ φαμεν, ὅτι οἱ Φαίακες φιλήδονοι ὄντες καὶ πολέμῳ νῆπυροι οὐκ ἠθέλησαν ἀπάξαι αὐτὸν ἐκεῖ κατὰ τὴν ἡμέραν, ἵνα μὴ τινες ἴδοιεν τὴν ναῦν καὶ μαθόντες τὴν ἐκείνων πατρίδα ἐπελθόντες ἐκείνην πορθήσωσιν. ἄλλοι δὲ, ὅτι καλῶς ἡ Ἀθηναῖα τοῦτο ὥκονόμησεν, ἵνα μὴ ἴδωσιν ἐκείνον οἱ μνηστῆρες καὶ ... ἐπιβουλήν τινα κατ' ἐκείνου ποιήσωσιν. τὰ χρήματα ἄριθμήσω. ^[75]

- 13 215–216 οὐχ ὥς μικρολόγος, ἀλλ' ἐκ τούτου τεκμαιρόμενος, εἰ καὶ περὶ ἀγωγὴν τῆς πατρίδος ἠδίκησαν αὐτόν. ἢ ὥς μέλλων ἀναλωθέντα. κοίλης ἐκ νηόσης. καίτοι τῇ σφραγίδι αὐτοῦ ἦσαν ἐσφραγισμένα. ἀλλ' ἐδόκει, μὴ πῶς αὐτοῦ κοιμηθέντος αὐτοὶ ἥλλαξαν αὐτά, τὸν τύπον ἀντιγράψαντες. ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματα ἄριθμήσω. ἵνα τὴν γνώμην αὐτῶν καταμάθῃ. εἰ γὰρ μηδὲν ἔλιπε τῶν χρημάτων, ψευδὲς ἦν τὸ εἰς ἀλλοτρίαν γῆν αὐτὸν ἀφίχθαι. οὐ πιστεύει δὲ τῷ δεσμῷ τῆς Κίρκης (θ 448), ἥτοι διὰ τὴν ἔκκληξιν ἢ οἰηθεὶς μεμαθηκέναι αὐτοὺς τὸν δεσμόν. πῶς οὖν [ἔνδροσος], εἰ ἐν ἡπείρῳ νέμονται (ξ 100); οὐδὲν κωλύει καὶ ἐν Ἴθακῃ. ^[10]
- 13 246 ἢ βούβοτος βοσκημάτων πλήρης. ad ξ 288.
- 13 323 καὶ μὴν οὐκ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεὶ σαφῶς ἑαυτὴν παρὰ Φαίαξιν. ἢ οὐ κατὰ παρθένον θνητὴν ὠμοιώθη παρὰ Φαίαξιν τῆς θεοῦ συμβουλὴν διὸ ἔγνω. cf.
- 13 332 ad ε 182, p. 53, 1. ἐπιλαμβάνεται Πτολεμαῖος· ἔδει γὰρ πρῶτον σκεδάσασα, φησὶ, τὸν ἀέρα εἴτα δεῖξαι.
- 13 352 εἰ μὴ ἄρα ὁμοίον ἐστὶ τῷ τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε (μ 134). οὐκ εἶπεν ἐσκεδάννυνεν, ἀλλ' ἐσκεδάσεν, δεικνὺς ὅτι πρῶτον ἐσκεδάσε τὴν ἀχλὺν εἰποῦσα τὸ ἀλλ' ἄγε τοι δείξω, καὶ οὕτως αὐτῷ ἔδειξε· Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν· οὐ γὰρ ἔτι ἀορασίας οὔσης ἐφαίνετο αὐτῷ τὰ μὴ ὁρώμενα. cf. ^[5]
- 13 366 ad ν. 103. πῶς οὐ πρὸς Νέστορα καὶ Μενέλαον μετέρχεται στρατιὰν λαβεῖν; τάχα ὅτι τοῖς λοιποῖς πολίταις οὐδὲν αἰτίοις οὔσι πόλεμον ἐπάγειν ἀδικώτατον ἔδοξε.
- 13 387 μεμάθηκε γὰρ καὶ παρὰ τῆς μητρὸς ἐν Ἀίδου τὰς δημοσίας Τηλεμάχῳ φυλασσομένας τιμάς, καὶ ὅτι τοὺς τρυφῶντας μνηστῆρας τιμωρήσεται καὶ καθ' ἑαυτόν. οἳ τε μνηστῆρες, εἰ ἦσθοντο, ἔφυγον ἂν μὴ δόντες δίκην. * καὶ πῶς οὖν ἡ Εὐρύκλεια γινώσκει; ὅτι χρεια αὐτῆς ἐστὶν ἐν τῇ μνηστηροκτονίᾳ. ^[5]
- 14 68 Ad δ 1, p. 42, 7 sqq. π 188.
- 14 288 πῶς πρὸς Ἀθηναῖαν διαλεγόμενος εὐλογεῖ τοὺς Φοίνικας, δι' ὧν φησι· πόλλ' ἀεκαζομένους οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι (ν 277), ὥδε δὲ τὸ ἐναντίον; ἐκεῖ μὲν προτρέπεται τὸν ξένον μὴ γενέσθαι ἀλιτόξενον, ἐνθάδε δὲ οἶδεν Εὐμαῖον ὑπὸ Φοινίκων πεπραμένον. editum ad Λ 354, p.
- 14 311 164, 6 (H, f. 87 b, ut ap. Dind., nisi quod lemmate caret). καὶ πῶς ἐν Ἰλιάδι (B 627) Μέγητά φησιν εἶναι βασιλέα Δουλιχίου; βασιλέας οὖν τοὺς δυνάστας φησὶν.
- 14 427sqg εἰ κατέτεμον, πῶς πάλιν ἐμίστυλλον; ἀλλὰ τὸ μὲν διέχευαν ἐμέλισαν, διασχίσαντες οἶονεὶ τὴν συνέχειαν τῶν μελῶν, τὸ δὲ μίστυλλον εἰς μικρὰ κρέα ἔτεμον. τινὲς δὲ τὸ διέχευαν εἰς τὸ πλάτος διέθηκαν, ἀνέπτυξαν. cf.
- 14 475 ad γ 295, p. 37, 4 sqq. ad ε 404, p.
- 14 533 59, 12 sqq. V.
- 15 16 ad δ 1, p. 40, 15 sqq. ζητεῖται, πῶς ἀμφοτέρων προειπῶν τρία ἐπιφέρει.
- 15 78 ἥτοι οὖν κῦδός τε, καὶ ἀγλαΐη τῷ ὄνειρα συναπτόν, ἵνα ἢ ὠφέλεια ἡγλαϊσμένη. αἰτιῶνται, ὥς οὐκ ἐσχηκυίας καιρὸν τῆς Ἑλένης ἐργάσασθαι· νῦν γὰρ ἦκε.

15 105 δύναται [γὰρ] μέντοι καὶ πρὸ τοῦ ἀπᾶραι ἐργάσασθαι καὶ ἐξ Ἰλίου κεκομικέναι. ad β 318 sqq.
 15 297 , p. 31, 7. ἀματροχόωντ α.
 15 451 σὺν ἐμοὶ τρέχειν δυνάμενον. Καὶ πῶς ἐν τῇ μεταμορφώσει φησὶ ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω
 τρίχας (ν 399); φαμέν οὖν πρὸς τὸ πιθανὸν τῆς φαλακρώσεως αἱ γὰρ ξανθαὶ τρίχες ἀραιαὶ εἰσι
 καὶ εὐχερῶς φαλακροῦνται.
 16 176 ὀλέσω οὖν τὰς τρίχας ἔμφασιν παρέχουσα ξανθότητος· καὶ οἱ φαλακροὶ γὰρ ἔχουσιν
 ἐλλείμματα δεικνύντα τὴν προτέραν τρίχωσιν. διὰ τί Ὀδυσσεὺς τῇ μὲν Πηνελόπῃ ἡλικίαν τε
 ἤδη ἐχούσῃ καὶ φιλούσῃ αὐτὸν οὐκ ἐδήλωσεν ὅς ἦν, τῷ δὲ Τηλεμάχῳ νέῳ ὄντι καὶ τοῖς
 οἰκέταις, τῷ μὲν συβώτῃ τῷ δὲ βουκόλῳ ὄντι; οὐ γὰρ δήπου μὴ πεῖραν ἐκείνων εἰληφώς. [45]
 16 188 ἔστι φάναι, φησὶν Ἀριστοτέλης (fr. 176 edit. Teubn.), ὅτι τοῖς μὲν ἔδει ὥς ἂν μετέχειν μέλλουσι
 τοῦ κινδύνου εἰπεῖν· ἀδύνατον γὰρ ἦν ἄνευ τούτων ἐπιθέσθαι τοῖς μνηστῆρσι· διὰ ταῦτα δὲ καὶ
 τῇ Εὐρυκλείᾳ ἐκκαλύπτει αὐτὸν χρησίμῳ ἐσομένῃ πρὸς τὴν θυρῶν ἀσφάλειαν καὶ τὴν τῶν
 θεραπαινίδων ἡσυχίαν, πᾶσι δ' οὐχ ἅμα, ἀλλὰ κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν καὶ ἰδίᾳ ἐκάστῳ καὶ
 μόνῳ ἐκφαίνων, ἵνα μὴ ἐκκλήσας τις εἰς ἕτερον τὴν αἰτίαν ἀνενέγκῃ. κατ' ἰδίαν γὰρ καὶ
 πρώτῳ τῷ υἱῷ, εἶτα τῇ τροφῷ (τ 482), εἶτα τῷ βουκόλῳ καὶ τῷ συβώτῃ (φ 207), καὶ πρὸς
 οὐδένα διότι ἤδη τις ἄλλος μεμάθηκεν· ἀλλὰ καὶ οἱ εἰδότες λανθάνειν ἀλλήλους
 σπουδάζουσιν. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ἡὺλαβήθη μὴ περιχαρὴς ἀκούσασα γένηται καὶ ἐπιδήλον
 ποιήσῃ· ἑώρα γὰρ αὐτὴν σφόδρα ἐπιθυμοῦσαν. οὐκοῦν καὶ ὁ υἱός; ἀλλ' ὁ μὲν καὶ μειδιᾷν εἴωθε
 καὶ ἀπλῶς διαλέγεσθαι καὶ κρατεῖν τοῦ πάθους, ἡ δὲ μόνον κλαίειν. παυσαμένης οὖν τοῦ
 κλαίειν μόνον, εἰ καὶ μηδεὶς ἐξεῖπεν, ὑποψία τις ἐγίνετο. οὐ γὰρ ἂν προσεποιήθη δακρύνειν· ἡ
 γὰρ χαρὰ ὑποῦσα οὐκ ἂν κρατεῖν τῆς προς ποιήσεως εἴασεν. ἴσως δὲ καὶ μὴ σῶσαι τινὰς
 βουληθεῖν ὑπεῖδετο· ἑώρα γὰρ καὶ ἑαυτὸν πεπονθότα τοῦτο πρὸς τινὰς, ὥστε καὶ τῷ Ἀμφινόμῳ
 ἐπαρρησιάσατο (ς 125 sqq.). εἶχε δὲ πού κάκεῖνα ἐν μνήμῃ, ἃ Ἀγαμέμνων συνεβούλευσε· τῷ νῦν
 μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἦπιος εἶνα ι , μη δ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν καὶ τὰ ἐξῆς (λ
 441 sqq.)· καὶ πάλιν ἐπάγει· ἀλ λ' οὐ σοί γ' Ὀδυσσεὺς φόνος ἔσσεται ἐκ γυναικός, ἀλλ' αὐθις
 παρακελεύεται· κρύβδην μη δ' ἀναφανδὰ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμενα ι· καὶ διὰ
 τοῦτο καὶ Τηλεμάχῳ παρακελεύεται Ὀδυσσεὺς μή τ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόδε μήτε συβώτης
 μήτε τις οἰκῆων μή τ' αὐτὴ Πηνελόπει α , ἀλ λ' οἷον σύ τ' ἐγώ τε (π 302 sqq.). μήποτε δ' οὐχ
 ἅμα πάσας τὰς ἀναγνωρίσεις ἠθέλησε λαβεῖν, ἀλλὰ τὰς μὲν πρὸ τῆς μάχης, τὰς δὲ μετὰ τὴν
 μάχην. υπερτίθεται δὲ τὰς πρὸς οὓς ἠκιστα ἐχρῆν, τὴν τε πρὸς τὴν γυναιῖκα καὶ τὸν πατέρα,
 διώκων τὸ παράδοξον καὶ ἵνα ἐκπληκτικαὶ γένωνται· εἰ μὲν γὰρ πρότερον ἐποίησεν, ἦττον ἂν
 τὸ παράδοξον παρέσχε, νῦν δὲ ἅμα καὶ τὸ χαρτὸν μέγα τοῖς φιλτάτοις παρεσκεύασε, τῇ τε
 γυναικί καὶ τῷ πατρί· ἅμα τε γὰρ ἀκούουσι παρόντα αὐτὸν καὶ τοὺς μνηστῆρας ἅπαντας
 τεθνεώτας. ἀγωνίας δ' ἂν οἱ μὴ πολεμοῦντες μείζονος ἐπλήσθησαν, ἧς καὶ ἐσπούδασε τοὺς
 φιλτάτους ἀπαλλάξαι καὶ καθεύδουσι μᾶλλον καὶ τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἔχουσι τέρψιν καὶ μὴ περὶ
 τὰ ἔργα ἀσχολουμένοις ἐξαίφνης δηλῶσαι ἀκίνδυνον τὸ εὐτύχημα ἢ τὸ εὐφρόσυνον τὸ ἐκ τῆς
 παρουσίας διὰ τὸν φόβον ἀπολέσθαι τῆς τοῦ πολέμου ἐκβάσεως. ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς μετὰ τὴν
 μνηστηροφονίαν περὶ τοῦ πολιτικοῦ μεριμνῆσαι πολέμου (ψ 361 sqq., ω 351 sqq.) οὐχ οὕτως
 ὄντος ἐκπληκτικοῦ διὰ τὴν κατὰ τῶν μνηστήρων λαμπρῶς ἀποβᾶσαν νίκην, ἢ τῆς ἐλπίδος
 ἐξεκρούετο πᾶν τὸ ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπανιστάμενον. καὶ διὰ τί μὴ ποιεῖ τὸν Ὀδυσσεῆα ὁ ποιητὴς
 κατ' ἀρχὰς τῇ Πηνελόπῃ μηνύοντα ἑαυτὸν ἀλλὰ βουκόλῳ καὶ συβώτῃ τοῖς δούλοις; ἢ διὰ τὸ
 συνέχειν μέχρι παντὸς τὸν ἀκροατὴν καὶ ἐξαρτᾶν προσδοκῶντα, πότε εἴπῃ αὐτῇ τὴν ἀλήθειαν.

[45]

ἄλλως τε, εἰ ἐκήδετο αὐτῆς, πάμπολυ συνέφερε, γενομένης τῆς μνηστηροφωνίας, αὐτῇ συνέσεσθαι ἢ πρότερον ἀγωνία τοσαύτη περιβάλλειν, υἱοῦ τε καὶ ἀνδρὸς τὸν ὑπὲρ ψυχῆς κίνδυνον ἀναδεγμένων. . [55]

16 318 .. σταθμὸς δέ ἐστι τὸ ἐνδότερον τῆς αὐλῆς, ἀπὸ τῶν ἐστώτων ἐν αὐτῷ ζῶων. V.

17 4 ad δ 52, p. 44, 15 sqq. δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τῇ τοῦ Ὀδυσσεως ἀλλοιώσει εἰς τὸ μηδένα αὐτὸν ἐπιγνῶναι.

17 291sqg λυόιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως εἶρηκε γὰρ ἀλλὰ σε ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν (ν 397). ἔτι ὁδμῇ ὁ κύων γινώσκει καὶ οὐκ ὄψει, ὥστε οὐδὲν πρὸς τοῦτο. πῶς τὸν μεταμεμορφωμένον ὁ κύων γινώσκει; ὅτι παρὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἄλογα ζῶα μᾶλλον ἀντιλαμβάνεται, ἢ καὶ ἐκ τῆς ὁσμῆς αὐτὸν ἐπέγνων. ἀλλὰ τοσαῦτα ἔτη πῶς ὁ κύων ἔζη; Ἀριστοτέλης φησὶν κδ' ἔτη ζῆν τὸν κύνα. * Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι πρεσβύτης ἦν ἤδη σφόδρα ὁ κύων. καὶ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσεά ἐτελεύτησεν εἰκότως· αἱ γὰρ σφοδραὶ ἡδοναὶ καὶ ἰσχυροὺς διαλύουσι. διὸ καὶ τὸν κύνα ἐποίησεν ἀναγνωρίσαντα καὶ ἡσθέντα διεκψῦξαι. Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐπαιτῶν· ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ ἐξῆς. [10]

18 6 Ἴρος παρὰ τὸ εἶρω, τὸ λέγω, ὁ τὰς ἀγγελίας κομίζων· λέγει γὰρ οὔνε κ' ἀπαγγελία ς. ἐπιλλίζουσι, διανέουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς [ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι, ἔνθεν τὸ δενδίλλων (I 180)].

18 75sqg τί ἐστι τὸ κακῶς ὀρίνεσθαι τὸν θυμόν; ἐπάγει δειδιότ α. τί οὖν παρακολούθημα δέους; σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι ν· ὁ δὲ δειλὸς κακός, ἀφ' οὗ τὸ κακῶ ς. καὶ πάλιν τὸ δεδιέναι, ὅπερ πάθος ἐν ψυχῇ γίνεται, καὶ τὸ τρέμειν, ὅπερ ἐν τῷ σώματι, ἐπιτέμνων φησὶν· εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶ ς. ὅμοιον τοῖς εἰρημένοις ἐστὶν ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήιον οἶος ἀλᾶτο (Z 201). κακεῖ γὰρ ἐξηγεῖται ὁ ποιητής, τί ἐστι τὸ οἶος ἀλᾶτ ο, δι' ὧν ἐπάγει πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνω ν. βουγάιον ἀκουστέον ὑπερμεγέθη ἔχειν βοείαν ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ Αἴαντος· ὦ Αἴαν ἀμαρτοεπὲς βουγάιε (N 824), ὡς εἰ ἔλεγεν ὁ γαίω ἐπὶ τῇ ἀσπίδι, ὡς τὸ κύδει γαίω (A 405). [5]

18 79 ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου χαριεντιζόμενος λέγει ὡς γαυριῶντος ἐπὶ τῇ ἀναισθησίᾳ ἢ διὰ τὸ μέγεθος, ὡς ὑπερμεγέθη ἂν ἔχοντος ἀσπίδα. λέγει δέ· μὴ εἴης μέγας μηδὲ γένοιο, ὅμοιον τῷ ἢ τάχα Ἴρος ἄϊρος (ς 73) καὶ τῷ οὕτω γὰρ κεν δὴ μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε εἴη ἐ π' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα (ξ 402. 3)· ταῦτόν γὰρ τὸ εἴης καὶ γένοιο . ἢ νῦν μὴ εἴης ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις νῦν, μήτε γένοιο δὲ ἀντὶ τοῦ μηδὲ ἐν παλιγγενεσίᾳ ἔλθοις τὸ δεύτερον. ζητοῦσι, πῶς τὰς ἐαρινὰς ἡμέρας μακρὰς εἶπεν. [10]

18 367 ὅθεν ἠναγκάσθησάν τινες λέγειν, ὅτι ἐαρινῇ τέθεικεν ἀντὶ τοῦ θερινῇ. ῥητέον δὲ ὅτι ἄλλο ἐστὶ τὸ πέλειν καὶ ἄλλο τὸ πέλοντα· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει τὸ εἶναι, τὸ δὲ τὸ γίνεσθαι· ἐν δὲ τῷ ἔαρι μακρὰ γίνονται αἱ ἡμέραι. ἢ εἰς γένεσιν ἀγομένων τῶν μακρῶν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἡλίῳ, ὃς διὰ γῆς πάντα βλαστάνει βροτοῖς φθίνει τε· οὕτω γὰρ καὶ τὸ μακρὰ πέλονται κατὰ τὴν Ἀττικὴν συνήθειαν ἀκουστέον. Δουλοπρεπὲς καὶ λίαν εὐτελὲς τὸ τῆς διανοίας πολλῷ γὰρ ἦν ἄμεινον ἐπιδημησάσης τῆς δαίμονος αὐτόματον ἐπιλάμψαι πολυτελὲς φῶς. [5]

19 34 οὕτως οὖν ὁ λόγος ἐχέτω· ἢ δ' Ἀθηνᾶ φάος ἐποίει, ὡς χρύσειον λύχνον ἔχουσα· καὶ γὰρ οὐκ ἐχρῆν δαψιλὲς ἐπιλάμψαι τὸ φῶς πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι κατὰ τὴν αὐλὴν τὴν μετακομιδὴν τῶν ὄπλων. scholium H (f. [5]

19 174 117 b , c. l. καὶ ἐνενήκοντα πόλιες < i e corr. > ; id. Vd, f. 111 a , c. l. καὶ ἐνενήκοντα πόλεις) de Creta nonaginta urbium insula agens cum in singulis (praeter lacunam quam—an temere, nunc quidem dubito—ante μετὰ δὲ ταῦτα statui) congruat fere cum iis, quae B 649, p. 49, 14 sqq., edidimus, h. l. repetere supervacaneum est. Inter scholia autem ex quaestionibus ibi

editis excerpta referendum est: ἐν Ἰλιάδι ἐκατόμπολιν τὴν Κρήτην λέγει, οὐχ ὠρισμένως ἐκατὸν πόλεις ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολλὰς. ἔνιοι δέ φασιν Ἰδομενέα κατὰ τὸν ἐξ Ἰλίου ἀνάπλουν ἀπελαυνόμενον τῆς Κρήτης ὑπὸ Λεύκου, ὃν θετὸν παῖδα καταλελοίπει φύλακα τῆς βασιλείας, δέκα πόλεις πορθῆσαι. μετὰ δὲ τὰ ἥρωικὰ αἱ δέκα πόλεις προσεκτίσθησαν. cf. ^[10]

19 203 γ 20. cf.

19 457 Add. ad Iliadis p. 257, 11. Ἀριστοτέλης δὲ, φασὶν, ἐπιλαμβάνεται τοῦ τοιούτου ἀναγνωρισμοῦ, λέγων ὡς ἄρα κατὰ τὸν ποιητὴν τῷ τοιούτῳ λόγῳ πᾶς οὐλὴν ἔχων Ὀδυσσεὺς ἐστίν.

19 467sqg τὸ δὲ ἐστίν οὐχ ἀπλῶς τοιοῦτον, ἀλλὰ συμβάλλεται τι καὶ τὸ ποιὸν τῆς, ὡς ἐρρέθη, ἀξιολόγου οὐλῆς σὺν γε τοῖς ἄλλοις· καὶ γὰρ κατὰ τὸν τῆς γραδὸς λόγον καὶ δέμας καὶ φωνὴν καὶ πόδας ὁ παρὼν ξένος ἐώκει τῷ Ὀδυσσεῖ (v. 381). Αἰόλλ η, κινῆ, παρὰ τὸ ἄελλαν, ὅθεν καὶ πόδας αἰόλος ἵππος (Τ 404), εὐκίνητος τοὺς πόδας, καὶ κορυθαῖολος, ὃν ἀλλαχοῦ (Χ 132) κορυθαῖκα εἶπε· καὶ αἰόλαι εὐλαί (Χ 509) καὶ αἰολοπώλους (Γ 185) καὶ σφήκες μέσαι αἰόλαι (Μ 167). ^[5]

20 104 πῶς οὖν φησιν ἡ ἀλετρίς· οὐδέποθι νέφος ἐστίν (v. 114); νῦν τὸν τόπον ἔφη Ἀττικῶς, ἐν ᾧ εἴωθε συνίστασθαι τὰ νέφη· ἡ τῶν χρυσῶν νεφῶν, ἃ ἦν ἐν οὐρανῷ· ἀλλ' ὁ γὰρ ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσείοις νέφεσιν (Ν 523). .

21 144–145 .. ὁ δὲ Πορφύριος τὸν ἱερέα ἀπο δίδωσιν ἀπὸ τοῦ καίειν τὰ θύη, ἡγουν τὰ θυμιάματα. τοῦτο δὲ παρίστησιν ἅψ' ὧν ὁ ποιητὴς προΐων ἐν τῷ ἐφεξῆς γράμματι πρὸ τινῶν φύλλων τοῦ τέλους (χ 318 sqq.) φησί, λέγων οὕτως· Λειώδης φησὶν· αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος οὐδὲν ἐοργῶς κείσομαι, πρὸς δὲ ὃν Ὀδυσσεὺς λέγει· εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὐχεται εἶνα ι, πολλάκις μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι ι, τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι ι· τοὺς γὰρ ἱερέας φιλεῖ ποιεῖν καταρωμένους, ὥσπερ τὸν Χρῦσην, οὐ τοὺς μάντις. π 188, p. ^[10]

21 208 123, 3. Εἰκότως ἐπὶ τῇ μνηστηροφονίᾳ παριστᾷ ὁ ποιητὴς τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτοι τὴν φρόνησιν· εἰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ φανεροῦ καὶ βιαζόμενος ἡμύνατο τοὺς λελυπηκότας, Ἄρης ἂν αὐτῷ συνηγωνίζετο· νῦν δὲ δόλῳ καὶ τέχνῃ περιελθὼν, ἴν' ἀγνοούμενος ἔλῃ, διὰ συνέσεως κατάρθρωσεν. ^[5]

22 321 ad φ 144. ἄλογον τοῦτο δοκεῖ· καὶ γὰρ πάντες τοὺς ἐχθροὺς κτείναντες καυχῶνται.

22 412 λύεται δὲ ἐκ τοῦ προσώπου· οἱ γὰρ μνηστήρες οὐ πολέμιοι, ἀλλ' ὁμόφυλοι καὶ πολῖται οἱ πλεῖστοι. ἢ ἐκ τῆς λέξεως· οὐ γὰρ τὸ καυχᾶσθαι φαίμεν ἂν λέγειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸ εὐχεσθαι, συνήθως ἡμῖν, ἐπὶ νεκροῖς κειμένοις· τὸ γὰρ ὀλολύξαι (v. 411) εὐχήν, οὐ καύχῃσιν εἶπεν. οὐ λέγει ἐπικαυχᾶσθαι τοῖς ἀποθανοῦσιν· αὐτὸς γοῦν ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦτο φαίνεται ποιῶν ἐπὶ Σώκου (Λ 450), ἀλλ' εὐχετάσθαι νῦν φησιν εὐχεσθαι· οὐ χρή εὐχεσθαι νεκρῶν παρακειμένων. οἱ γὰρ εὐχόμενοι παρουσίαν αἰτοῦσι τοῦ θεοῦ, νεκροῖς δὲ παρεῖναι τὸ θεῖον ἀδύνατον. ἄλλοι δὲ, ἐπεὶ οὐκ ἐξ ἀνδρίας τῶν καταβαλόντων, ἀλλ' ἐκ θεομηνίας ἔπεσον. Ad θ 278. ^[10]

23 218sqg ἀθετοῦνται οἱ ἐπτὰ στίχοι οὗτοι ὡς σκάζοντες κατὰ τὸν νοῦν. σώζονται δ' ἂν, εἰ στίζοιμεν ἐπὶ τῷ εἰ ἦδ η. καὶ τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ διό· ὥστε εἶναι· οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ἐμίγη παρ' ἀλλοδαπῷ ἀνδρὶ, εἰ μὴ ἦν ἐξηπατημένη· διὸ αὐτὴν, ἐπεὶ παρελογίσθη, οἱ Ἕλληνες ἐπανήγαγον. [οἱ δὲ φασι, τὸν Ἀλέξανδρον Μενελάῳ εἰκασθέντα κτλ.] v. ^[5]

23 235 ad p. 58, 14. de scholii de v.

23 310 310—43 athetesi agentis origine parum certa in Epilegomenis egimus. η 258.

23 364 * καταλείπει τὴν γυναῖκα θαρρῶν τῷ πατρὶ αὐτῆς καὶ τοῖς ἀδελφοῖς. ἢ δῆθεν ὡς ἀγνοοῦσαν τῶν πεπραγμένων τὸ ἀληθές. ἢ ἐμπιστεύων τῇ Ἀθηνᾷ. Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὴν Νέκυιαν κεφαλαίους τοῖς συνεκτικωτάτοις τοῖσδε· ὅτι οὐκ ἔστι κα θ' Ὅμηρον ψυχοπομπὸς ὁ Ἑρμῆς.

24 1sqg

οὐδὲ οἶδε τὸν Ἀπόλλωνα ἐπὶ τῆς πυκτικῆς, εἰ μὴ ἄπαξ (Ψ 660). ἀλλ' οὐδὲ χθόνιος ὁ θεός. οὐκ εὐθέως ὁ εἰς Ἴδου κατελθὼν χθόνιος, ἐπεὶ καὶ Ἀθηνᾶ δι' Ἡρακλέα (λ 626) καὶ ὁ Ἀϊδης Ὀλύμπιος ἂν ἦν. ἡ λύσις, ὅτι συνωδᾷ ταῦτα τοῖς Ἰλιακοῖς, ἔνθα ἐριούνιον αὐτὸν καλεῖ, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων (θ 322), ὁ δὲ ἐριούνιος ἐκ τῆς ἔρας παραφωνεῖται. καὶ τὸν Ἡρακλῆν δὲ εἰς Ἴδου Ἑρμείας πέμπει σὺν Ἀθηνᾶ, ὅτε τὸν Κέρβερον ἀνήγαγε (λ 626). Κυλλήνιος δὲ οὐδαμοῦ εἴρηται ἢ ἄπαξ. οὐκ ἔξω λόγου, καὶ σῶκος (Υ 72), καὶ ἥιος Ἀπόλλων (Ο 365. Υ 152). ἀλλὰ πῶς αἱ ψυχαὶ οὐκ αὐτόματα κατῴσιν, ὥς ἐν Ἰλιάδι; οὐδὲν κωλύει καὶ παραπέμποντος αὐτάς τινος, ἀλλ' αὗται καὶ ἄταφοι κατῴσι ν. ἴσως διὰ τι καθάρσιον, ἢ διὰ τὴν Ἑρμοῦ πρόνοιαν κηδομένου τοῦ Ὀδυσσεὺς διὰ τὴν συγγένειαν. ἀλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς Ἴδου λευκὴν εἶναι πέτραν (ω 11). τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεται. ἄκαιρος δὲ καὶ ἡ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνωνος ὁμιλία (ω 20 sqq.), καὶ Ἀγαμέμνων οὐκ ἀγείρει τὴν στρατιάν (ω 116), ἀλλ' ὁ Νέστωρ (Λ 767 sqq.). εὐκαίρως ἀναπληροῖ τὰ ἀλλαχοῦ παραλειφθέντα. ἔτι γελοῖόν φασι μεθ' οὗτω πολὺν χρόνον ἄχνυσθαι τὴν Ἀγαμέμνωνος ψυχὴν, ὥς προσφάτως θανοῦσαν, καὶ τοῖς ἐταίροις συνολοφύρεσθαι. ἡ λύσις, ὅτι πρὸς αὐτῷ τῷ θανάτῳ τοιοῦτος ὢν ὁ Ἀγαμέμνων φυλάσσει διὰ τέλους τὸ οὕτω φαίνεσθαι. ταῖς γὰρ ψυχαῖς κατὰ τὸν ποιητὴν τὰ τῶν ἄνω παθημάτων εἶδωλα καὶ κάτω διηνεκῶς ἐμφαντάζονται, καθὰ καὶ ἡ πρώτη Νεκυία (ε. c. ν. 38 sqq.) ἐδήλωσεν. πῶς δὲ καὶ τὸ σῶμα διέμεινε τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοσαύτας ἡμέρας (ω 65); διὰ τὴν Θέτιν, ὥς καὶ τὸ Πατρόκλου (Τ 38). ἀλλὰ καὶ τὸ ἀριθμεῖν τὰς Μούσας (ω 60) οὐχ Ὀμηρικόν ν. τί κωλύει ἄπαξ; ἄλογον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν ὄντων αὐτῶν λέγει ν, ὅτι δεῖσαντες τὰς Νηρηίδας ἔφυγον ἐπὶ τὰς ναῦς (ω 50). ἀπὸ τοῦ τῶν Μυρμιδόνων ναυστάθμου ἔφυγον ἐπὶ τὰς αὐτῶν ναῦς. πῶς δὲ καὶ ὁ Ἀμφιμέδων ἐπίσταται τὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπιβουλήν (ω 150 sqq.); ἐκ τῶν εἰκότων τεκμαίρεται. τίς, φασι, χρεῖα τοῦ δευτέρου τῆς Νεκυίας ἐπεισοδίου; ἡ λύσις, ὅτι αἴτιον ἡ τῆς ποιήσεως πολύφωνος ποικιλία, καὶ ὅτι καὶ ἕτερα παρὰ τῷ ποιητῇ πολλὰ κεῖνται ὁμοειδῆ, οἷον μονομαχίαι κατὰ πρόκλησιν καὶ σφαγαὶ κατὰ τύχην ὅμοιαι καὶ προσώπων μεγαλαυχίαι ταυτότητα ἔχουσαι. καὶ ἄλλως δὲ ἐκ τῆς κατὰ τὴν στιχοποιίαν δεινότητος τὸ ποίημα τὸν Ὀμηρον ὁμολογεῖ. ad lin. ^[45]

24 50 6. schol.

24 187 H (f. 145 b) non e Quaestione athetesi prioris huius libri partis obloquenti, sed ex ea, quae ad Ψ 73 servata est, excerptum ibique editum est. ἀπρεπές φασι παρέντα τὸ συμπαθεῖν τῷ Ἀμφιμέδοντι ἐπαινεῖν τὸν Ὀδυσσεά.

24 192sqg οὐκ ἀπεοικὸς δὲ διὰ τὸ αὐτὸν ὑπὸ τῆς συνοικουμένης τὰ κάκιστα πεπονθέναι. cf.

24 205 ad λ 188. ὅλου βιβλίου ἐδέησε Δωροθέῳ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὀμήρῳ κλισίου.

24 208 τρία δέ φησι ζητεῖσθαι περὶ τοῦ αὐτοῦ, περὶ τοῦ σηματομένου, εἰ ταῦτ' ἀποδίδεται τῷ παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ δεύτερον περὶ τῆς ὀρθογραφίας, πότερον διὰ διφθόγγου ἢ πρώτη ἢ διὰ τοῦ ἰῶτα, καὶ τρίτον περὶ τῆς προσωδίας, πότερον παροξύτονον ἢ προπαροξύτονον. τὸ μὲν οὖν δηλούμενόν φησιν οὐ πολλῆς σκέψεως δεῖσθαι, οὔτε παρὰ τῷ ποιητῇ οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. οἶκον γὰρ τινὰ φησι μέγαν Ὀμηρος τῶν ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κατασκιαζόμενον, πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ καίειν καὶ κοιμᾶσθαι τοὺς ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. κλισίον δὲ αὐτὸ προσηγόρευσεν ἀναλόγως τῇ κλισίᾳ, ἥτις στρατιωτικὴ σκηνή ἐστιν αὐτοσχέδιος. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλίνω, ἐξ οὗ καὶ κλιντήρ καὶ κλισμός (καὶ οἱ μὲν ἔχοντες ἀπέρεισιν τοῖς ὤμοις κλισμοί, οἱ δ' ἄλλοι θρόνοι), Ἀττικῶς δὲ κλιντήριον τὸ μικρὸν κλινίδιον λέγεται. τὸ οὖν χωροῦν κλίνας πολλὰς καὶ θρόνους κλισίον ἐκάλεσαν, ὥς τρόπῳ καὶ τὸν κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκάλεσαμεν, δωμάτιον δὲ οἱ Ἀττικοὶ [τὸν ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα] ἔλεγον, Ὀμηρος δὲ θάλαμον. ἄλλο δὲ τὸ παρὰ Ἀττικοῖς κλισίον· τοῦτο μὲν γὰρ ἀμαξῶν καὶ ζευγῶν δεκτικόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, φησὶ Δωρόθεος, ἀπὸ τοῦ κεκλίσθαι

κατωνομάσθαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ περιειληφέναι καὶ περιέχειν, περιέχειν δὲ ἐν μέσῳ τὸν οἶκον. Ἀρίσταρχος δὲ ἐτέρως ἐξηγήσατο· τὸ γὰρ περὶ κλίσιον θέε πάντῃ δηλοῦν, ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου στιβάδων ὠκοδομημένων, πρὸς αἷς οἱ θρόνοι ἔκειντο, ὥστε ἐπ’ αὐτῶν καθεζομένους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν στιβάδων κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ἢ τοῦ Λαέρτου, ἄλλο δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ’ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρῇσθαι τὴν ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν στιβάδων καὶ θέσιν τῶν θρόνων. ἐμφαίνει δὲ ὅτι ὁ μὲν οἶκος Λαέρτου ἐν τῷ ἐντὸς καὶ περιεχομένῳ ὑπὸ τοῦ κλισίου, τῶν [δὲ] ἄλλων ἐν τῷ ἔξωθεν περιέχοντι κλισίῳ ὄντων. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσέως οἰκίᾳ ὁ θάλαμος τοῦ Τηλεμάχου μέσος ὑψηλὸς ὠκοδόμητο, ὑπὸ τῆς αὐλῆς περιεχόμενος· Τηλέμαχος δὲ ὅθι οἱ θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ (α 425). καὶ γὰρ τοῦτον τὸν θάλαμον κατὰ τὸ μέσον τῆς αὐλῆς κεῖσθαι φησι· διὸ καὶ περὶ σκεπτον ὠνόμασεν, οἷον περιφανῇ, διὰ τὸ πανταχόθεν περιέχεσθαι. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸν Λαέρτου οἶκον περιέχεσθαι πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ κλισίου, κατὰ μέσον ὠκοδομημένον. τὸ γὰρ περιθεῖν τοῦτο δηλοῖ, οἷον καὶ Ἀρχίλοχος δηλοῖ (fr. 40), ποιήσας· τοῖον γὰρ αὐλὴν ἔρκος ἀμφιδέδρομε ν. ἔχει γὰρ τὸ κλίσιον ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὰ τοιαῦτα· πρὸς τὰς παστάδας [πρόδομος ἐξέδρα]· προωκοδόμητο γὰρ οἰκήσεώς τινος ἢ παστάς καὶ ἢ προπαστάς καὶ ὁ πρόδομος, καθάπερ καὶ τοῦνομα δηλοῖ· ἄλλο δ’ ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων (I 473). τοιοῦτο δέ τι καὶ ἐξέδρα, τῆς οἰκίας ἔξω πάσης πρὸς αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ κατεσκευασμένη. οἷς δὴ παραπλησίως καὶ τὸ κλίσιον ἔξω τοῦ οἴκου. νῶροπα χαλκόν. ^[40]

24 467

ἔγκειται καὶ τὸ μὴ ὀρᾶν καὶ τὸ ὥπες σημαίνει οὖν στιλπνότητα καὶ λαμπρότητα δυσόρατον.